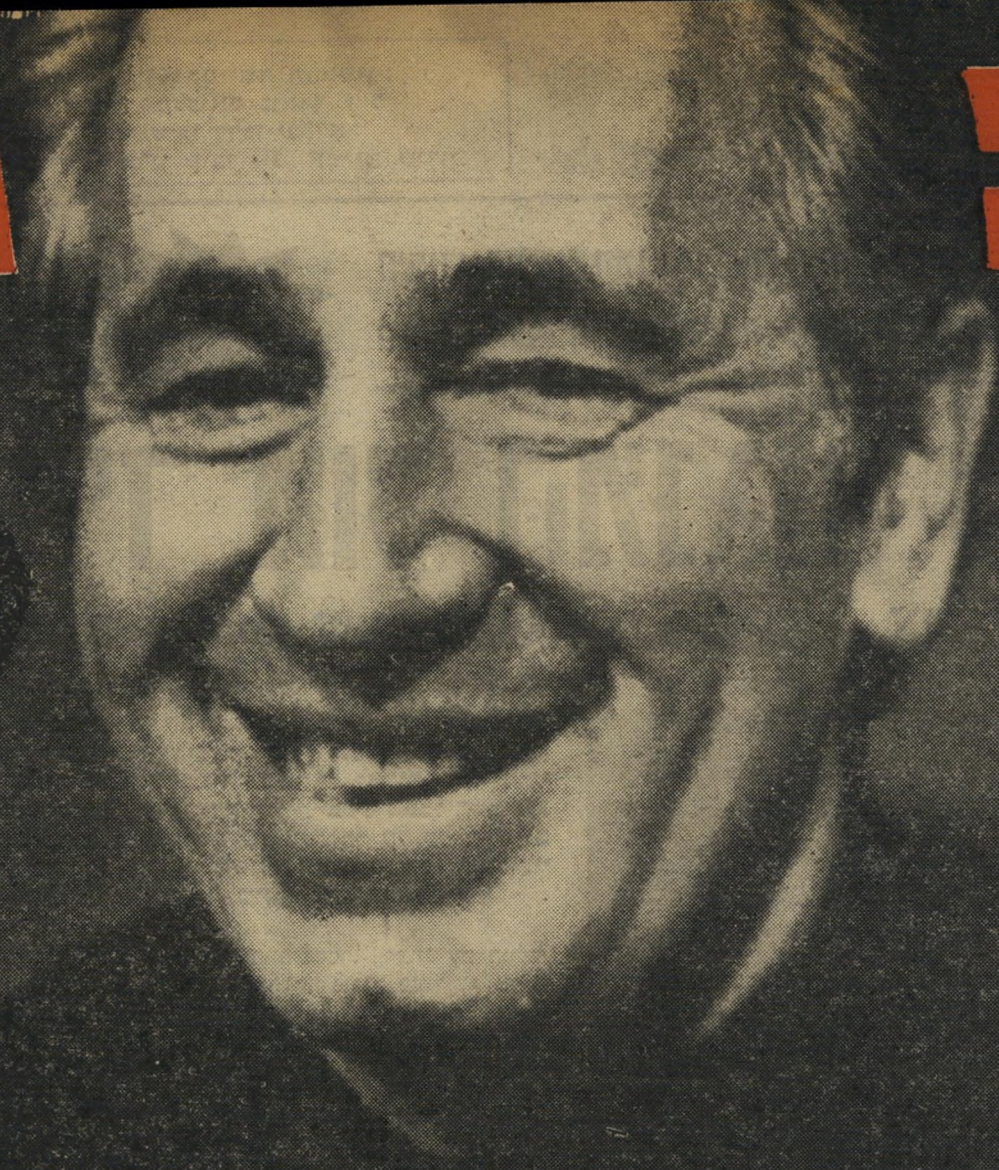

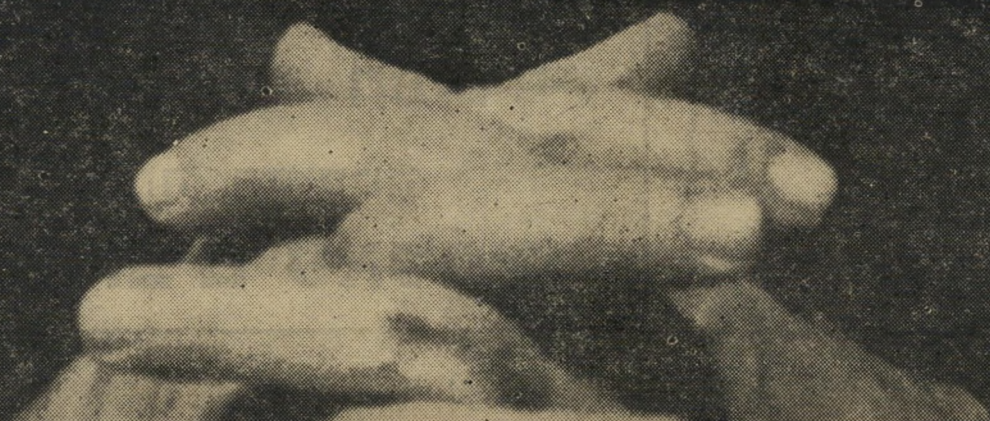
הזדה

ה

**הדג
מסריח מן
הראש**

**גם פרס קיבל
טובות הנאה**

בבוקר מעורפל
הודיעו למפעל
שהחווה בוטל
ולא רוצים בכלל
וכך נותרתי וסביבי
מיכל ועוד מיכל

פזמון:

טם טם טם
בואה מיכל יקר
העסק עוד לא נגמר
צוחק האחרון
טם טם טם
אם טורקיה דחתה
אזי יקנה אותך
משרד הבטחון

זיוף של פרט קטן
שינוי של המתקן
נפנה אל הרס"ן
נציע לו מתן
ואז יקנה הוא כמובן
מיכל שלי מיכל

פזמון:

טם טם טם
וכו'

פועל מצטיין.

אין ברירה!

אם לא תגמור את הנורמה
בזמן נפסיד את המיכרז ה-
תפור.

פועל מצטיין.

זכור

בעבודה
בעיניים
כוחנו!

הכונו הכונו הכונו

כינוס המועל העשירי

תחת הסיסמה

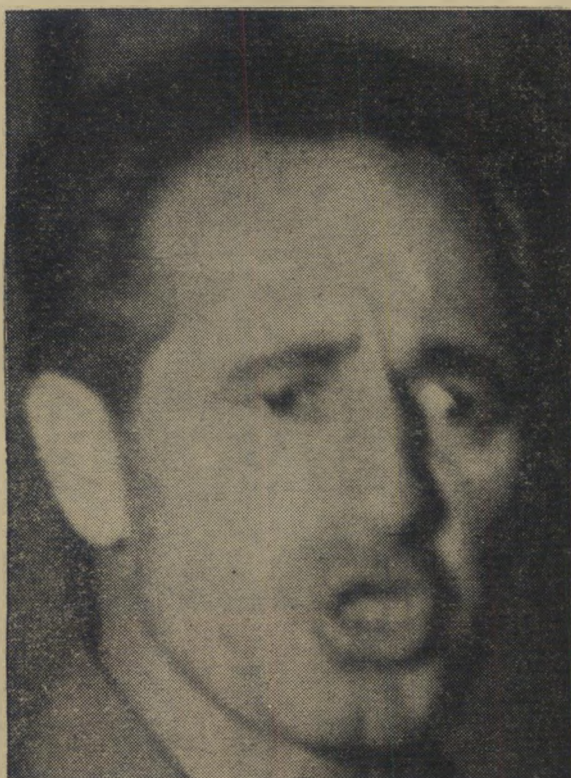
מאלופים לאלפים

סיפורו האישי המזעזע של האיש אשר
הביא לחשיפת השחיתויות במשרד הבטחון:

יחיד מול המנגנון כולו

„איימו עלי • שמו מכשולים בדרכי – אך לשווא!“

שימעון פרס, האיש אשר הביא לגילוי שערוריות
השודר במשרד הביטחון, עדיין נמצא כהלם לנוכח
ההתפתחויות האחרונות. כשהחל לחקור, לפני חוד
שים מספר את נגע השחיתויות שפשט בכל המערכת
לא שיער בנפשו כי יצליח להתגבר על כל הקשיים
שנערכו בפניו. עתה, משהכל נפתח, הוא יושב ני-
נוח, מתקשה לעכל את מימדי ההישג.

„הם קראו לי משוגע“, הוא מספר. „רצתי עם המיס-
מכים המרשיעים במחלקה למחלקה וכולם לעגו לי. איימו
להשליך אותי מן החלון.“ הוא מצית סיגריה ומייטיב
את תסרוקתו. „נאלצתי לפעול בגפי. למן היום הראשון
בו הגיע לאזני רמז על המתרחש ידעתי שעלי לנקוט
בפעולה נמרצת. ניסיתי לצרף אלי עוד אנשים, אך כולם
חששו – מי מוכן להתעסק עם משרד הביטחון?“

„החלטתי שעלי מוטלת החובה לעקור כל עשב שוטה
במשרד. נאלצתי לעמול על כך ימים ולילות. תוך שאני
מסכן את שמי ומעמדי. באחת החקירות התחזיתי לעובדת
נקיון. באחרת זחלתי בעד לצינורות הביוב, ואף ביליתי
לילה שלם בתוך פח אשפה. במטרה לאמת אחדות ממס-
קנותי. איימו עלי, אמרו לי שכח מהעסק, לך הביתה
למה לך צרות. מפקד בכיר ניסה להסביר לי שאני
משוגע, דון קישוט, ואפילו הציגני כשקרן. אך אני
המשכתי במאמצי, ועתה משנחשפה כל הפרשה כולה,
אני יכול רק לומר דבר אחד: טוב שתפסתי את זה
בזמן. מי ידע מה היה קורה אילו העיתונות היתה
מתלבשת על העסק...“

משרד המסחר והתעשייה

גאה להזמיןכם

לטקס הענקת תואר

יבואן מצטיין

לשנת תשל"ה 1974/5

בתכנית האמנותית:

מקהלת האחים מילצין

פוקה הירש בדוגמנות צמרת

חבורת הזמר „הקומיסיון דה לה אסון“

צמד המעלימים

להקת הקצב „מאזן שלילי“

וכן יופיע קוסם בלהטוטי-מס.

באין מנכ"ל
מושבת המפעל

למען בריאות המשק

ישוחרר
המנכ"ל
בערבות

מנהל הייצור והפועלים

קנינים כבר מעטפות תקניות בגודל 9x14?
חבל, תצטרכו לזרוק.
בדיוק הבוקר בא לנו רעיון חדש ומל-
היב לצורות חדשות למעטפות תקניות.
משוכללות יותר, אוורודינאמיות יותר.
הנה לפניכם:

ועוד בקשה קטנה:

את הכתובות לכתוב בצבע סגול, כי זה הצבע שמכונת המיון שלנו הכי אוהבת. את המעטפות צריך למרוח בוואזלין, לצרף תמונה ולהלשלים את הסיסמה "דואר ישראל קל כצא" - אחרת ה"מכונה לא תמייין."

מי שלא יימלא אחר ההוראות יחטוף קנס והמכתב שלו יישרף בטקס חגיגי. ועוד באותו עניין:

מהבוקר ואילך יוכנסו לשימוש גם מכתבים תקינים, הנושאים מספרים סידוריים מ-1 עד 10.

1. ברכות לבביות לבר-מצווה.
 2. ברכות לבביות לנישואים.
 3. אתכם ביום חגכם.
 4. שלום, מה נשמע. אצלנו 100%.
 5. אהלן, מבלים יופי, איך אצלכם?
 6. חברה, אמסטרדם על-איכפך. עו-שים חיים. צ'או.
 7. אצלנו הכל בסדר. מתאמנים, ב"ערב סרט. ד"ש לילדים. איך הקטנה?
 8. מקווה שנחזור בקרוב בשלום. נל-חמים כמו אריות. מוראל גבוה. נשיקות.
 9. שלום חייל גיבור. שתהרוג הרבה אויבים. יוסי.
 10. למשפחה שלום. הוא היה חייל טוב. אדם וידיד. בזכותו הגענו עד הלום.
- עכשיו צריך לבחור מספר תקני, לר-שום כתובת תקנית על מעטפה תקנית ולהעביר לדואר. הם כבר ימסרו.

תשובות לילדינו

חן יקירי,
מעטת אחותך דינה אשר סברה כי זיעה חוסכת דם, וצדק אביכם הטוען כי דם חוסך זיעה.
זכור, חן יקר, כי כפי שהדגיש אביך, דם חוסך זיעה כשהוא דמם של אחרים העומד אל מול זיעתך שלך.
כדאי, חן, שתחרוט משפט זה על לוח לבך כשתגדל ותתחיל לע-שות עסקים. ואם כבר בענייני עס-קים, כדאי לעבוד עם משרד הכס-חון. הם משלמים טוב.
דרור פעוטי,
נכון, היתה פעם עיסקה נוראה בין רוצחים ונרצחים שהיום אנו נוהגים לכנותה "טרקטורים תמו-רת דם".
היום לא נערכות עסקות כאלה. היום מדובר במיכליות, או בפנ-סים, או בציוד אחר, גם הוא תמו-רת דם.
שים לב, דרור, כי המילה דם, פירושה גם כסף. לדוגמא: דמי אחיך זועקים אלי, או דמי עמלה וכדומה.

חנינה חביבה,
ככל שהדבר נראה מוזר, ניתן גם ניתן להרוויח זמן.
יש אנשים שמרוויחים כסף, ויש שעוסקים ב"להרוויח זמן".
היו אנשים, כאן בארץ, שהר-וויחו שבע שנים תמורת מחיר של 2,500 הרוגים בלבד, שהוא רווח נכבד.
יש אנשים שמנסים גם היום להרוויח זמן, והמחיר שישלמו יק-בע במרוצת הזמן שהרוויחו.

הישג מרשים

חוקרים במחלקה לגנטיקה של צמחים במכון וייצמן פיתחו זן חדש של חיטה, הנותן יכולים הגדולים פי שניים ושלשה מן היבולים של זן החיטה המקובל.
ההישג המרעיש הובא לידועת הציבור ערב יום-העצמאות ה"ה, ועורר התרגשות והתלהבות בלתי-רגילה.
כל עיתוני הבוקר והצהריים פירסמו בעמודיהם הראשיים את סיפור התגלית וליוו את הכתבות בתמונות-ענק של השיבולת החדשה, לעומת השיבולת הקיימת. היו עיתונאים שתבעו להעניק את פרס ישראל לשני האגרונומים האחראים על המחקר.
מאמרי המערכת של כל העיתונים עסקו בזן החדש, והביעו סיפוק וגאווה מן ההיבטים החברתיים והכלכליים שיווצרו בעטיו. "הזן החדש", כך כתב עורכו של עיתון-ערב נפוץ, "ישחרר את מדינת ישראל מן התלות בייבוא חיטה מארה"ב, ויקצר הדרך לעצמאות כלכלית".
מאמר המערכת של עיתון אחר דן בכרכה שעתידי גילוי הזן החדש להביא לאנושות כולה, והביע תיקווה שמדינת-ישראל תהיה מרכז מחקר מדעי עולמי לשיפור מצב התזונה והבריאות בעולם.
נשיאה-מדינה, ראשה-הממשלה ושרי-הכסחון העלו את עניין פיתוח הזן החדש כראש נאומיהם השבועיים, והדגישו כי עוצמתה של ישראל וזכות-קיומה תלויות ביכולתה לשמור על דינאמיקה של הישגים בכל שטחי המדע והרוח.
כן פורסמה באותו שבוע ידיעה קטנה במדורים לענייני מדע וטכניקה כי התעשייה האווירית הישראלית הצליחה לייצר מטוס קרב סילוני, על פי ידע צרפתי-אמריקאי-ישראלי, וכי תכונותיו אינן נופלות מתכונות מטוסים אחרים מסוגו.

תכנית זוארץ לשלום

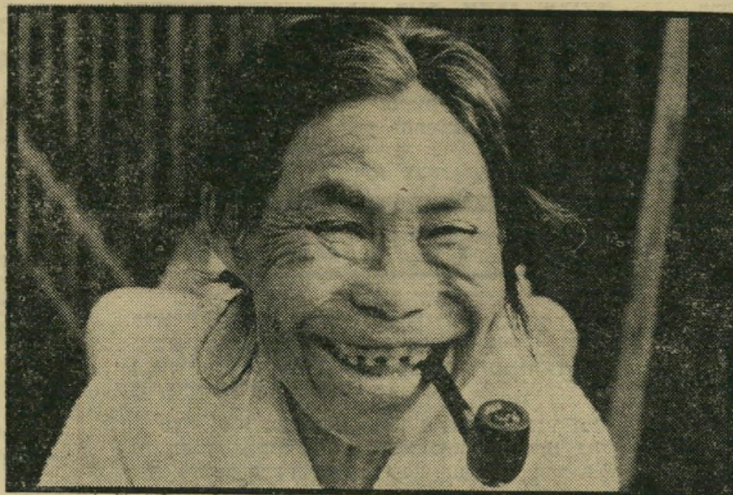
בתכנית שש נקודות עיקריות:

- א. קיימת בעיה פלסטינאית.
- ב. כיוון שהפלסטינאים תובעים את ארץ ישראל, יש לייש-בם בעבר הירדן המזרחי, שהוא חלק של א"י המנדטורית.
- ג. את תושבי ירדן הוותיקים יש ליישב בסעודיה (המחר-ברת לעבר-הירדן מאז הכיבוש העותומני).
- ד. הסעודים יהגרו לתימן (חלק מערב הקדומה).
- ה. התימנים להונגריה (שפה ותרבות זהות).
- ו. בשטחים שיתפנו ניתן ליישב מצביאים בעלי חזון מדיני.

אל הנהלת רשות השידור:
נבקשכם לשדר עיקרי תכנית זו כמשדר מרכזי בתכנית "השבוע - יומן אירועים" ולהקפיד כי הקטע ישודר גם בשידור חוזר במוצאי-שבת.

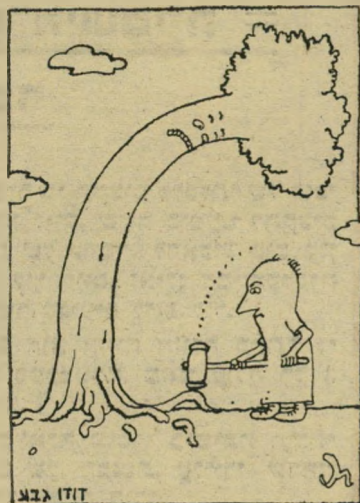
מילון

אבן זוארץ

— צחוק צחוק, חצי זין בתחת!
— ומה עם החצי השני?
— של הזין?
— לא, של אגרת הרדיו והטלוויזיה כמובן!

(נתרם ע"י קורא אלמוני).

מכה שורשים

תשקיף

מיסות השכר

לא יעזרו

בשעה עשר ושלשים בבוקר בתקיים הפגנה מאוחדת של ר"ח, ש"ח, ברית-השמואל, אק"י וחר ברים שונים. ובשעה שלוש אחר-הצהריים תצעד תנועת מוקד. מוקד סירבה להצטרף להפגנה המשותפת. למרות שרק"ח היתה מוכנה לצעוד בסוף ההפגנה ולתת למוקד את המקום הראשון.

מיסות השכר

לא יעזרו

גם אם תיכנס חברת אל-על ותתיר מיסות-שכר, לא יפתור הדבר את בעיות ענף התיירות. מחיר הטיסה הוא אחד המרכיבים במחיר טיסות קבוצתיות המבוססות על מיסות שכר וזולות, מלונות מעולים וזולים ותוכנית סיורים. החלק המכריע של המלונות בישראל הוא בדרגת 4 ו-5 כוכבים. ואין כל סיכוי כי מחיריהם יתאימו למחירים הנדרשים עליידי תיירי מיסות. השכר, תיירות זאת ברחבי העולם גוהגת לקבל מלונות בדרגה של 2 ו-3 כוכבים. המקבילים באירופה בטיבם למלונות בני 4 כוכבים אצלנו.

אם יביאו מיסות השכר רכבות תיירים נוספים, יתברר כי אין היכן להלינם, אין מיסעות במחירים נמוכים עבורם, ואין תוכניות-סיור זולות עבורם.

המילחמה על

הצלי"שים

מאחרי הקנעים נעשים מאמצים כדי לאפשר את השתתפותו של ראשי הממשלה יצחק רבין לפחות באחד השבועות להענקת העיטורים לגיבורי מלחמת יום-הכיפורים, שייקראו בי שבוע הבא. יועצי רבין נוכחו, ותרומתם, כי בזה הטכנים, שייקראו במשך יום שלם, אמורים להספיק רק שתי-המשיגות הן שימשיך פרס והרמטכ"ל מרדכי גור, תוך התעלמות מהחלטת מראשי הממשלה. הדבר נראה כניסיון המיוזן להעמיד את פרס במרכז האירוע, שיוזמה בביתנו נרחב בכך אמצעי-התיקשורת באהץ ובקצב.

מרדכי קידר

לצה"ל

מרדכי ("מומקה") קידר, מי שנידון לפני 18 שנה ל-20 שנות מאסר אחרי שהוא שם והורשע בכביצו עבירה חמורה בעת שמילא תפקיד רישמי בשליחות לאומית, ושוחרר מהכלא לפני שנה אחרי שריצה 17 שנות מאסר, מהן שבע שנים בתא מכור דד — הוזמן להתייצב לביקורת גיוס דצה"ל.

קידר, שתבע בשבוע שעבר משרה-ביטחון לפרט סם הודעה רשמית על נסיבות מעצרו ומישפטו, שהיו חסויות עד כה, נקרא להתייצב לבדיקה, במסגרת הביקורת המחודשת לגבי בני גיל גיוס שהיו משוחררים עד כה משירות צבאי.

טוביה סער לניו-יורק

טוביה סער, העומד לצאת לחופשה לאית-שום מלבדותו בטוויזיה, מנהל עתה משאיומתו מתקדם עם אלוף (מיל.) חיים ("ויוואן") רצון, על קבלת תפקיד דובר מיישחת ישראל לאו"ם.

סער נפגע מכך שאלו ניסן הועדף על פניו ומר נה כשליח רשות-השירות בווינגטון, והצליח להשיג לעצמו תפקיד בחו"ל שלא במסגרת הרשות.

דיון על קרגמן

מיספר חברייכנסת החליטו לדרוש דיון בסיעת המערך ככנסת על נוהלי עבודתה של ועדת-הכספים, ועל התנהגותו של ראשי-הוועדה, ח"כ ישראל קרגמן.

חברייכנסת צבי גרשוני, דויד קורן, משה שחל ואלעזר רונן, עומדים בכל תוקף על קיום דיון בנושא זה. למרות דרישתו של קרגמן לא לקיימו.

בשבוע הבא תדון סיעת המערך, בניגוד לבקשת ראשי-הממשלה יצחק רבין, בנושא השחיתות שהתגלו לאחרונה — דיון שאף הוא יום-עלידי גרשוני.

חסיסה נגד הרליץ

בקרב חברייכנסת התעוררה חסיסה כנגד הצ' בתה של ח"כ אסתר הרליץ בראש ממשלת פרלמנט טרית. העומדת לצאת בקיץ לגרמניה. בראש המשי-לחת צריך היה לעמוד ח"כ עוזי פיינרמן ז"ל, ול-אחר פטירתו, בתמיכת ראש סיעת המערך בכנסת, ח"כ משה ורסמן, הוחלט על מינויה של הרליץ.

בעיקבות החלטה זו הודיעו מיספר חב' רייכנסת, ביניהם ח"כ מתידיה גז וח"כ אריה נמיר, על סירובם לנסוע.

עוקפים את החוק

למען אלדורוטי

המעשה הראשון שעשו ראשי חברת "עמידר" תחת היושבי-ראש החדש שלה, אפרים כיראצקי, היה לתת יד לקנוניה עם שריה-שכונן, אכרם עופר, כדי לשלם משרת ודוצאות ליושבי-ראש הקודם, צבי אלדורוטי.

עופר החליט למנות את אלדורוטי כיועץ שלו לאיכלוס הגליל. אלדורוטי תבע להמשיך לקבל אותן הטבות שנהנה מהן בעמידר, ולכך התנגדה נציבות שירות המדינה. הפיתרון שמצא עופר: עמידר תמשיך לשלם לאלדורוטי את השכר והדוצאות, תגיש את החשבוניות למישרד-השיכון, שיפצה את החברה בסכום מקביל. מעשה זה הוא עקיפה של החוק.

עיסקות משולשות

במישחקי הכדורגל

תופעה חדשה מתפשטת בתחום מכירת מישחקי הליגות השונות בכדורגל: עיסקות משולשות. הן נערכות לא בין שתי קבוצות מתחרות, אלא בין שלוש קבוצות.

כצורה זו מתחייבת קבוצת כדורגל אחת להפסיד במיתכוון משחק ליריבתה ולהעניק לה ככך שתי נקודות ליגה, לקבל בתמורה אותן שתי נקודות מקבוצה אחרת, שאינה יכולה להעניקן ישירות לקבוצה הקונה את המישחק.

דוגמה אפשרית לעיסקה כזו, הנחקרת עתה: הפסד מכון של קבוצת בית"ר תל-אביב להפועל תל-אביב, תוך הבטחה שבי מחזור המישחקים הבא תזכה בית"ר תל-אביב בניצחון על הפועל ירושלים.

שתי הקבוצות התל-אביביות נמצאות בסכנת ירי-דה. אילו סיימו את המישחק ביניהן בתיקו, היתה כל אחת מהן זוכה בנקודה אחת בלבד. כדי שכל אחת מהן תזכה לפחות בשתי נקודות בשני משחי קים, קיימת אפשרות שבית"ר תפסידה במיתכוון להפועל תל-אביב מתוך ידיעה שהפועל ירושלים, נגדה היא עומדת להתמודד במחזור הבא, תפסיד לה במיתכוון. הפועל ירושלים אינה יכולה להעניק את שתי הנקודות ישירות להפועל תל-אביב, כיוון שהשתיים כבר סיימו את המישחקים ביניהן.

סוס-מישטרה =

שוטר

מתברר כי תקציב כלכלתו של סוס-מישטרה ליום, שווה בימעת לתקציב כלכלתו של שוטר. להאכיל סוס ער זה 10 ד"י ליום, ואילו דמייה-כלכלתו של שוטר מגיעים ל-11 ד"י.

הכוב הוא החיה הזולה ביותר ל-החזקה במישטרה. מזונו עולה רק 3 ד"י ליום.

פרטים אלה נמסרו בישיבת ועדת-הכספים של הכנסת, עליידי שריה-מישטרה שלמה היזל.

סאדאת: הישראלים

אינם מבינים אותנו!

"הישראלים אינם מסוגלים להבין את הערבים," טען הנשיא אנואר אל-סאדאת באוזני מבקרים אירופיים, שלפניהם שפך את ליבו.

דבריו הנשיא, כבולים הישראליים עלי ידי דיעותיהם הקדומות על הערבים, והי דבר אינו מאפשר להם לעשות שלום עם הערבים.

אסא קדמוני -

גיבור ישראל

בין מקבלי עיטור הגבורה שיוענק בשבוע הבא בטכס חלוקת העיטורים ללוחמים גילו מעשי גבורה במלחמת יום-הכיפורים, יהיה גם סרן (מיל.) אסא קדמוני. גיבור הקרב על סרפאם, שלחם בעצי מו נגד גרוד מצרי שלם, ושהיה מראשי תנועת-המחאה שהתעוררה בעיקבות מחולי המלחמה. קדמוני ניהל גם מאבק אישי להתפטרותו של השר חיים בר-לב, שבו ראה את אחד האחראים למחדל. צה"ל, שרחה את בקשתו של אסא קדמוני להתגייס שוב לשירות-קבע, יעניק לו עתה את עיטור-הגבורה הגבוה ביותר. קדמוני, שהיה מראשי התנועה "ישראל שלנו", שהתפרקה כינתיים, הוא מחוסרי-עבודה.

גם מילווה המיפלגות

מכספי בוק ישראל

גילוייו של מבקר המדינה כי מילווה הסתדרות למיפלגותיה ניתן מכספי האשי-ראי המכוון לייצוא של כנק ישראל, והכריז קורת החריפה שמתח על כך, מעמידים כספי מן שאלה את תוכנית המיפלגות הגדולות למילווה הקונסולידציה עבורן.

המיפלגות מתכוונות ללוות את הכסף, בערבות המדינה ובאמצעות הבנקים, מכספי אותו אשראי מכוון של בנק ישראל. זהו המקור היחיד להלי וואות בריבית זולה, שיחליף את ההלוואות הבני קאיות הרגילות של המיפלגות.

שתי הפגנות

באחד במאי

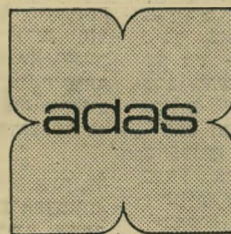
סירוב סיעת מוקד להצטרף להפגנה משרתת של כל אירגוני-השמואל באחד במאי, הביא לצעדה כפולה.

wonderlife

הדס מעניק עתה גם לאשה בישראל את החיים המופלאים WONDERLIFE חכשירי "החיים המופלאים" של הדס מכילים "Collagen מועשר מהור וטבעי העור סופג לקירבו את מרכיבי הקולגן הדרושים לו ובכך נשמרת נמישותו. העמוש בתכשירי "החיים המופלאים" מונע החרווח קמטים מיותרים ומקנה לעור אופי צעיר וגוון רענן וטבעי. לרשותך סדרת Wonderlife לעור יבש, לעור רגיל ועסן. Collagen הוא אחד המרכיבים העיקריים של עור צעיר לרשותך גם חכשירי איפור מעולים ועמפו מוכר.

הדס מעניק לעורך את "החיים המופלאים"

להשיג בפרמומיות המובחרות.
בשק"ם, כל-בו שלום ובמשכיר לצרכן.

ייצוא "טמפו" ב-1974: 5 מיליון דולר נטו

600 עובדים במפעלי
התשלובת בירוחם

של כ-8.000.000\$. הישג זה אינו הצליח רק למפעל, מנהליו ועובדיו, אלא משמש תמרור חשוב בדרך לעצמאות הכלכלית של המדינה, שכן הערך הייחודי של מיכלי הזכוכית של "טמפו" הוא מן הגבוהים בתעשייה הישראלית.

כאן המקום לציין כי חומר הגלם הייחודי לתעשיית הזכוכית משמשים מרבצי חול נרחבים המצויים בקרבת מקום לירוחם.

נוסף למפעל הזכוכית כוללת תשלובת בת מפעלי "טמפו" בירוחם גם בתי חרושת למשקאות קלים, פלסטיקה, פקקי קייכר, סגריאלקואה ודו תחמוצת הפחמן.

כל המפעלים האלה מעסיקים כ-600 עובדים.

בשנת 1974 רשמו מפעלי "טמפו" הישג נכבד על מפת הייצוא הישראלית כאשר ייצאו את מוצריהם לארצות תבל בסך של יותר מחמישה מיליון דולר נטו.

עד 1967 היתה ירוחם עיירה חתיה על סעד. בשנה זו הקימה חברת "טמפו" בירוחם את ביה"ח הגדול ביותר בארץ לתעשיית זכוכית חלולה ואשר מוניטין יצאו להם ברחבי תבל.

עם הקמת המפעל הזה שינתה ירוחם צורה והפכה לשם דבר כעירת הפיי תוח בישראל. כעת נבנה במפעלי "טמפו" תנור נוסף אשר יגדיל את הייחוד של המפעל.

כמחצית תפוקת "טמפו" מיועדת לייצוא ובשנת 1975 הוא יסתכם בסך

על זה נאמר:
עשה
את שלו

מיוצר בישראל ע"י בלמון בע"מ. המפיצים: חב' נורית בע"מ

בהעדר הסדר — החורבן מוכתה

ההכרזות האחרונות של שריהביטחון, מר שמואל פרס, מעוררות דאגה, משום שאף פעם אין מר פרס נותן תשובה מדינית המובילה לפיתרון הסיכסוך באיזורנו בדרכי שלום צודק.

מדינאים מיספר במישל הישראלי מגר לים בגרות פוליטית, ולא אחת שומעים אנו מפהם נטייה להידבר עם המרחב הערבי — לא דרך כוונת האמת, ועם העם הפלסטיני — לא על יסוד שלילת זכויותיו. מר פרס הצהיר (ראה הארץ מ'23.4.75): „גם אם נחזור לגבול '67 — לא יהיה זה

יב

החבל מתהדק

שלום של ממש... יהיו גם כוחות בעולם הערבי שלא ישקטו כל עוד חוסיף ישראל להתקיים.

מר פרס נטה להגזים בפחדיו, ולבטל כל משמעות של רצון כן מצד מדינות ערב להשיג שלום צודק עם ישראל ב' גבולות '67.

האם חושב המדינאי פרס, לשניה אחת, שהערבים ישלמו עם הכיבוש הישראלי לעד? או שהשלום יובטח בהתכחשות לזכויות הפלסטינים?

במקום לפרש את הסכמת הערבים ל' שלום, יתוהגה מר פרס מדיניות ריאלי, שממנה תצא ישראל נשכרת.

חבל הסטאטוס הנוכחי הולך ומתהדק סביב צווארנו. אם לא נתנער מהאשלייה שאנו כל-יכולים, עלול הוא לחנקנו.

יב, תל-אביב

תדמית של פאשיוזם

בנושא „ישראלים בחו"ל" (העולם הזה 1963), נכתב אודות היורדים הישראליים בארצות-הברית, מצביעניים מוזר זה, כפי שהוצג בכתבה, מעלה לפני את תדמית הפאשיוזם בהתגלמותו.

מדינה השואפת לזכות בעלייה מוגברת מברית-המועצות, אינה יכולה להתיר ל' עצמה סגירה הרמטית של הירידה ממנה.

אודה לכם אם תוכלו לפרט נושא זה, של הגבלת מתן אשרות לנסיעה לארצ'ב — ביתר הרחבה.

ארי שריר, תל-אביב

יד עני מתל-אביב

לישראלים המאמינים באמת ובתמים כי את המכתב לבעיותיה של ארצם תמצא עבורם ארצות-הברית, כדאי להזהר ב' משמעותן של מודעות-הפירסום האמריקאיות בטלוויזיה, ברדיו, בעיתונים ואפ'י לו בתפריטי-המסעדות.

„מה! אמריקה, שואל ועונה הפיומן באחד מסטריי-הפירסומות המוצלחים ביו"ר בתלוויזיה: „בייטב, נקניקיות, עוגת תפוחי-עץ ושברולט“.

„מה עושה אמריקה כשיש לא כאב ראש? שאלות מודעות-ענק בעיתונות, ברדיו ובטלוויזיה, והתשובה: „לוקחת אספירין, של באייר, כמובן“.

ובתפריט של אחד מבתי-הקפה המפורסמים ביותר בהוליווד, מופיעה ישראל במשמעות האמריקאית של מהצית שנת 1975.

אחרי כישלונות קמבודיה ודרום ויאטנאם: „ילד עני מתל-אביב“ כן מכו"נ נה אחד הפריטים המומלצים ללקוחות, וכ' רגיל בתפריטים אמריקאיים יש גם הסבר ממה מורכב המאכל המומלץ: „בשר רזה, ברוטב חריף מאד, עם מעט מאד ירקות על פיתה מורחית“.

אלכס מסים, ניו-יורק

פורסמו בה. הילל היה חוסך לקציני מיש-טריישראל ולעצמו ביוון ועוגמת-נפש.

ל„העולם הזה“ היה גם חלק מכריע בפירסום מעצר החשודים בפרשת השוחד במערכת-הביטחון.

כאשר עצרה המישטרה את ראשוני הר חשודים היא הטילה על כך מסך של איפול וסודיות. השתדלה ככל יכולתה שדבר הר מעצרים לא יודע לעתונות. השופט שבפניו הובאו החשודים להוצאת פקודת-המעצר הכריז על תיק המעצר כחסוי, אסר לא רק את פירסום שמות החשודים אלא גם את עצם עובדת המעצר.

לנו נודע דבר המעצרים לגמרי במיקרה, במהלך חקירתו בפרשה, כחודש ימים לפני הפירסום הראשון בהעולם הזה, ניסה זאב יפת לשוחח עם יוחנן רפיח, יועצו הכלכלי של יוסף מהרשק, בעל בית-החרושת החכוף, שסיפק מיכליות לחיל-האוויר. יפת לא הצליח ליצור עמו קשר טלפוני, החליט לארוב לו ליד פתח ביתו בתל-אביב. רפיח בחנין במארב, הבין את הרמז והסכים, בתיווך אשתו, לפגוש את יפת בביתו.

כאשר נכנס יפת לביתו של רפיח הוא הופתע, ממש כמו רפיח עצמו. התברר ל' שניים שהם מכירים זה את זה, וכי לפני שנים רבות למדו במשך שנה יחד באותה ביתה בבית-ספר.

אמר יפת לרפיח: „יוחנן, כיוון שאני מכיר אותך, איני יכול להיות אובייקטיבי לגביך בחקירה שאני מנהל. אם אתה רוצה לשוחח בעניין — בבקשה. ולא — לא אלחץ עליך. אשיג את המידע ממקורות אחרים ולא אהסס לציין את שמך אם אתה מעורב בפרשה.“

רפיח ביקש דחייה של כמה שבועות כדי שיוכל לשוחח בגילוי-לב. אשתו היתה ב' חודש השמיני להריונה. היא לא חשה בטוב. הוא לקח אותה לבית-חולים וחזר לפגישה עם יפת רק כדי שזה לא יחשוב שהוא ממשיך להתחמק ממנו. באותה שיחה סוכם על פגישה נוספת. כשרפיח מתחייב שאם לא יוכל להגיע אליה, יודיע על כך טלפנית מראש.

והנה, כאשר הגיע יפת לפגישה שנקבעה בביתו של רפיח במוצאי יום-העצמאות, לא מצא להפתעתו את רפיח בבית. אשתו, שחזרה מבית-החולים, נימגמה משהו בנוסח „הוא כנראה שכח מהפגישה“.

יפת המאוכזב חזר לביתו ואז נדלקה מנורה אדומה בראשו. „לא ייתכן“, אמר לעצמו, „שרפיח יתחמק שוב מהפגישה. הוא היה מודיע לי אם לא יכול היה להגיע. אם הוא לא בא סימן שאינו יכול לבוא ו' אינו יכול להודיע על כך.“ המסקנה: יוחנן רפיח נעצר.

כדי לאמת את השערתו טילפן יפת עוד באותו לילה לכל שאר החשודים בפרשה שאווכרו בסידרת כתבותיו. איש מהם לא היה בביתו. כך נודע ליפת כי הם נעצרו. אותה שעה לא ידע איש כי החשודים הובאו כחשאי לבית-המישפט וכי דבר מא' סרם הוכרז כחסוי וכאסור לפירסום.

עד למועד הופעת הגיליון הבא של העולם הזה נותרו עוד שישה ימים. היה ספק אם ניתן לשמור את הידיעה הבלעדית עד אז. אחרי שהבעיה נשקלה הוחלט למ' סור מידע זה לידיעת עתונאים אחרים. אלה לא ידעו, כמובן, שהתיק חסוי ולא נמצא כלל בארכיון המעצרים של בית המישפט. הידיעה פורסמה, החלה להתגלגל כדור שלג עד שהמישטרה נאלצה לבסוף להסיר את דרישתה לאיפול שהוטל על התיק.

אם יש עדיין מישתו במשרד-המישטרה או במישטרת ישראל העוסק, לפי הוראתו של הילל, בחקירה מי הדליף את דבר המעצרים החשאיים לעתונות — הוא יכול להירגע ולסגור את התיק. גם בחקירה זה הידיעה לא הודלפה.

הלך שניתן להפיק מכך הוא אחד: כאשר העתונות ממלאת את ייעודה וחור' קרת, אין טעם בניסיונות איפול והעלמה. זכותו של האזרח היא לדעת, וחובתה של העתונות היא לממש זכות זו בכל האמ' עצים שבידה.

לוא היה שריהמישטרה טורח לעיין ב' סידרת הכתבות שפורסמו בהעולם הזה, לפני שהמישטרה החלה במעצר החשודים בפרשת השוחד הגדולה, הוא היה נוכח כי כימעט כל הגילויים שהופיעו השבוע כבר

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מכריז: „עולמפרס“. מורס ב'הדפוס החדש“ בע"מ, תל-אביב, רחוב ב' אביגדור. הפצה: „גד“ בע"מ. גיופות: „צינקוגרפיה כספי בע"מ“. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

זכא יר

ולנאשמים בעיני השר הממונה עליהם, נאלצו לעמוד בחקירה משפילה.

לוליא נפגעו מכך אנשי-מישטרה מטורים ונאמנים, היה כל העניין בבחינת בדיחה. אילו היה הילל טורח לקרוא עתונים, הוא היה מגלה בעצמו שהפעם לא המישטרה היא שהדליפה מידע לעתונים, אלא ל' היפך: העתונים הם שמסרו מידע ל' מישטרה, לא בהדלפה אלא בורס גלוי ו' רשמי.

כך נהג העולם הזה. בתום חקירה של שבועות ארוכים, כאשר הצטברו בידינו מימצאים מרשיעים נגד החשודים העיקריים בפרשת השוחד הגדולה, פנינו למישטרה לפני הפירסום. עשינו צעד זה אחרי שי' קולים מעמיקים. תוך הכרת כובד האחר ריות המוטל עלינו בפירסום פרשה מעין זו. השיקול שהכריע לטובת מסירת החומר שהצטבר בידינו ליד חוקרי המישטרה הצבאית והאזרחית, היה החשש כי אם

מסיבת העיתונאים

מי הדליף למי?

פורסמו הדברים לפני שהמישטרה תחל בחקירתה, עלולים החשודים לטשטש ולה' עלים את חומר הראיות העשוי להפלים.

אולם כאשר נמסר החומר לידי אנשי מישטרת-ישראל ומצ'ח (מישטרה-צבאית חוקרת), הבהרנו להם כי אנו עומדים ל' פרסם את גילויינו תוך זמן קצר, ללא כל קשר לחקירותיהם. אין לי ספק כי ידיעה זו, שהעולם הזה עומד להתחיל בפירסום גילוייו בפרשה, דירבנה את החוקרים והמ' ריצה אותם לפתוח בחקירתם בצורה מה' רה ויעילה.

לוא היה שריהמישטרה טורח לעיין ב' סידרת הכתבות שפורסמו בהעולם הזה, לפני שהמישטרה החלה במעצר החשודים בפרשת השוחד הגדולה, הוא היה נוכח כי כימעט כל הגילויים שהופיעו השבוע כבר

אין זה מקריב שעתון יערוך מסיבת-עתונאים פומבית שנושאה הוא גילויים המתפרסמים על-ידו ודרכי חשיפתם. עת' גים אומרים ידועות כדי לפרסמן ולא כדי להעמידן לרשות העתונות בכללה. העולם הזה הפך בשבוע שעבר כללים אלה.

כיסגנו מסיבת-עתונאים על רקע גילויי פרשיות השחיתות בצמרת משרד-הביט' חון, שנחשפו בסידרת כתבות של מבקר העולם הזה, זאב יפת, ושבשבוע שעבר הפכו לנושא המרכזי בעתונות הישראלית כולה. עשינו זאת לא כדי להדגיש את חלקו של העולם הזה בחשיפת הפרשה. עתונ' ישראל לא יכלו הפעם להתעלם מהתפקיד החשוב שמילא העולם הזה ב' חקירה, ורובם ציינו זאת במפורש. אבל מצאנו לנכון לשתף את עמיתינו בעתונות האחרים בהשתלשלות החקירה, בהשלכר' חיה ובמסקנות המתחייבות ממנה.

צורך זה נבע ממסע שטיפת-המוח ה' כללי שנערך במקביל להתפוצצות הפרשה והסעפותה. נוכח ההדים העצומים שער' ררו גילויי השחיתות במערכת-הביטחון בציבור, ניסו דוברי מערכת-הביטחון ליצור את הרושם המסולף כאילו כל מה שהתגלה הוא תוצאה של ביקורת וחקירה פנימית בתוככי המערכת. היה זה ניסיון מכוון ל' התעלם מתפקיד החיוני שמילאה העתונות הישראלית בכללה בפרשה זו. כדי להפריך מסע שטיפת-המוח זה הבאנו לפני צנצי העתונות — כתבים צבאיים, פוליטיים ו' כלכליים — שהתכנסו במסיבה שקראנו, עובדות חותכות שהצביעו על הדרכים בהם ניסו אנשי מערכת-הביטחון ודובריה למנוע את החקירה, לטשטש את גילוייה ואפילו להפריע להתקדמותה.

כתבה מופתה בנושא מתפרסמת בעמודים אחרים בגיליון זה, אבל יש היבטים נוספים לפרשה, בהם הייתי רוצה לגעת כאן.

אחד הקורבנות הראשונים למסע שטיפת-המוח היה שריהמישטרה שלמה הילל.

כאשר הוצפה העתונות הישראלית ב' שבוע שעבר בידיעות על החשדות שהעל' תה המישטרה בחקירתה נגד גיבורי ה' פרשה, הודעו הילל לא כל כך מהגילויים כמו מהעובדה שהם פורסמו בעתונות. מ' אחר שחקרי המישטרה בנושא זה היתה סודית, החרידה את הילל המחשבה שקציני המישטרה מדליפים את חומר החקירה ל' עתונות.

הוא הורה, ועל כך גם הודיע ברדיון טומבי בשידור-ישראל, לחקור במכונית אמת את כל אנשי הצוות המישטרי ש' עסקו בחקירת השחיתות במערכת-הביטחון. כדי לגלות מי מהם הדליף מידע לעתונות. עצם מעשהו של הילל הוא מסמרי-שיער. בעוד צוות חוקרים מישטרי עושה עב' דה מסורה, בעקשנות ובהתמדה מעל זמ' עבר לדרישות התפקיד, בראותם בחשיפת הנגע שששה במערכת-הביטחון עניין שבי' קדושה — ניתקע סכין בגבם של אנשי הצוות. לפתע הפכו הם עצמם לחשודים

שבוע שלישי למבצע הקיץ:

נערות טמפו בדרך אליך!!!

אין צורך לאסוף פקקים, אין צורך לחכות להגרלה.

במבצע הפרסים. הענק של טמפו - כל שעליך לעשות הוא: לקנות, לשתות וליהנות מ"טמפו" ולקבל את הפרס בו במקום.

"נערת טמפו" תגלה אותך קונה טמפו - שותה טמפו - ותזכה אותך בו במקום בפרס יקר ערך:

הפרסים:

עשרות טלוויזיות ניידות "נורדמנדה"

עשרות שעוני יד מעולים

אלפי מערכות כוסות דקורטיביות

אלפי חולצות ספורט.

השבוע זכו בשעונים:

1. שלמה פרטוש - רח' הערבה 108/3, דימונה; 2. אלי אדרי - ד.צ. 1172, חייל בסדיר, מ.א. 2191021; 3. שרה אלגלי - שכון דרומי 60, א', אשקלון; 4. סימה דבש - דיור לעולה 77/2, נתניה; 5. אבישי כרמל - מושב שער חפר; 6. יצחק דבש - רחוב מבצע קדש 20, גבעת אולגה.

הזוכה בטלוויזיה: גב' חיה קארו - עקרת בית מרח' רמב"ם 60 באר-שבע - קנתה בקבוקי טמפו ליטר פלוס בסופרמרקט. נערת טמפו הבחינה בה וזיכתה אותה בו במקום במקלט טלוויזיה נייד.

נערת טמפו מגיעה לכל מקום: לבית ולמסעדה, לחנות ולסופרמרקט, לקיוסק או אל חוף הים. הקפידו שמשקה טמפו יהיה בביתכם או לידכם! נערת טמפו תגיע!

טמפו לימון, טמפו אורנג', טמפו לבן וטמפו קולה. בבקבוק ליטר פלוס, בבקבוק הרגיל ובבקבוק הקינג סייז החדש.

מה שהיכול "שכח"

אני מקווה שאורי אבנרי יסלח ל"גן" גמור כמוני, החולק על דעתו ה"יונית". אולם כשקראתי את הכתבה המשמיעה את ממשלתנו (העולם הזה 1961), ראיתי לנוכח להעיר מיספר דברים.

הבנתי שבאופן כללי מר אבנרי הוא בעד החזרת שטחים תמורת שלום. האם כשלא היו בידינו השטחים הערביים הסכימו לכך רות עימנו ברי"ש שלום? או לא היו ממ"שלות תקיפות עם החלטות "לא להחליט". והיינו עם בודד שגלחם אר"ר למען שלום, ללא שטחים וללא אלטרנטיבות. שלום לא קיבלנו.

ודבר אחר. חסנין הייכל הודיע לנו לא מזמן שעלינו להחזיר את השטחים עלי-מנת למנוע מילחמה, והדגיש שאין לנו סיבה להיות בטוחים שלא תפרוץ מילחמה אם סאדאת יפתח את התעלה. כי הרי כל שאר המילחמות היו כשהתעלה היתה פתוחה.

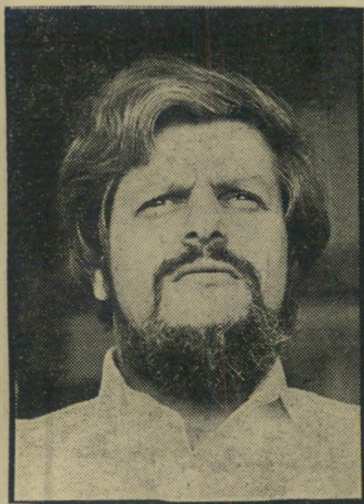
אבל הוא "שכח" פרט חשוב אחד: ה-שטחים היו בצורה זו או אחרת בידיהם, כשהתעלה היתה פתוחה. משום-כך הם לא פחדו לפתוח במילחמות. לכן, השטחים הם ערובה לאי-מילחמה כשהתעלה תיפתח, כל עוד הם בידינו.

דוד אנוש, תל-אביב

חוקן מתקן טעות

במדור אנשים (העולם הזה 1963) הבאתם צילום של דני מט ושל, כשאנו משוחחים, וציטטתם מדבריו.

אינני יודע מאין שאב הכתב שלכם את תוכנה של השיחה, אולם עלי להכחיש

דן קדר

הרצל והרבי מלובאביץ

נמרצות כי שוחחנו אודות שערות (אורך חזק).

שיחתנו נסבה אודות שערות (!), ציבור ריות בעיקר, ועל כך לא היו בינינו חילוקי קידעיות.

הערתכם ביחס לזקנו של ייגאל מוסינזון (שהוא קצר מכדי לאפשר לו תחרות) היתה משעשעת למדי, אפ"כ אינני מבין מדוע קופח חלקו של אורי אבנרי, שנכח באותה שיחה.

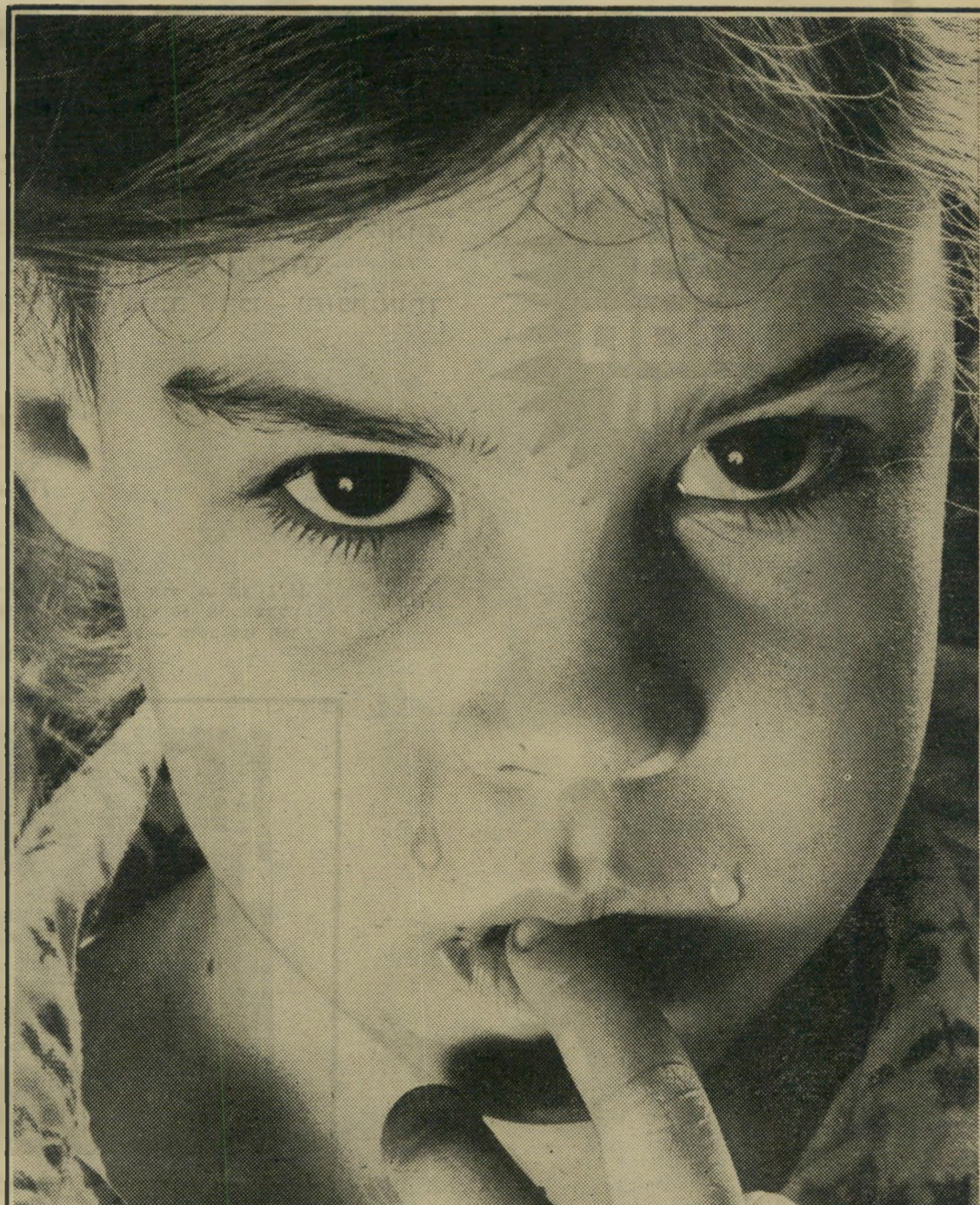
שכחתם לציין מי מבעלי-הזקן הנוספים לא הופיע לפתיחת תערוכתי — ביניהם תמצאו את בנימין זאב הרצל, מקס נורדאו והרבי מלובאביץ' — כל אלה לא באו, מטעמים השמורים עימם.

דן קדר, תל-אביב

ד"ר מר"ר קרוי

כישראלי השובה באוסטרליה זה קרוב לשנתיים וקורא את עיתונכם בקביעות. ברצוני להתייחס לכתבה "כמעין המת-גבר" (העולם הזה 1957) על ד"ר משה קרוי.

כנראה נפלתם בפח שטמן לכם הד"ר המכובד, והאמנתם בכל מניעיו האידיאלי-לוגיים המשונים לעזיבתו את הארץ. אך לא כך הוא. מסתבר לי שהסופרת שהוא מתלהב כל-כך מדיעותיה, איין ראנד, גרמה גם כאן למיספר אנשים לקחת יוזמה, ולסני שבועות אחדים חוקמה כאן מיסלגה חדשה בהשראתה, והיא נקראת "מיסלגת העזיב"

האם אחת חושב לפעמים מה יכול לקרות כעיש הפסקת חשמל?
הפתרון: תאורת החירום של תדיראן המופעלת אוטומטית בעת הפסקת חשמל

אל תרחה — פנה אלינו עוד היום
תאורת חירום מתאימה לרירות מערים • חדרי מדרגות • מקלטים • חנויות • מחסנים • משרדים • בתי חולים • בתי מלון • בתי קפה • בתי קולנוע וכו'.

להשיג בסניפי תדיראן:

תל-אביב: רח' קרליבך 27. טל. 285151.

ירושלים: רח' שמאי 9. טל. 234867. 231315.

חיפה: כיכר מאיר הוף 5 קריית אליעזר. טל. 539292.

בארשבע: רח' הדסה 22. טל. 79526.

תדיראן
שיקום ושרותים בע"מ

פרסום פלד משה עמר נורברט

**אל תשאיר
אותי בודדה
באפלה...**

לחסיימים שירותם בצ.ה.ל !

הרשות לחינוך והכשרה ימיים מודיעה על פתיחת

קורסים לקצינים בצי הסוחר

* קורס לחובלים

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות וראיה תקינים, בוגרי 12 שנות לימוד ובוגרי 11 שנות לימוד, בעלי תעודה טובה.

* קורס לקציני מכונה

מתקבלים משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה, בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים ותלת שנתיים (למעט חניכות), בעלי תעודה טובה במגמות המתכת. כן מתקבלים בוגרי בתי"ס תיכוניים ומסיימי כיתה י"א תיכון שיוכשרו למקצועות המתכת לפני כניסתם לקורס. למהנדסי מכונה והנדסאי מכונה - מסלולים מקוצרים.

* קורס לקציני רדיו

הקורס יפתח בספטמבר 1975. מיספר המקומות מוגבל. מתקבלים בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת רדיו אלקטרוניקה או בעלי השכלה צבאית מקבילה או בעלי תעודת טכנאי אלקטרוניקה סוג 2 ; משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה עד גיל 30.

* קורס לקציני חשמל

מתקבלים א. בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת חשמל ב. טכנאי חשמל, הנדסאי חשמל, מהנדסי חשמל.

עכשיו יותר כדאי בצי הסוחר!

ההטבות ותנאי השכר עכ" שיו יתור משמעותיים: בעת ההכשרה - כלכלה ומגורים ללא תשלום ומענק חודשי גבוה (במטבע קשה). לאחר ההסמכה - קידום מהיר בדרגות ובשכר (חלי קו במטבע קשה). תוספות והטבות שונות.

לפרטים נוספים פנה למשרדינו:

בחירה: רח' נתן (קייזרמן) 11 ליד כיכר פריז בימים א'-ו', בשעות 8-14.

בתל-אביב: מגדל שלום, רח' אחד העם קומה 28, בימי ב', בשעות 9-13.

לנוחותך תוכל גם לחרשם לפי חספח חמצורף.

היה קצין בצי הסוחר!

לכ' הרשות לחינוך והכשרה ימיים ת.ד. 1909 חיפה 31000

הנני מעוניין בפרטים נוספים בקשר לקורס שמי כתובתי חשכלתי גיל תאריך חתימה ה. הזה מאי

לשיער רעב PANTENE VITAMIN HAIR TONIC מי שיער עם ויטמין

הישג נוסף

כקורא קבוע של העולם הזה, שמחתי למצוא בכתבה אשר פורסמה בעמוד ה- ראשון של הארץ, תחת הכותרת: "אמנון אבני, יוסף מהרש"ק ויוחנן רפיח נעצרו כחשודים במתן שוחד לאנשי משרד הביטחון וצה"ל, בעד זכייה במכרזים. חקירת מצ"ח והמיטרה החלו לאחר כ- בות מאת זאב יפת. בהעולם הזה."

הישג נוסף להעולם הזה. כל הכבוד! דויד פיטשניקוב, פתח-תיקווה • ההישג הוא לאתיקה העיתונאית, ש-

דים" - לא פועלים, חלילה, אלא עובדים. לפי המצב של המפלגה החדשה ישולם לעובדים האלה שכר בהתאם לכושר העבוי דה והיצור שלהם, וניהול המדינה (תח- בורה ציבורית, רפואה וכו') יהיה כולו בידיים פרטיות. עליידי יצירת תחרות מיס- חרית הם מבקשים להגיע לידי שירותים יעילים ומוצרים משובחים.

לדברי פעילי המפלגה החדשה, תעמוד בראשה כנראה - בעתיד הקרוב - איין ראנד עצמה, שתגיע בעוד זמן לא רב לאוסטרליה.

רצ"ב תמונתי ליד "יאללה" ישוב קטן

יוסי גבאי ליד שלט "יאללה" באוסטרליה מדינה חדשה באוסטרליה

חגגה השבוע את ניצחונה, כאשר כימט כל העיתונים הזכירו את ראשונות העולם הזה בחשיפת פרשות השוחד במשרד הביטחון וחברת משה"ב.

ניקור-עניינים

לא מתאים להעולם הזה (1963) לגנות את חדשות המיטרה החדש, וגם לתת מודעה המודיעה על הופעת גיליון מס' 1 של אותו ירחון - שניהם באותו גיליון עצמו.

מעבר לשיקול המיסחרי הסוחר - האין זה ניקור-עניינים?

משח בנעני, רמת-גן • אין בהעולם הזה צנזורה על מוד-עות.

מבקר בעל טעם

בשבוע שעבר קראתי את מדור הקולנוע (העולם הזה 1963), ולפי הביקורת המצור-ינת על הסרט החשוד, החלטתי ללכת לצפות בו. יש סרטים שאינני הולכת לראות מתוך פרינציפ - אך החלטתי שביקורת זו מחייבת גמישות מציד.

ובכן, אני מציעה שלחבא תשלחו מבקר בעל טעם מעודן יותר, כדי שיהיה זה מדור אובייקטיבי, ולא מטעה. אם הגעתם למצב כזה שאינכם קוטלים - אז לפחות תנו את הביקורת הטובה למי שבאמת מגיע!

גבי פינשאו, כפר-שמריהו

דגל ישראל לא חונף

אני תייר ישראלי, שביום-העצמאות ה- שנה נמצא במיקרה בעיר ברן שבשווייץ, ואני גר ליד שגרירות ישראל בעיר הזאת. למרבה התדהמה, בערב-הזיכרון וביום- העצמאות למדינת ישראל לא הניפו שום דגל מעל לשגרירות. האם מדינת ישראל מתביישת בדיגלה בחגה הלאומי? או אולי זאת הוראה של משרד-החוץ הישראלי? ואם כן, מדוע?

מרבית המדינות מניפות את דיגלן מעל שגרירותיהן כל השנה, ואילו שגרירות ישראל לא. אני חושב שכל אורחי ישראל צריכים לדעת זאת.

נתן צור, ברן, שווייץ

הכוונה לא חובנה

ברצוני להשיב לקורא (או הקוראת) א. אלברט מכרמאל, שענה לי על מיכתבי "הפצעים עדיין שוחקים" במכתב משלו (העולם הזה 1963).

ובכן, הצטערתי להיווכח שלא הבנת מה (המשך בעמוד 12)

באוסטרליה שאליו הגעתי בחופשתי הר-אחרונה.

יוסי גבאי, סידני, אוסטרליה • תמונת הקורא גבאי ליד השלט "יאללה" - ראה גלושה.

איכפת להם ולנו

חוג "איכפת לנו" מונה מאות חברים צעירים ברחבי הארץ, חברי כל המפלגות. המאחד את חברי החוג הוא השאיפה הכנה לתקן ולייעל את כל הדרוש בענייני ממשל פנים, בנושאי איכות האדם ואיכות החיים כאחת.

החוג חבר במועצה למילחמה בעוני ובר-מצוקה, ובין השאר השתתף בפעילות להזי-עקת דעת-הקהל בנושא 120 מיליון הלירות האבודות, והחנינוך שנמשך מנוער עיירות הפיתוח (לחץ שגרם למציאתם של "סכומים אבודים" אלה לטובת סגירת פערם חברי-תים במדינה).

חוג "איכפת לנו" לא יעסוק בענייני חוץ וביטחון, ולא ירוץ לכנסת. החוג מאפי-שר לאזרחים שונים, ממפלגות שונות, לי-שתף פעולה באופן חיובי להשגת יעדים

ברוך אדון להפטיק את הירידה!

בתחום מדיניות הפנים, מבלי לשנות את דעתם בענייני חוץ וביטחון.

החוג מקווה ליצירת ארץ שטוב לחיות בה. ארץ שתמשוך עלייה מהתפוצות. ארץ שנושא הירידה, כך הוא מקווה, יירד בה מהפרק.

איכפת לנו - כי ישראל ערבים זה לזה. איכפת לנו המדינה שלנו.

ברוך אדון, פתח-תיקווה

„אולי אפשר לשחד כאן מישהו?“

שאל אמנון אבני בבית המישפט

נחום רז כי העירייה נהג כלפי אזרחיה כפי שנהג צה"ל לגבי חיילי המילואים שלו: תאסוף טביעות אצבעות מכל אזרחי העיר, כדי שבמיקרה הפצצת טילים ניתן יהיה לזהות נפגעים. שיטעו סגן ראש העירייה, עו"ד חיים בסוק (מפד"ל): „אין כל צורך, מילא עד המלחמה הבאה תא סוף המישרה טביעות אצבעות מכולם.“

פרופסור חיים בן שחר סיכם עם אוניברסיטת תל-אביב כי יחל בעבודתו הר מעשית כנשיא האוניברסיטה באחד ביוני, חב"ש העוסק בימים אלה בהפעלת לחצים על משרד-האוצר למימוש מסקנות ועדתו, היה בין הבוחרים ש הבינו כי הסיפור אודותיו בי מדור זה בשבוע שעבר, כאילו ביקש הוצאות-רכב ושנת-שבתון מהאוניברסיטה תמורת מינויו כנשיאה, היה בדיחה בלבד.

בעת הדיון באחת מועצי דות הכנסת, סיפר שרה-מישי טרה שלמה הילד כי משרדו שם את הדגש על שמירת הי כשרות בבתי-הסוהר. קרא לי עברו אחד הח"כים: „אתה בכלל יודע מה זו כשרות לי עלא-ולעילא?“ השיב שרה-המישרה: „אם היית רואה את הפדאיון היושבים בבתי-הסוהר, ואת הארכיבישוף היי לאריון קפוצי, אוכלים מצות בפסח, היית מבין מה זו כשרות לעילא-ולעילא.“

ח"כ המפד"ל אברהם מלמד, שהוא חבר קיבוץ, ישב השבוע בקפה ברחוב דיונוף בתל-אביב, וחזה בהתלהבות כי מישק-הגמר על גביע הכדור-סל בין קבוצות מכבי תל-אביב והפועל גבת-יגור, ששודרה בי טלוויזיה. מלמד קרא קריאות עידוד לעבר קבוצת הפועל גבת-יגור, והיה מאוכזב כשי הפסידה במישחק. כששאל כי צד זה ח"כ דתי הוא אוהד של קבוצת הפועל, השיב: „זה מפני שהם קיבוצניקים.“

הרוקח המחזוי של מיש-רד הבריאיות, אריק טורנאו, סיפר השבוע כי בין שבעימאות נרקומנים הזקוקים לסמים בי אופן קבוע, והמקבלים עזרה ממשרד-הבריאות, יש 17 רופ-

בין הופעתו כאיש-יבור הלור חם בשחיתות, לבין הסכמתו לי ייצג, כפרקליט, את אחת הי דמויות המרכזיות בפרשת הי שוחד בצה"ל, רביסון מאיר בן-אחרון, שהפך עזי-המדינה. השיב תמיר: „להיפך, אני חור שב שבדרך הוא אני משרת את הציבור באופן הקלאסי ביותר.“

בנושא אחר הסתייג תמיר מהנסיון לכלול את מיל-וורת-המיליונים למיסלוגות תחת הכותרת שחיתות. „זו הצעה פסולה ובלתי-ייצבורית — אבל איננה שחיתות בעיני. אני לא מוכן לכלול אותה בין המעשים שעליהם צריך ללכת לבית-סוהר.“

בחוג יושבי אכסודוס נפוצו לאחרונה בדיחות-שחיר-ות. דוגמה א': „עובדי משרד-הביטחון באים כיום לי עבודתם עם פיגמות. אחרי הי כל, הם לא יודעים היכן יישנו בלילה.“ דוגמה ב': „שירות בתי-הסוהר דחה את מועד סגיר-רת המכרז על הקמת בית-הסוהר המרכזי החדש. כל אלה שניגשו למכרז — יושבים.“ דוגמה ג': „פעם היו אומרים צור משלו אכלנו, היום אומי-רים: צור, אכל משלנו.“

במתנה בלתי-צפויה זכו כמה מכבי הארץ מאת עורך-המישנה של העיתון, גידעון סאמט. היה זה סיפרם של כתבי הוואשינגטון פוסט קא-רל ברנסטין וקוב וור-ווארד, כל אנשי הנשיא, בו תיארו את טיפולם הנמרץ וי-עתיר-הסקופים בפרשת ווט-גיט. סאמט התרשם מהספר, נתן אותו כשי לכתבי העיתון המתמחים בחקירות מיוחדות, ביניהם הכתב לענייני-מישרה אבי ורנסטין, והכתב הכלכלי איתן ליפשיץ, העוסקים עתה (במשותף, כמו מחברי הספר) בסיקור זריז של פרשת מיקרי-השוחד במישרד-הביט-חון. אולם העותק הראשון גמר סר לבעל הסקופ הבולט ביותר של הארץ בחודשים האחרונים: הכתב המדיני מתי גולדן, מי שגילה את דבר ביקורת של המישלחת הסובייטית בישראל.

בישיבת הוועדה לשעת-חירום של עיריית תל-אביב הציע חבר מועצת העירייה

כאילו לא הכל בסדר, וכי המצי-רים אינם נותנים דבר תמורת דרישותיהם. ביום מסירת ההר-דעה התקיימה בביתו של יצ-חק רבין ארוחת-ערב פרטית לכבודו של האורח האמריקאי, אליה הוזמן גם דן פתיר. בעת הארוחה פנה קסינג'ר אל פתיר, ואמר לו בחומרה:

קארולי נסיכת מונאקו, בתם של הנסיך רנייה ומי ש-היתה כוכבת הוליווד, גרייס קלי (למטה), דור-אגת לכותרות. אחרי שמו"ל איטלקי נידון למאסר מפני שפרסם פוטמונטז' של קארולין כשהיא חשופת חזה, צולמה קארולין במועדון-לילה פאריסי מפורסם במחשף בולט מאד (למעלה).

„אתה הפרעת לי מאוד בעבור דתי היום!“ פתיר קיבל את דבריו של קסינג'ר כמחמאה.

אמנון אבני, בעל בית-חרושת אג"ר, שנעצר כחשוד במתן שוחד ברבבות לירות לי-אנשי מערכת-הביטחון כדי שי יעדיפו אותו במיכרזים לאספקת ציוד לצה"ל, גילה חוש-הומור גם כאשר הובא לבית-המישפט לשם הארכת תקופת-המעצר. אבני התמרמר על שאין מאפר שרים לבני-מישפחתו לבקרו בי תא-המעצר. הוא פנה אל הי עיתונאים שישבו סביבו, וי שאל: „אולי אפשר לשחד כאן מישהו, כדי שיתנו לי לראות את מישפחתי?“

יותר ממולח היה מנהיג המרכז החופשי, ח"כ שמואל תמיר. אחרי שהופיע במסי-בתי-הוועדים על פרשיות הי שחיתות במערכת-הביטחון נשי אל תמיר אם אינו מוצא סתירה

למי התכוון המומחה האמריקאי, לביטחון לאומי, הר-פרופסור היהודי יואן סלום, בהרצאתו השבוע בשגריר-רות האמריקאית בתל-אביב, כאשר סיפר את הבדיחה הי באה? ובכן, שני ציידים הרגו ביער צבי גדול, בעל קרניים נהדרת. כל אחד מהם תפס בי-

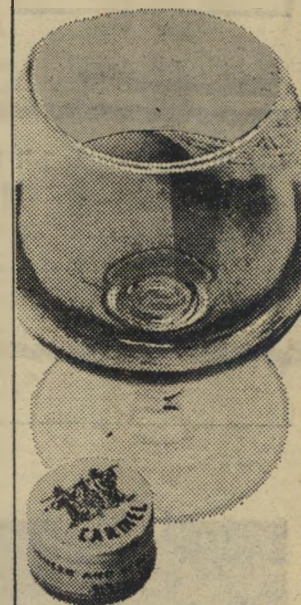
רגל אחורית אחת של הצבי, והם ניסו לגרור אותו למכוני-תם, מרחק של חצי קילומטר. אולם קרני הצבי הסתבכו בסך-היער, וההתקדמות הייתה קשה. עבר במקום צייד אחר ואמר להם: „טיפשים, תיפסו אותו בקרניים!“ שני הציידים ניגשו לצד השני של הצבי, תפסו את קרניו והתחילו לגרור. אחרי חצי שעה אמר האחד לשני: „זה הולך הרבה יותר קל, אבל האם איננו מתרחקים יותר מדי מן המכונית שלנו?“

יועצו של ראש-הממשלה לענייני עיתונות, דן פתיר, סיפר השבוע בגאווה כי הצליח לעורר את זעמו של שרה-החץ האמריקאי, הנרי קסינג'ר. דן סיפר כי בעת ביקורו האחר-רון בישראל ניסה קסינג'ר לי-עורר רשם כאילו הכל בסדר, וכי ההסכמים עומדים להחתם. פתיר, לעומתו, מסר חודעה לי-עיתונות בשם ראש-הממשלה,

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי מיקני ראשון לעיון וזכרון יעקב

אפרים קישון ישב במסיבה ליד שרה ריפין, עורכת הירחון „את“, כאשר שמה אשתו, שגם שמה שרה, לב לשיחה המלבבת. שרה (קישון), ברוי חבלב, ביקשה מצלמת להנציח את השניים, כדי שאפרים ייחנה.

אנושים

אלנבי כליל השבת האחרון. הציע המנחה **מנני פאר** את פסוק השבוע לדתיים: "אל תגידו בגת שבאלנבי מחלקים כרטיסים בלי כסף".

אגב, במסגרת מיבצע החיסכון שלו, החליט צ'יצ' לי-וותר על רחיצה בשכר של מכוניתו. הטיל את עבודת הניקיון על נהגו האישי, **דוד אנשלוכסקי**, שהיה נהגם של כל ארבעת ראשי העיר הקודמים. אנשלוכסקי עוסק במלאכה זו בהתנדבות.

היהלומן השמאלן **דוד ארנפלד** הופתע כשקיבל ב-ימים אלה הזמנה מקבוצת טייסים לבוא להרצות בפניהם ב-אחד מבסיסי חיל האוויר אי-שם. כשהגיע לבסיס, התברר לו כי בעיקבות הפירסומים בעיתונות על נסיעותיו התכופות לברית המועצות, הניחו הטיי-

אים. עוד סיפר טורנאו, כי למרות שהמיסטר פונה אליו לא פעם בבקשה שימסור לה מידע על הנרקומנים הנמצאים בטיפולו, הוא מסרב לעשות זאת, שומר על סודיות מוחלטת של מטופליו.

ידידיו של העיתונאי **יגאל לב** ערכו לכבודו מסיבת פרידה. לב, הנכנס לבית החולים לניתוח כליות, טען כי פני מקורביו כי זוהי מסיבת פרידה מהחיים. כמה מהם הבינו את הרמז, הביאו ללב כי מתנת פרידה ארונות-מתים מייניאטוריים.

השבוע התקיימה הפגנת מתרחצים ליד בריכת גורדון בתל-אביב. המתרחצים מחו נגד העירייה על כי חויבו לשלם דמי חנייה ליד הבריכה, ונשאו בידיהם כרזות. משעם העירייה הופיעו בהפגנה סגן ראש-

גדעון בן-עמי

האמרגן הישראלי היושב בניו יורק, החליט לחזור ארצה, והביא איתו את אשתו האמריקאית מניה, שהיא רקדנית במיקצועה, ואת אחיו איש-העסקים משה בקש. שני האחים, שפתחו בליל-שבת האחרון את מועדון כפר-המכביה, הביאו איתם ארצה צי של מכוניות, בהן שתי מכוניות מדגם "רוסל רויס", אחת לבנה ואחת שחורה, שהן יחידות-במינן בארץ. בתוך הרוסל-רויסים, ששווי כל אחת מהן כמאה אלף לירות, מותקנים באר ומכשיר-טלוויזיה. המושבים עשויים עור יקר, והריצפה מרופדת בשטיחים.

העירייה **דוד שיפמן** ומנכ"ל חברת אתרים אל"מ (מיל). **משה עמיר**, שהפתיע את הרמפגניים כשנשא כרזה בידו ש-אמר: "קיסניגר קיסניגר", אנו נגד נסיגה מהמיתלה, הגיידי וברית-החשיית. גם העירוי מים רוצים חנייה בחינם. חתור מים: מתרחצי גורדון.

בעת פגישה שהתקיימה במישרן של ראש עיריית תל-אביב, **שלמה ("צ'יצ'") קהת** בינו לבין הוועד למען תל-אביב, הדורש הצגת סרטים ב-לילות-שבת, הירבה חברי הוועד, ח"כ ר"צ **בועז מואב**, בקריאות-ביניים. העיר לו צ'יצ': ח"כ מואב, הרשה לי להזכיר לך שכאן זה לא הי-כנסת. פה לא, מדברים, פה צריך לעשות.

אגב, אחרי הקרנת החינם, שנערכה בקולנוע

סנה
21 במרס -
20 באפריל

תאוריס
21 במאי -
20 ביוני

אריה
21 ביוני -
20 באוגוסט

מאזניים
22 בספטמבר -
22 באוקטובר

קשת
23 בנובמבר -
20 בדצמבר

דלי
20 בינואר -
18 בפברואר

הוויכוחים והמריבות שאתה שותף להם לא יעזרו להפגת המתח. אלא רק יגרמו לך לדפרסיה. במיוחד הימנע מאינצידנטים עד יום ראשון, אז תתחיל להרגיש בהפגת המתח. תאזר בהרבה סבלנות. לך לראות סרט טוב, רציני, לבד, או עם חברה, ותיווכח שצפויה לך הנאה לא רגילה.

שוור
21 באפריל -
20 במאי

סרנן
21 ביוני -
20 ביולי

בתולה
27 באוגוסט -
22 בספטמבר

עקובר
21 באוקטובר -
20 בנובמבר

גדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

דניס
19 בפברואר -
20 במרס

שב בשקט, בייחוד ביום א', זה לא כדאי להסתבך בגלל רצונך הטיבעי לבלוט. גם הפירסומים האחרונים לא עשו לך דווקא טובה. מוטב שתתרכז בענייני-הלב ובענייני-כסף. במישור היצירה - אתה ממשיך לחוש בצורות מסוימות, אך השינוי תלוי בך. אם את רוצה הישגים, דחי זאת עד שתראי מצב ביוזוגך. יבשי כחול.

תתפלא על שכליך הרבה אנשים מתקשים להבין. הצרה איתך, שאתה נמנה על ה"זאבים הבודדים" ואינך מרבה לשתף לאחרונה את הקרובים לך בבעיות המעיקות עליך באמת. צפויה לך השבוע פעילות הקשורה בעבודת-כפיים. מעשהו של אדם קרוב יכאיב לך למרות שלא התכוון לכך.

כמו בכל השנה, תיווכח גם השבוע כי שום דבר לא בא לך בקלות. אתה נדרש לא אחת להשקיע מאמצים שאינם עומדים בשום יחס לתוצאות. בני מזל אריה שעוסקים קשורים בידיהם, יהיו ברימזל יותר, ילדים שייוולדו השבוע יצטיינו בעתיד בכריאות מעולה ובאינטליגנציה גבוהה.

כשרה-השיפוט שלך יתערפל השבוע לחלוטין, כתוצאה מפגישה עם גורמים שאת טיבם אינך מצליח לקלוט. את, בת בתולה, תני לחוש החומור שלך חופש. צחקי, הצחקי ונצלי כל רגע. כי האושר שלך הוא רק זמני, בסופו של דבר, חוץ מזה, צפויה לך בשבוע זה פעילות בלתי רגילה, שאינה תלויה במין השני. השבוע לבשי אדום.

סופי-סוף אתה רואה ברכה בעמלך. אתה עומד לקראת השנה החדשה, אם תצליח לשמור על מצב-רוח מרום, תיפתחנה בפניך הדלתות. אם לא תעשה בעיות, גם תדע להסתגל לשורה שלמה של מצבים חדשים, שאי-גמישותך מנעה ממך למצות קודם לכן. לבשי סגול וססגוני השבוע.

נסיעה קצרה ושיגרתיית לכאורה, בעניינים הנוגעים לעבודתך או לבעייה מישפחתית כלשהי, עשויה לזמן לך פגישה מרגשת עד מאוד. אם אתה רווק, אתה עשוי לפגוש השבוע, לגמרי במיקרה, את אשתך לעתיד. עם זאת, אל תתפתה להאריך שהותך במקום, מכיוון שרק הפתעה תקסום לה.

כולנו יודעים שאתה בטוח שבכוףך לפתור את בעיותיכם של כל אלה הפונים אליך. אבל השבוע - בחיך, אל תיתן עצות. אתה עשוי לסבך אחרים, מתוך זה שאתה חושב שכולם בנויים כמוך. התנאים אינם שווים לכל אחד, וזה נתון שעלול לסבך אותך, בייחוד כאשר אתה אינך רואה את נקודות-הזולת. בייחוד שאתה עשוי לגרום לשיב-וין-לב לבת דגים, וגם לבן שור. אל תיתן לעצמך להתפרץ, בן קשת.

חילוקי דיעות סוערים יגרמו לך למפח-נפש. אין דבר: שיחה לאור ירח, באמצע השבוע, תשפר את המצב עד אי-יחזר. ייתכן אפילו שזה יגרום להתלכחות הקשר למימדים רציניים ביותר. קנייה אשר תעשי ביום שישי עשויה להוביל אותך להיכרות חדשה. הישמרי מרכילותן של ידידותייך.

כמו בשבועות האחרונים, הבעיות המרכזיות שלך הן: חוסר-כסף ושיעמום. במישור הפיננסי אין רגיעה. מוטב שתתחיל לחשוב על הריגה קיצונית מעיסוקיך - או אי-עיסוקיך - הרגילים. אם לא תשנה את המצב, אתה עשוי להתקע לצמיתות. במישור הרומנטי, בת דלי, אין עוד טעם רב לרומנים הקצרים והקלים. שמא תחשבי על משהו קצת יותר רציני? מצד שני, דווקא האדם המדבר הרבה, איננו סתאים לך כלל.

כסף זה דבר רציני, ואת זה אפילו את יודעת. אלא מה? אינך יודעת ליישם את המושפט הזה בחיך. מגיפת הביזבז שפקדה אותך באחד רוונה, תביא, בסופו של-דבר, לתוצאות הרוט-יאסון עבורך. לכן הימנעי השבוע מקניות מיותרות, ושיקלי פעמיים כל דבר לפני פותחך ארנקך.

(המשך מעמוד 9)

שכתבתי ברשימתי על הפצועים. נסה לק-
רוא שנית!
אגב, הגיעו אלי תגובות בכתב ובעל-
פה, על הזדהות מלאה עם דברי. חבל שהן
פרטיות ואי-אפשר לפרסמן. אצרך רק דו-
גמה אחת:

„צפירה קראתי את הרשימה בהעולם
הזה: „הפצועים עדיין שותקים.“ זה חזק
מאד וקורע את הלב. הראיתי את הרשימה
גם להדס ולשאר. הרעיון לתת באמצע
הרשימה את מודעת-הפירסומת, בואו לג-
לוש בשלגי החרמון — מוצלח.“

צפירה יונתן, שריד

על מה יצא הקצף?

מפליא היה לקרוא בגיליון יום-העצמאות
(העולם הזה 1963), במדור טלוויזיה את
הידיעה „אסון יום-העצמאות.“ ביקורת כה
קטלנית, מראש, על מופע שאמור היה
להיות מועבר בשידור ישיר? דומה כאילו
ידע הכתב מראש מה עומד להיות.

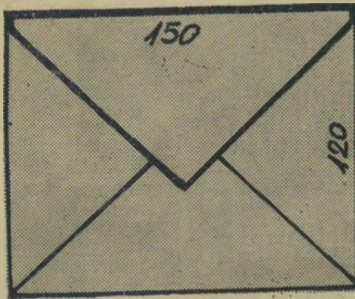
הארסיות הבלתי-מוכנות, וההצעה הנדיבה
לצפות — כתחליף — בסרט נוסף של
קוג'אק או דומיו בתחנות הערביות, אינה
מתיישבת לא עם הגינות הביקורת ולא עם
הצל"ש שהענקתם בזמנו לתוכניתם של
אליהו הכהן ודן אלמגור.

מן הראוי היה להעניק קרדיט כלשהו
לעבודתם של השניים. כיום, לאחר שידור
התוכנית שהקסימה את כולם בחיוניותה,
מחייבת אתכם מידת ההגינות להודות ב-
טעותכם. ובכלל — על מה יצא קיצפכם?

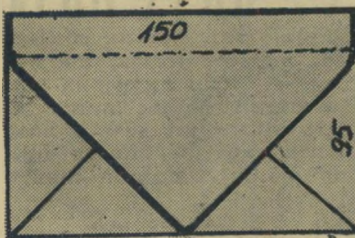
א. גרוסמן, רמת-גן
● העולם הזה טעה בשיקול, ותיקן את
המעוות בהענקת צל"ש לעורכי התוכנית
אחרי השידור.

נא לקפל

בעיקבות הצרה האחרונה שנשלח על
ראשינו, בדמות מעטפות-דואר חדשות,

מעטפה בתיכשרה
צרת רבים —

מעטפה כשרה
חצי-נקמה

הרי פיתרון פשוט לעקוף את רועיהגזירה.
תוך היסכון.

פשוט מקפלים את המעטפה הישנה
קצת יותר גמור (לפי השיטות), ואז ב-
דרך-פלא, מתאימה לפתע המעטפה החדשה
לדרישות החדשות.

רן ברידיין, תל-אביב

צל"ש לתוצרת-חוק?

בגיליון העולם הזה (1962) מציין הכתב
הכלכלי שלכם כי בנק הפועלים העניק
במסיבת-העיתונאים לרגל פירסום המאון
השנתי, כשי — עט פארקר, בעוד שבנק
לאומי הגיש רק עט גלובוס. והוא מוסיף,
כי בתחרות בין שני הבנקים יש לראות
בכך הישג נוסף למוסד הפועלי.

יבושם לו לכתבכם עם העט מתוצרת-
חוק, אך תמהני כיצד מקצה שבעונכם
שטה לידיעה תסלה מעין זו.

אליהו טל, תל-אביב

היקליות

מבצע ההקלות

בחוליות השרשרת של הסוכרמרוקט, האוכרסל וחוליות כרסיות אחרות

לוח מחירים לבוא'

נוישרד החקלאות	
לצרכן ל"י לק"ג	
5.30	עגבניות מעולות
2.90	מלפפונים מעולים
1.45	גזר
1.90	תפוא"ד חדשים
1.95	תפוא"ד חורפיים (ארוזים)
2.15	תפוא"ד חדשים ארוזים (ירושלים)
1.30	בצל יבש
1.45	בצל ארוז (ירושלים)
1.85	ולנסיה — אפילים
1.65	אשכוליות
3.45	בננות
7.50	פטם צעיר קפוא מוכן לבישול
10.50	תנועוף, טנא עוף, עוף מיוחד מעולה
16.00	חזה הודו חבילות (קפוא)
6.50	כסיף בקלה — פרום אחיד
8.80	עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ-360 גרם

פירות:

עופות:

דגים:

משרד החקלאות

מדינות ערב מוכנות לחתום על חוויי-שלום

עימנו. אומר שמעון פרס. אבל -

לך תאמין לערבים!

יש שלום בין גרמניה וצרפת, שלחמו זו בזו במשך אלף שנים, והמנהלות עכשיו סופר-מארקט משותף. יש שלום בין שוודיה ודנמרק, שתושביהן סובלים מאנטיפאטיה הדדית עמוקה, אך שאין ביניהם גבול. יש שלום בין שלוש מדינות בגלוקס, הדומות ל- שלושה מחוזות של מדינה אחת אך להן סיסטוכים פני-מיים לרוב. יש שלום בין ישראל וגרמניה, אחרי השמדת שישת מיליון יהודים בדורנו. יש שלום בין ישראל וצרפת, שלדברי מר פרס ב- שעתו "קשורות זו בזו בסנטימנטים עמוקים, החורגים מקשרים של אינטרסים".

איזו דוגמה, מכך אזה, עומדת לנגד עיני מר פרס כשהוא שואף ל"שלום אמיתי" מושלם?

רגשות של אהבה אינם כפופים לחזות. אפילו כתובה רבנית אינה מבטיחה שבני-זוג יאהבו זה את זה אהבת-אמת.

אבל חוויי-שלום יכולים דקבוע יחסים מעיי שיים, ולתת תשובות מעשיות לבעיות מעשיות התהוות ופערות בין המדינות החתומות.

חוויי-שלום בין ישראל ומצרים, סוריה, ירדן ו/או פלסטין יפתרו את הבעיות המעשיות באורח מעשי. למשל: אם תקום מדינה פלסטינית בגדה, האם יהיה מותר לה לרכוש בתחומה טור משורייני? אם לא, איך יובטח הדבר בפועל? אילו ערובות יהיו בידי ישראל עצמה להבטחת הדבר? (וגם להיפך, אילו ערובות ממשיות יהיו בידי הפלסטינים, למיקרה שעם ישראל יבחר באופן דמוקרטי את מנחם בגין כראש-הממשלה?) או: האם יהיה הגבול בין ישראל והגדה המערבית פתוח? למי ואיך יהיה מותר לחצות אותו, בשני הכיוונים? האם יעברו בו סחורות ועובדים? או: אילו יחסים מדיניים רשמיים יתקיימו בין ישראל ושכנותיה, באילו צינורות ובאיזה דרג?

או: האם יהיה מותר לרכוש כוחות מצריים במרכז סיני, ואם לא — מה יהיו סידורי-האחרא במיקרה של הפרה, ואילו צורות-הגובה תהיינה מותרות לישראל?

או: האם יוגבלו מערכות-ההגנה וכמויות-ההגנה אשר מעצמות זרות יוכלו לספק למדינות המרחב, ואילו ערו-בות ממשיות יינתנו לשמירת ההגבלה ולפיקוח עליה?

או: מתי תיפתח התעלה לאוניות הדגל הישראלי? מניין תקבל ישראל את הנפט שהיא זקוקה לו? איך תיפתר בעיית הפליטים הפלסטיניים ובעיית ירושלים? הרבה-הרבה בעיות פבוכות. אך כל אזה הן בעיות מעשיות, שניתן לפתור אותן ב- צורה מעשית בחוויי-שלום, מבלי שהדבר מחייב אמונה הדדית כדשהי.

אם כולן תיפתרנה בשעה טובה בחוויי-שלום חתו-מים כדתי-יודני, תוך שמירת כוחה של ישראל להבטיח את קיום התנאים ולהגיב על הפרתם — האם יהיה זה השלום המיוחל?

אא, אומר מר פרס, זקוקים לשלום "אמיתי". שלום שאינו קיים בין ארצות-הברית וברית-המועצות, בין ברית-המועצות וסין, בין הודו ופאקיסטאן, בין אלג'יריה ומארוקו, בין גרמניה המערבית והמערבית, בין תימן הדרומית והצפונית.

אנחנו רוצים בשלום האמיתי לנגמרי, זה אשר יקום עם בוא המשיח בירידו.

עד אז אנחנו נאלצים לשמור על קו המיתלה והי-גידי בדרום, על קו הירדן במזרח, על קו ההתנחלויות בגולן, ועל קו בגין-פרס בירושלים. וכמובן, על כל השטחים הכבושים.

אין ברירה. הכל — או לא כלום. שלום מושלם — או מילחמת-חרמה.

ואם בינתיים תהפוך ישראל, יחד עם הארץ ציית השכנות, לבית-קברות אחד גדול, מה טוב, שהרי בית-הקברות הוא המקום היחיד, עזי-אמות שבו שורר כאמת שלום אמיתי, מושלם ובעיקר — סופי.

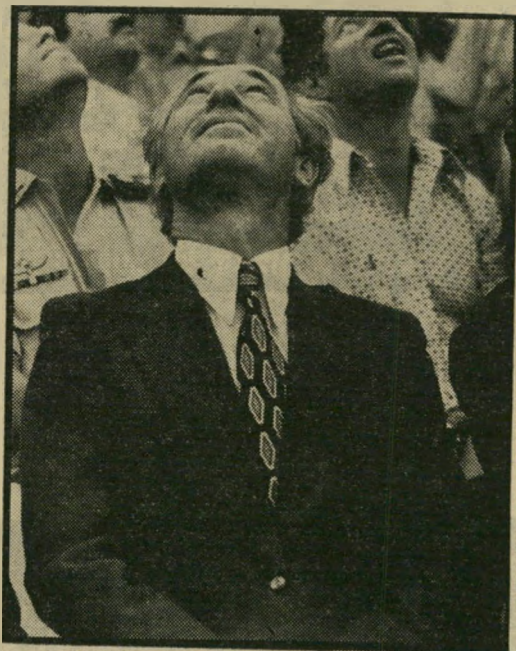
בפסק-דינו, עליו לכתוב: "אני מאמין שהנאשם שיקר, או "אני מאמין לעד פלוני".

על אמונתו של שופט אין ערעור.

מי שאומר: "אני מאמין לערבים" מסיים בכך את חוויי-שלום. הוא פשוט קובע כי לעולם לא יהיה שלום בין ישראל ושכנותיה, וכי נחיה על חרבנו עד היום האחרון, כאשר מצדה תיר פוד בשנישית בשואה הגרעינית הכתית-ינמנעת שד הסיכוב החמישי, השישי או השביעי.

מי שיש לו און רגשה, שומע את המשמעות ה- מייחדת של מילים כמו "אמיתי".

כל רודן ימני או שמאלי, הבטל את הדמוקר-טיה, מבטיח לעמו "דמוקרטיה אמיתית".

שימעון פרס: הנאום ה-51

כל פאשיסט, המתכוון לחסל את אירגוני-העובדים, נושא את עיניו אל "סוציאליזם אמיתי".

כל בחורה מודאגת כאשר בחירי-ליבה מכי טיח לה "אהבה אמיתית". היא היתה מעדיפה אהבה סתם, כדי תוספות.

"דמוקרטיה אמיתית" או "עממית" או "חדשה" פירוש, בדרך-כלל, חיסול הדמוקרטיה.

"סוציאליזם אמיתי" או "מקורי" או "גרמני" או "מוסלמי" או "יהודי" פירושו, בדרך-כלל, ההיפך מן הסוציאליזם.

ובד המדבר עד "שלום אמיתי" או "שלום שד ממש" או "שלום סופי" מתכוון דומר, בעי צם: "לעזאזל השלום".

אין שלום אמיתי אלא בשוריהם של משוררים. בחיים, כטבעי, ביחסים בין מדינות, יש מאות גיונים שונים של שלום, ואף אחד מהם אינו מושלם.

אין שתי מדינות דומות. ואין היחסים בין שתי מדי-נות מסוימות יכולים להיות דומים ליחסים שבין שתי מדינות אחרות. כי היחסים מושפעים על-ידי אלף ואחד גורמים, כגון ההיסטוריה, הגיאוגרפיה, האופי הלאומי והאינטרס הכלכלי.

יש שלום בין ברית-המועצות וסין, כשהמוני חיילים מצטופפים משני עברי הגבול המשותף.

יש שלום בין ארצות-הברית וברית-המועצות, שכל אחת מהן יכולה לחסל תוך דקות מעטות כמאה מיליון מתושבי השנייה, והפועלות בינתיים זו נגד זו ברחבי העולם.

בימי השילטון הנאצי, נסוצה באירופה הכבושה ההלצה הבאה:

בעירת-חוף גורבנית נתקבלה בלי-סערה הידיעה כי אונייה גרמנית נטרפת בים במרחק-מה מן החוף. סיר-רתידיגים שוגרה ללביים, אך חזרה כעבור כמה שעות ללא ניצולים.

"וכי לא ראתם את האונייה הטובעת?" נשאלו ה-דייגים הנורבגיים.

"ראינו".

"ולא ראתם ימאים גרמניים טובעים?"

"ראינו ימאים גרמניים. הם אמרו שהם טובעים, אבל איך אפשר להאמין לגרמנים?"

באחד מחמישים או מאה הנאומים שהשמיע ה-רס, הודעה חשובה.

הוא אמר: "ישראל יכולה עתה להשיג חו-י-שלום חתומים עם שכניה, אם תשוב לגבו-רות ה-4 ביוני 1967. אבל אפור לנו לעשות זאת, כי זה לא יהיה שלום אמיתי."

מעניין.

לפני שמונה שנים טבענו את הסיסמה: "שלום תמור-רת שטחים, שטחים תמורת שלום". אמרנו שאם מוכנים אנחנו להחזיר את כל השטחים שכבשנו (פחות או יור-תר), ניתן יהיה להשיג שלום רישמי עם כל שכנינו.

טענה זו הותקפה בשצף-קצף. "אין עם מי לדבר!" אמרו דוברי השילטון, מלוי אשכול המנוח ועד גולה מאיר. "הערבים אינם מוכנים לעשות שלום. אפילו זה זיר להם את כל השטחים, הם לא יכירו בגו". לצורך זה נשלפו מן הגינוז כל המיסמכים המאובקים של התע-מולה הערבית מתמול-שלשום, החל בלאווים של חרטום וכלה ב-אמנה הפלסטינית.

מדוע הוכחשה מענתנו בזעם כה רב?

מפני שכל ממשלות ישראל היו בטוחות שאם תועמד הברירה בצורה פשוטה וחוחכת בפני הציבור — שט-חיים בלי שלום או שלום בלי שטחים — יבחר הציבור בחיים ובשלום. לכך לא היתה שום ממשלה ישראלית מוכנה. שהרי כל המיסלגות — מחרות ועד מפ"ם — רצו לספח שטחים — מי יותר ומי קצת פחות.

והנה כא שריהביטחון הנץ המדופלם, ומו-דה כמה מלא: אפשר להשיג חוויי-שלום עם כל שכנינו, אם נחזיר להם את שיטחיהם.

מדוע משמיע שימעון פרס הודאה זו? מדוע אינו חוזר על הטענה השגורה שגם תמורת החזרת כל השטחים לא יחתמו הערבים על חוויי-שלום?

אין לו ברירה.

הנשיא סאדאת מכריו, וחוזר ומכריו, בעקשנות מר-גיוה, שהוא מוכן לכרות שלום עם ישראל, אם זו תח-זיר את השטחים ותסכים להקמת מדינה פלסטינית.

הנשיא אסד חולל לאחרונה מהפכה בעמדה הסורית, והכריז בצורה חד-משמעית שסוריה מוכנה לחתום על חוויי-שלום עם ישראל, באותם תנאים.

יאסר עראפאת לא השמיע בעצמו הצהרה כזאת, אך הוא הסמך את ידי שגיריו בלונדון, סעיד חמאמה, להי-ציע זאת רישמית.

ואילו מתחרהו, המלך חוסיין, אמר זאת כבר מזמן, וחוזר על כך לפחות פעם בשבוע.

מוד התקפה שיטתית זו, לאורך כל החזית, ביצע עתה שימעון פרס נסיגה טאקטית.

נכון, הוא אומר, אפשר להשיג חוויי-שלום עם כולם. אבל זה לא יהיה שלום אמיתי.

ובכדי, איך אפשר להאמין לערבים?

וחי הצחקה מחוכמת מאד. הרבה יותר מחוכמת, מכפי שנראה במבט הראשון.

אפשר להתווכח על עובדות. אפשר להפריך טענה עובדתית. אפשר להוכיח כי מה שנראה כעובדה, אינו אלא עובדה מדומה או כוזבת.

אך איי-אפשר להתווכח עד אמונה.

כל שופט יודע זאת. אם הוא מבסס את פסק-דינו על ניתוח מישפטי, עלול לבוא בית-דין שישפט גבוה יותר ו-ל-בטל את פסק-הדין בערעור. אם רוצה השופט להיות בטוח לגמרי ששום בית-דין שישפט גבוה יותר לא יפגע

כולם דיברו כולם

גינו = מבלי שהיה

להם מושג מה כאמת

מתרחש בקונסוליה הכבושה

ראשי-המשלה עמד מול מצלמות הטל-וויזיה והשמיע את דבר המשלה באוזני העולם כולו: "אויבי התרבות" הסתערו על הקונסוליה הישראלית ביוהנסבורג, אך ישראל תמשיך להילחם בברברים.

עורכיה-הלילה של העיתונים הכינו באור-תה שעה את עמודי העיתון, וחיפשו את האותיות השמנות ביותר כדי לגנות מע-שהיוועה חדש זה של "המחבלים הפלס-טיניים ושותפיהם". כותבי המאמרים הי-ראשיים התחרו ביניהם בחיבור דברי-קיסרוג מוחצים.

שרי-החוק, שביקר אותה שעה בצרפת, הודיע שהוא נמצא "בקשר מתמיד עם ירושלים". וכי הוא מקצר את תוכנית ביי-קוריו בגלל המאורעות המחרידים.

ממשלת ישראל התכנסה לשיבת-חירום, ושריה הצטלמו בטלוויזיה בסכרי-פנים חמורות, שהעידו כאלף עדים שהם מודי-עים לגודל האחריות המוטלת עליהם.

עיתוני-הערב של יום שלישי, לא הס-פיקו להוצא מאותם גיליונות את מאמרי-הפרשנות שלהם, שהסבירו כי תקיפת הי-מחבלים מכוונת נגד ישראל ודרום-אפי-ריק כאחת. התופעה הצביעה על מידת-רצינותם של הפרשנים.

סמוקים מול הראי, למחרת היום

עמדו כל אלה סמוקי-פנים מול הראי, "המחבלים" לא היו אלא צעיר יהודי-מטורף יחידי, חייל לשעבר בצה"ל, שי-טיסה בעולם כולו, כבש את הקונסוליה-במו ידיו, ירה בעוברים-ושבים מתוך מחי-סו-הנשק שהביא עימו למקום.

לולא נהרגו ונפצעו אנשים בתקרית זו, היא יכלה להיות קומדיה. אבל היו חבוי-ות בקומדיה זו כמה שאלות חמורות:

● מה טיב סידורי-הביטחון בנציגויות ישראל בעולם, אם מתקבל בהן לעבודה ביטחונית צעיר מופרע, הידוע בארץ, וי-שאי-יביתו הנפשית רשומה בתיק צה"ל-והמי-שטרה?

● איך מעז ראשי-משלה לנאום נארי-מים מדיניים, כשאין בידו ידיעות כלשהן על הנושא שהוא דובר עליו?

● מהי רמת השיקולים של מעצבי-דעת-הקהל בישראל, הנחפזים לקבוע עמ-דות ולהסיק מסקנות ממאורעות סתומים, שפרטיהם אינם ידועים?

נראה שמבין כל הצדדים, רק האירגונים הפלסטיניים נהגו בתבונה כלשהי. הם לא הביעו כל ידיעה, כל עוד לא ידעו מה מתי-רחש כאמת ביוהנסבורג.

שחיתות

הטרמיסטים

העיתונות חורשת את

שדה השחיתות — והמיפגדות

תופסות טרמפ עד גבה

במשל המפורסם, יושב הזבוב על ראשו של השור הסוחב את המחשה, ומכריז: "אנחנו חורשים!"

בארץ מתקיים משל זה ביחסים בין-כליית-התקשורת והמיפלגות.

סיכון וכסף. בפועל זה קורה כך: הטולם הזה, העיתונות היומית, הרדיו או הטלוויזיה חושפים פרשת-שחיתות.

הדבר כרוך כימעת תמיד במאמץ רב ובהסתכנות. העיתון משקיע כסף רב ב-חקירת, מפנה אליה את עובדיו, חוקר פרשות רבות שאינן מובילות לשום תור-צאות. כשיש בידו מימצאים, הוא צריך לחשוש מפני תביעה על הוצאת לשון-הרע, סנקציות מצד בעלי-שררה ונזקים אחרים.

לבסוף הוא מחליט לפרסם. מאותו רגע מתחיל מירוץ קדחתני בין המיפלגות, שלא נקפו עד אותה עת אצבע בעניין. **לגנות את, לדרוש שי** קבוצת אמי-גון רובינשטיין, הקרובה ביותר למכונות (המשך בעמוד 16)

דג הביטחון

חסרית מן הראש

ב־15 בחודש אפריל 1974, פירסם משרד-הביטחון מיכרו לייצור מיתקני תידלוק ל-מטוסים עבור מחלקת הציוד של חיל-האוויר. ב־2 ביוני אותה שנה התפרסמו תוצאות המיכרו. הסתבר כי מיפעל א.ג.י. בקריית גת, השיך לחרשתו אמנון אבני, זכה במיכרו.

תוצאות המיכרו לא נראו כשרות בעיני שני תעשיינים צעירים שנטלו בו חלק. האחד מהם היה טייס-קרב בעבר בחיל-האוויר. השני היה מהנדס מכוונות שרכש את השכלתו בארצות-הברית. עוד באותו יום פנו השניים במכתב ל-יואל מירון, ראש מחלקת מיכשור ובקרה במשרד-הביטחון, שהיה גם אחד מחברי

שחיתות במשרדו במקום שהעיתונות וחוקרי-המישטרה הגיעו אליו, ולא לתת להם ל-התרחב.

היועץ בדק

ואישר

האמת הפוכה לגמרי. לא רק שאנשי מערכת-הביטחון לא גילו את מוקדי השחיתות ולא היו הראשונים לחשוף אותם, אלא שבמשך תקופה ארוכה הם ניסו להכי-שיל את החקירה, למנוע את הגילויים ולהעמיד פנים כאילו שום דבר אינו רקוב בממלכתו הביטחונית העצומה של פרס.

גילויי השחיתות במערכת-הביטחון, שהממו את אורחי המדינה, סטו השבוע לאפקי שנראה שולי לכאורה. בשורת היר-פעות ונאומים ניסה השבוע שרי-הביטחון שמעון פרס ליצור את רושם המסולף כאילו כל גילויי השחיתות במערכת-הבי-טחון נחשפו וניתגלו על ידי מערכת הי-בקרה הפנימית של המישרד ועל ידי קציני-הביטחון שלה. תידוכים של דובר משרד-הביטחון לכתבים הצבאיים של העתונות, הביאו אף הם לפירסומים שכל מטרםם היתה לשטוף את מוחו של הציבור ולטעת בו את האמונה כי פרשיות השחיתות נתגלו על ידי חוקרי מערכת-הביטחון. הידיעות נמסרו בנוסח של "התערור

פרס: כל מה שנחשף נתגלה עלידי משרד הביטחון עצמו

שר-הביטחון שהשיב על שאלות סטודנטים בטיח, כי "ייעקר כל עשב שוטה" □ הוא חוז

הראשונות בקשר לכשרות המיכרו בו זכה אבני. מירון העצור עתה בעצמו כחשוד בפרשת השוחד, טוען במכתב כי היועץ המישפטי למישרד-הביטחון המליץ להעביר את העבודה למפעלו של אבני. כלומר: לא נפתחה כל חקירה. במכתב משמאל מודה היועץ-המישפטי למערכת הביטחון כי הוועדה לביורו בדיקת נסיבות הוצאת המיכרו הנ"ל מונתה רק ב־20.3.1975, יום אחד אחרי שהעולם הזה כבר פוצץ את פרשת השוחד בפומבי.

שני מיסמכים אלה מפ-ריכים את טענתו של שרי-הביטחון שימעון פרס, כפי שהשתקפה בכתורות העיתונות הישראלית השבוע (למעלה) כאילו "כל מה שנחשף ניתגלה ע"י מישרד-הביטחון עצמו". המיסמד הראשון (מימין) הוא מכתב ששלח רביסרן (מיל.) יואל מירון ממינהל הרכישה במישרד-הביטחון ב־20 ביוני 1974, אחרי שלמשרד-הביטחון הגיעו התלונות

שקר מצה נחושה

הנני מתייחס לפגישה שנתקיימה במשרדנו ביום 7.3.1975 בנושא הנ"ל.

עלי לציין שער היום לא קבלתי מסך את האיזפורמציה הנוספת אשר אותה הבטחת להמציא לי.

עם זאת המלצתי למנכ"ל משהב"ס למנות ועדת ברור לבדיקת נסיבות הוצאת המכרז. הועדה מונתה ביום 20.3.1975.

אני מניח שאתה או מרשיך יוזמנו להופיע בפני הועדה. באם נמצאת בידך איזפורמציה כלשהיא הנוגעת לעבין הנדון — תוכל להעבירה אלי ואני אדאג להעבירה לידיעת הועדה.

בכבוד רב,
אנריאל גורביץ'
היועץ המשפטי למערכת הביטחון

הנדון: מכרז לספקן בדיקה למיכליות תדלוק

בהתאם לבקשתך המכרז נבדק פעם נוספת והובא לקבלת חוות דעת ליועץ המשפטי של משהב"ס.

בהתאם להמלצת היועץ המשפטי למשהב"ס יש להעביר את ביצוע העבודה למפעל אשר זכה במכרז (חברת א.ג.י.).

לידיעתכם.

ב ג ר כ ה
י מירון
ראש מחלקת מכשור ובקרה
במשרד הביטחון

אא

ועדת המיכרו, ביקשותו לבדוק כיצד זכה אבני במיכרו, למרות שלדעתם לא היה זכאי לכך.

יואל מירון השיב לשניים (ראה גלופה) כי, "בהתאם להמלצת היועץ-המישפטי לי-מישרד-הביטחון, יש להעביר את ביצוע העבודה למיפעל שזכה במיכרו". כלומר: הענין נבדק ולא נמצא בו כל פסול.

ב־25 ביוני 1974 פנה עורדי-דיוע, שייצג את שני המתלוננים, למישרד הי-ועץ-המישפטי למערכת-הביטחון וביקשו שוב לבדוק את עוהלי מסירת המיכרו, שי-נראו לו פסולים. למחרת הודיע עורדי-הדיון של משרד-הביטחון כי המיכרו ניתן כדיון.

בטענו השבוע כי "כל מה שנחשף בפר-שה נתגלה על ידי מישרד-הביטחון", לא דיבר שרי-הביטחון שמעון פרס אמת. להלן העובדות, המפריכות את מסכת-השקרים של פרס ועוזריו:

• כשחזר על טענה זו גם בפני ועדת-המישנה של הכנסת לתקציב הביטחון, הי-חה זו הונאת הכנסת. השבוע פנה עורד-העולם הזה, אורי אבנרי, לראשי ועדות הכספים, החוץ והביטחון, וועדת המישנה המשותפת לתקציב הביטחון, בתביעה להזי-מינו להעיד בפניהן על כך שפרס שיקר לוועדות-הכנסת.

ר-הביטחון שמעון פרס, מתאמץ להציג את עצמו בעיני הציבור כמי שנחוש בהחלטות לטווח ארוך מערכת-הביטחון מנגע השחיתות שפשה בה. זוהי אחיזת-עיניים. הנגע דבק גם בשמעון פרס עצמו.

בעת שהופיע ביום השישי האחרון בפני ועדת-המישנה של הכנסת לענייני תקציב-הביטחון, פירט פרס את מיקר-השורש חד שנחשפו עד כה במערכת-הביטחון. הוא סיפר כי אחד העצורים בפרשה הוא יצחק רובין, עובד מחלקת התעבורה של

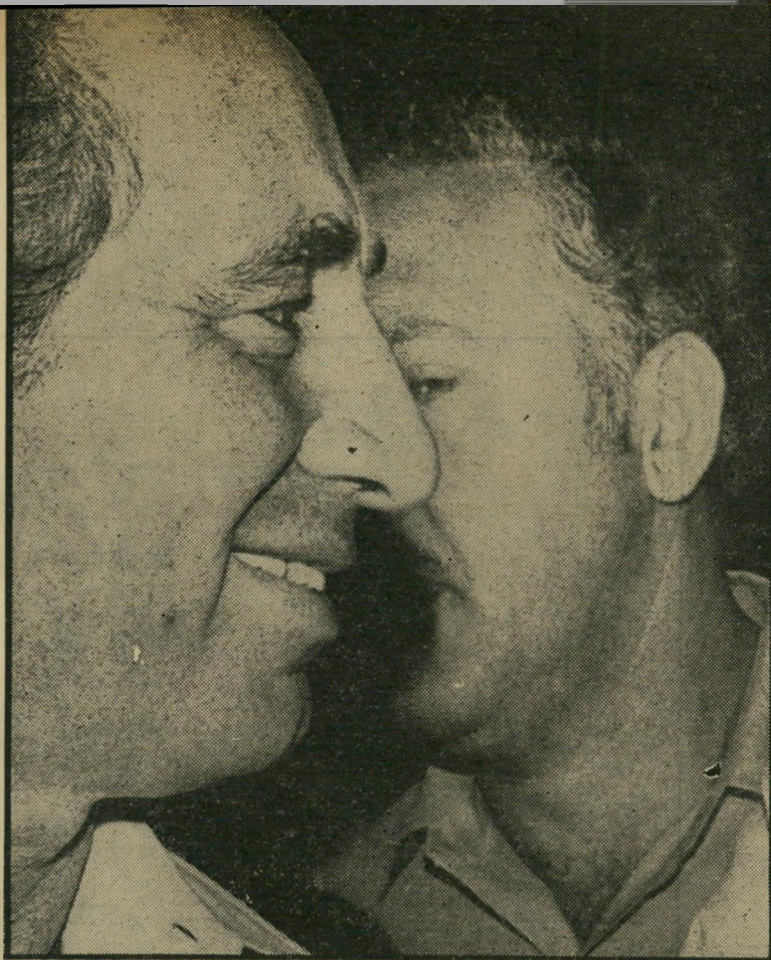
מאת

זאב יפת

מישרד-הביטחון, שבין השאר חשוד בכך כי קיבל מקואופרטיב התחבורה אגד, "כרטיסי-חינם בשביל בתו."

פרס רק שכה לספר באותו מעמד ל-חברי הוועדה, כי הוא עצמו קיבל גם כן מקואופרטיבים לתחבורה דן ואגד מתנות-חינם. לא עבור ילדיו — אלא עבור עצמו. לא בערך של כמה עשרות ל"י, אלא בשווי של אלפי ל"י רבות. בעשותו כך הוא שימש דוגמא חייה לעובדי המדינה בבחינת, "כזה ראה וקדש". להלן הפרטים המלאים של השערוריה, המתפרסמים בזה לראשונה:

הדבר אירע לפני שנה. בחודש מארס 1974 התחלפה ממשלתה של גולדה

נות יקרות-ערך, מחברות ציבוריות שהם היו אחראים במשך שנים לתקציביותן ול-גובה הסובסידיות שקיבלו. הוראות ה"תקשיר" של נציבות המדינה אוסרות אומנם באיסור חמור לקבל מתנות או טובות-הנאה אחרות מגופים ואנשים ש-היו קשורים עמם בתוקף עבודתם. אולם הוראות אלה חלות רק על עובדי המדינה, ולא על נבחרי הציבור המכהנים ב-מישרות רמות של שר וסגן-שר!

אמר השבוע היועץ-המשפטי לממשלה, מאיר שמגר, בתשובה לשאלת כתב העור לם הזה: "אינני יודע אם יש כאן עבירה על חוק או על תקנה. מעולם לא נתקלנו במקרה דומה. אני צריך לבדוק את הנושא במשך כמה ימים לפני שאוכל לתת תשובה מוסמכת."

ייתכן שפרס ויעקובי לא הפרו שום חוק בקבלם מתנות יקרות מהקואופרטיבים שהיו קשורים עמם בתוקף תפקידם. אולם הסכמתם לקבל את המתנות היא פגם אסתטי ומוסרי חמור ביותר מבחינה ציבורית.

גם אם בשעה שקיבלו את המתנות לא כיהנו השניים בתפקידים שהיתה להם נגיעה ישירה לקואופרטיבים לתחבורה, הרי כעבור זמן קצר, כאשר צורפו לממשלתו של יצחק רבין, שוב שלטו על תקציבים והכרעות הנוגעים לחברות אלה. שמעון פרס הפך לשר-הביטחון, שמשדרו הוא לקוח של חברות התחבורה בסכומים של עשרות מיליוני ל"י רות בשנה. גד יעקובי הפך לשר-התחבורה, בו תלויים הקואופרטיבים לשבט או לחסד. גם אז לא מצאו השניים לנכון להסיר את התמונות יקרות-הערך שקיבלו במתנה מקירות בתיהם ולהחזירם

פרס ויעקובי קיבלו מתנות בשווי אלפי לירות מהקואופרטיבים לתחבורה

לחברות שהעניקו להם אותם. שר-המשפטים, חיים צדוק, תודיע לא מכבר בכנסת, שהוא עומד להגיש הצעת חוק חדשה, לפיה יתיו כל המתנות ש-מקבלים נבחרי ציבור בתוקף תפקידם רכוש המדינה. אולם גם בדיעבד, לאור הגילויים המרעישים על הנעשה במערכת-הביטחון ובמישרד-התחבורה, שהשוו על ידי מבקר-המדינה לבגידה במדינה, אי אפשר להתעלם מחומרת המעשה שעשו פרס ויעקובי.

איזו זכות מוסרית יש כיום לשמעון פרס להוקיע את לוקחי השוחד ומקבלי המתנות במערכת-הביטחון, כאשר הוא עצמו זכה לטובות-הנאה מחברות חקירות שורות למשרדו? איך הוא יכול להתיר ייצב כמוכיה בשער, לגנות פקיד שקיבל כרטיסי-חינם מאגד, אומניים לילד או "סכו"ם — דברים פסולים כשלעצמם — כשחאו עצמו נהנה מתנות ששווים עור להרבה מונים על אלה שקיבלו פקיד מישרד-הביטחון וקציני צה"ל? איש הגון, הואג למסור לציבורי ולי-טוחרת-המדינה במערכת חרגישה ביותר של מדינת-ישראל, חייב להסיק את ח-מסקנות הנדרשות: ללכת חביתה!

לירות לצורך של תל-אביב כדי למצוא את התמונות הראויות לקשט את בתי-הם של השר וסגנו. לבסוף, בגלריה של הדסה קלצ'קין ברחוב פרוג בתל-אביב, נמצאו הציורים שנשאו חן בעיני הנשים. היו אלה ציורי רים מעשי ידיהם של הציירים הישראליים נפתלי בום וז'אן דויד. הנשים קיבלו את התמונות והקואופרטיבים שילמו את החשבון. מחיר התמונה ה-אחת היה 9,000 ל"י והשניה 11,000 ל"י. החשבון שולם בצ'ק של קואופרטיב אגד, ולאחר מכן העביר קואופרטיב דן לגיבורות אגד את חלקו בחוצאה, בגובה של 50%.

דובר אגד, מרדכי שיפמן, שהתבקש להגיב על הפרשה, סירב להתייחס אליה. "אינני מוכן למסור שום תגובה בעניין", אמר. אחרון שני, דובר דן, היה גלוי יותר. "זה נהוג אצלנו להעניק תשורות פרידה לשרים ולאנשים בכירים כאשר הם מסיימים את תפקידם במישרד התחבורה. גם למנהל הכללי של המישרד נתנו ש", אמר.

מבחינת החוק היבש לא היה כל פסול בהסכמתם של פרס ויעקובי לקבל מת-

טיבים. "בדברו על הנהלות הקואופרטיבים עמד על התרשמותו העמוקה מהחוכמה והמסירות שבהן נפגש במאות מגעיו עם מזכירות דן ואגד..." דיווח ביטאון דן. לפרס ויעקובי היו סיבות טובות להיות מרוצים. כשבוע לפני שנערכה ה-מסיבה, דנו הנהלות דן ואגד בבועיה איזה שי להגיש לשר ולסגנו. הצעה לה-עניק להם עטי-יוקרה עשויה זהב, נפלה בטענה כי אין זו מתנה מכובדת דיה. הוחלט לפנות ישירות אל פרס וסגנו כדי לברר אצלם אישית איזו מתנה תישא חן לפניהם.

השניים דחו את הפניה וחיפנו את נציגי הקואופרטיבים אל נשותיהם. בבי-רור שנערך בין אנשי הקואופרטיבים ל-בין הגברות סוגנה פרס וטובה יעקובי, הסתבר כי הגברות מעדיפות לקבל ציור רים מקוריים. מתנה תרבותית ומכובדת לכל הדעות, אם כי יקרה במקצת.

אולם לא אנשי הקואופרטיבים לתחבורה הם שיחשכו כסמים כשמדובר בשר ובסגנו שהם חיו כה מרוצים מהם. כמה מעסקני הקואופרטיבים יצאו בחברת הגברות פרס ויעקובי לסיור על פני הג-

מאיר. במקום הממשלה שכיהנה לפני הבחירות, הציגה גולדה את ממשלתה החדשה, שהיתה מורכבת כמעט מאותם אישים, עם כמה תיקונים קלים. אחד השינויים: שמעון פרס, שהיה עד אז כשר-התחבורה והתיקשורת, מונה כשר-ההסברה. יחד עימו עזב את מישרד-ה-תחבורה, שהועבר לידי אהרון יריב, גם מי שהיה סגן שר-התחבורה, גד יעקובי. ב-20 במארס 1974, החליטו הנהלות הקואופרטיבים לתחבורה, דן ואגד, לערוך מסיבת פרידה לשר ולסגנו. הני-חלות הקואופרטיבים לא הסתירו את חסיבתם למסיבת הפרידה. בביטאון יריעות דן (מס' 43) חוסברה העילה ל-מסיבה כדלקמן: "בתקופת כהונתם עלה בידו השר וסגנו ליצור יחסי עבודה ושי-תוף פעולה עם דן ואגד — כפי שלא עלה בידו שרי התחבורה קודמים. באותה מסיבה לא יכלו פרס ויעקובי שלא לנאום. "אם אומר כי נקשרו בי-ינו יחסי ידידות", אמר יעקובי, "הרי תהיה זו לשון המעטה. אני מרגיש את עצמי כחבר בצוות עימו נוצרו יחסי ידי-דות כנה ושיתוף פעולה פורה". ואילו פרס נשא שבחים להנהלות הקואופר-

ומסרין את טענתו של פרס. בהופיעו בשבוע שעבר בשידורי ישר-אל טען שמעון פרס כי אין אמת בטענה (שהועלתה על ידי העולם הזה) כי לאחר פירסום ההאשמות נגד אבני מעל דפי העולם הזה ואחרי שכבר החלו חקירות מישרד-הביטחון ומצ"ח בפרשה, המשיכה ועדת-המכרזים של מישרד-הביטחון ל-העניק לאמנון אבני. בעל א.ג.י. עבודות, כשחבריה יודעים שהוא נושא לחקירות. תיירות ברוח דומה ניתן גם לכתבי העתונות היומית. "בניגוד למה שפורסם" כתב מעריב (25.4.75). "דחה מישרד-הביטחון מסירת עבודות למר אבני בהיקף של שני מיליון ל"י, אחרי שהתעורר חשד כי שילם שוחד".

מה שפורסם פורסם בהעולם הזה. ניסיון דוברי מישרד-הביטחון להכחיש טיעון זה (המשך בעמוד 15)

כותרת המישנה היתה: "מבקר העולם הזה חושף פרשה אחת מאוירת השחיתות שבה מתנהלים עסקי-ההזמנות של מערכת הבי-טחון". היה זה הפירסום הראשון בנושא זה בעתונות הישראלית. עד אז, למרות טענתו של פרס, לא נחשף ולא התגלה דבר על-ידי אנשי מערכת-הביטחון, אם אמנם חקרו בהאשמות שהיו מונחות לפניהם בענין זה מזה שמונה חודשים.

טישטוש

וחיפוי

ר ק למחרת הופעת העולם הזה מינה יצחק עירוני, המנהל הכללי של משרד הביטחון, ועדה לבירור נסיבות המיכרז בו זכה אמנון אבני. מכתבו של אוריאל גורני המופיע בעמוד 14 מאשר זאת

ישר והגון. כעבור יום, ב-18 בפברואר, שוב פנה יפת לדובר, טען בפניו כי הוטעה במידע בלתי מדויק. הדובר הבטיח שוב להעביר את הפרשה לעיונו של היועץ-המשפטי ל-מערכת-הביטחון, אוריאל גורני. כעבור יומיים מסר לבאי: "החקי נבדק שוב. לא נמצא בו פסול הכל כשר". ב-4 במארס השנה, פנה יפת ישירות לעורך-הדין גורני, ביקש לקבלו לשיחה. גורני טען כי מסר את כל הידוע לו לדובר משרד-הביטחון. יפת ניסה לשכנעו להסכים לקבל לשיחה את פרקליטם של המתלוננים גורני הסכים. הפגישה נקבעה ל-7 בחודש ונערכה במועד זה.

הכתבה הראשונה המתייחסת לפרשת הי-שוחד במשרד-הביטחון ובחיל-האוויר, פורסמה בגיליון העולם הזה 1959 מיום 19.3.75 תחת הכותרת "מיכרז של זהב".

במדינה

(המשך מעמוד 14)

הדפוס של היומון הארץ, זוכה בדרך-כלל במירוק. היא מפרסמת גילוי-דעת מוחץ, מתריעה, מגנה, קובעת, מציעה ודורשת ש.

במרחק-מה אחריה באה הקבוצה הירי-בה, זו של שולמית אלוני. היא מקטרגת, מזהירה, תובעת ומציעה ש.

אחריה באה קבוצתה של שמואל תמיר. זו כבר זריזה פחות, אך יסודית יותר. היא מכנסת מסיבת-עיתונאים, מגישה תוכנית של 17 סעיפים, ומטלפת לאחר-מכן לכל עורך בנפרד כדי להבטיח ש-היא תופיע בראש העמוד, וכי שמו של תמיר עצמו יוזכר בהבלטה בכותרת. לבסוף באה הנהלת הליכוד, שהיתה צריכה להבטיח קודם כל שאף אחד מ-אנשי-חסותה אינו מעורב בפרשה. היא דורשת מינוי ועדת-חקירה פרלמנטרית - כדי להשכיח שנוציה הוא יו"ר ועדת-המישנה לענייני תקציב-הביטחון, ושחבריה בוועדת החוץ-הביטחון חיפו במשך שנים על הרקבון המתפשט.

לסחוב זה בזלזל. השאלה המתבקשת היא: אם כל המפלגות האלה להוטות כליכך אחרי ביעור השחיתות, מדוע אינן עושות דבר כדי לחשוף אותה בעצמן?

המפלגות הישראליות עשירות יותר מן העיתונות. הליכוד מקבל מאות אלפי לירות לחודש מכספי משלם-המסים. גם שולמית אלוני ושמואל תמיר מקבלים רבבות ליי-רות לחודש. קבוצת רובינשטיין זוכה במימון נדיב מצד איל-הון בינלאומי, ומו-ציאה את הכסף על מודעות-ראווה.

מדוע אין אף אחד מן הגופים האלה מקים מנגנון מיקצועי של חקירת-שחיתות, ומשקיע בו חלק מן הכסף הבא אליו בקלות כה רבה? מדוע הם מעדיפים את השיטה הקלה של טרמיזם וניצול עביר דת הוולות, ולרוב מבלי להזכיר כלל ממי סחבו את הפרשה?

שחיתות אחרת. לשיא מגיע בשטח זה שמואל תמיר.

השבוע קיים מסיבת-עיתונאים בעיקבות גילוי פרשת-השחיתות במשרד-הביטחון. מסיבה זו התקיימה דקות מעטות אחרי שעורכי העולם הזה הסבירו לעמיתיהם, באותו בניין עצמו, כיצד חשפו את ה-פרשה, מהו היקפה ומיהן מסקנותיה. תמיר התעלם מכך כליל. העיתונאים ש-הקשיבו לדבריו יכלו לקבל את הרושם

ח"כ תמיר
לרכב על הגל

שהוא עצמו גילה את הפרשה, ומנהיג את המאבק לביעור השחיתות במשרד-הביטחון.

כדי לחזק רושם זה הזכיר תמיר, כדבר ידוע ומובן מאליו, שהוא חשף בעבר גם את פרשות נתיבי נפט, ורד ואוטוקארט. רק יודע-ידבר זכרו כי אין לכך שחר. פרשת נתיבי נפט נחשפה כולה על-ידי העולם הזה. פרשת ורד נחשפה על-ידי מבקר-המדינה. בשני המקרים האלה תפס תמיר טרמס על הפרשה אחרי שנתגלחה, והשתדל בעוצמת-הקול שלו לעורר את הרושם שהוא חיה המגלה.

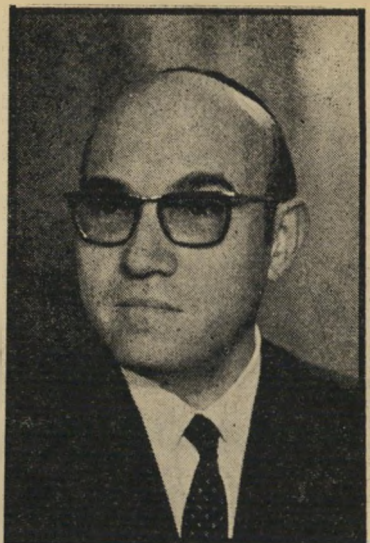
הפרשה היחידה שחשף תמיר עצמו היתה זו של אוטוקארט. אולם דווקא פרשה זו התמוטטה בסופו של דבר בבית-המשפט. אחרי שתמיר ניצל אותה לצורכי התעמור-לה של מפלגתו במשך חודשים ארוכים, נראה שבמאבק נגד השחיתות, אין נק-יוני-הכפיים שולט בכיפה.

שמן מודילה מחירים! המחירים החדשים של "ספריימיקס"

אבקת הכביסה המצליחה
של "שמן" למכוניות כביסה

1 ק"ג - 8 ל"י (במקום 8.90)
1½ ק"ג - 12 ל"י (במקום 13.40)
5 ק"ג - 39 ל"י (במקום 40.20)

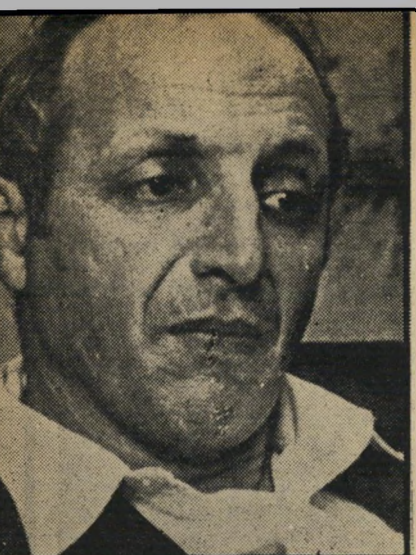
נציב מן
מבקר בעתיד?

מן יהיה הממונה

רואה-החשבון יצחק מן, שהתמנה עתה כנציב מס-הכנסה, ימלא תפקיד זה משך חצי שנה בלבד. אחר-כך יחליף את משה נוידרפר, הממונה על הכנסות המדינה. במקומו של מן, כנציב מס-הכנסה, יתמנה אליעזר שילוני. שר-האוצר יהושע רבינוביץ רוצה כי מן יכניס לפעולה את מסקנות ועדת בן-שחר, וכי יחליף את נוידרפר, שהוא אבי שיטות איגביות-המיסים הקיימות. נוידרפר ביקש להמשיך בתפקידו חצי שנה נוספת, כדי שימצא לעצמו ג'וב אחר, מחוץ לממשלה. יצחק מן הוא נשיא לישיבת רואי-החשבון, ותומך נלהב במסקנות ועדת בן-שחר. בשיחות פרטיות עם ידידיו טען, כי חלומה הגדול לעתיד הרחוק הוא לקבל את תפקיד מבקר-המדינה.

רכטר יואשם בפלילים!

המישטרה החליטה להמליץ לפני ה-פרקליטות על הגשת כתב-אישום נגד צבי רכטר, לשעבר מנכ"ל "סולל-בונה". סעיפי-האישום המומלצים על-ידי המישטרה כוללים גם זיוף מיסמכים, נוסף ל-עבירות על תקנות הגנה, כספים וחוראות-הפיקוח על מטבע זר. ההחלטה על הגשת כתב-האישום על-ידי המישטרה, כמוה כשימת קץ לתקי-ווחו של רכטר לשוב לתפקידו הקודם ב-"סולל-בונה".

מנכ"ל רכטר
אישום בקרוב

בן-שחר - בסט-סלר

מינהל הכנסות המדינה מדפיס עתה מהדורה שנייה של דו"ח בן-שחר, לאחר שהמהדורה הראשונה אזלה מן השוק תוך חודש. מנהל מוזיאון המיסים המוציא את הדו"ח לאור, אברהם מנדל, אמר כי זוהי הצלחה בלתי-רגילה, שכן סיפורת

נשיא בן-שחר
מכירה בשפע

מיקצועית נמכרת בדרך-כלל בכמה שנים. המינהל מוכר את הדו"ח לכל דורש במחיר של 7 לירות, שהוא מחיר העלות, לא כל רווח. כל מהדורה של הדו"ח היא בת 1000 טפסים. מנדל אמר כי הוא מוכן לספק לחנויות-הספרים כל כמות, במחיר העלות.

ריון - יו"ר פיתוח

יורם ריון, יושב-ראש מועצת-המנהלים של חברת "שיכון עובדים", התמנה גם כיושב-ראש מועצת-המנהלים של חברת היהלומים הממשלתית "פיתוח". קדם לו בתפקיד פלק מעוז, שהיה שנים רבות מנהל החברה, עת היה מיכאל צור יושב-ראש שלה. מעוז מייצג את משווק-היהלומים הלונדוני בונאס.

בוסל הקמח

בית דרום-אפריקה

החברה לפיתוח מנשה, בראשותו של עורך-הידן אברהם ("אייבי") נאמן, קיבלה מיכתב מיומי בית דרום-אפריקה על ביטול התוכנית.

שערוריית

המונכ"ל הפורש

המועצה לצרכנות היא גוף ציבורי ה-פועל על סמך הקצבות תקציב המדינה. מתקציב שנתי של כמיליון לירות, מע-בירה המועצה - בניגוד לחוק התקציב - חצי-מיליון לירות לרשות לצרכנות של ההסתדרות. נשארים לה להגנה על ה-צרכנים חצי מיליון לירות. 10 אחוזים מסכום זה נורקים מדי-שנה לים, פשוטי-כמשמעו, בידיעה מלאה. סגן-אלוף (מיל.) שאול ענבר היה מנהל "בית-החייל" ב-תל-אביב, נכשל בתפקידו וחיפשו עבורו מקום אחר. את תפקידו ב-"בית-החייל" קיבל לאחר שכבר פרש מצה"ל, ולא היה צריך לעבוד.

לעניבר היו קשרים טובים, וכיוון ש-ב-איתה עת - 1972/1971 - הוקמה ה-מועצה לצרכנות, הציעו אותו לעמוד ב-ראשה כמנהל-כללי.

משך שנתיים שימש עינבר מנכ"ל ה-מועצה, והצדיק לחלוטין את התיקיות שתלו בו: היה נוח, ממושמע, והמועצה לא עשתה כמעט דבר פרט לחלוקת מש-כורת והטבות למנכ"ל.

במילחמת יום-הכיפורים התגייס גם עינבר ושירת במילואים באיזור תל-אביב, כשהוא מנצל את המילואים להשיג ב-מישרדו שבמועצה לצרכנות. יום לפני ה-שיחרור הפורמלי, בנובמבר 1973, עת נסע מישרדו המועצה לצרכנות אל ביתו, נתקף במכוניתו בהתקף-לב, והתברר כי לקח בסתימת-עורקים בשלב מתקדם, ש-התפתחה לכדי שיתוק חלקי של גופו.

שוב הופעלו הקשרים הטובים, וצח"ל הכיר בו כנכח-מילחמה לכל דבר, על כל המשתמע מכך. אחרי חודשים אחדים החליט לחזור לעבודה, למרות שמצבו היה כזה שלא יכול - ואינו יכול גם עכשיו - לעשות דבר. היו במיאים אותו למישרד בכיסא-גלגלים. הוא היה שוהה שם כשעה, ואז מחזירים אותו הביתה, ל-אחר בשבתותו במועצה לא עשה דבר, בגלל השיתוק.

אם קודם-לכן חיתה המועצה משותקת, הרי עתה הפכה העתק של מנכ"ל ה-מועצה. ראשי המועצה לצרכנות, שידעו כי הוא מקבל כל העת מצה"ל פנסיה מלאה וזמינות, החליטו לפטרו ולמנות תחתיו מנכ"ל חדש - את עורכת-הידן מאיה תבורי. עינבר שוב הפעיל קשרים, איים בהתאבדות, והשר חיים בר-לב הורה למנותו כיועץ מיוחד של השר

למה נסע

שניצר

לברזיל?

בורסת היהלומים סערה. נשיאה, היה-לומן משה שניצר, נסע במפתיע ל-ברזיל. חדרי הבורסה רחשו נחושים: הנסיעה היתה בדיוק במועד שבו נערך בישראל שבוע-הייצוא ושניצר נעדר ממנו. בברזיל נמצאו באותה עת ראשי סינדיקט היהלומים הלונדוני, שבאו לבחון אפשר-רויות להשקעות-ענק בברזיל. האם מתכנן שניצר משוה עם הסינדיקט בברזיל?

בדיקה קצרה העלתה את האמת: שניצר קיבל כרטיס-חינים בטיסת-בכורה לברזיל, החליט לנצלו. בנוסף, הוא נעלב קשות על שלא הוא נבחר כיצואן המצטיין של ישראל השנה, החליט להעניש גם את הממשלה ולהחרים את הטכסים. הנסיעה לברזיל אינה קשורה כלל לסני-דיקט, ועובדה שהוא לא נפגש שם כלל עם שלט הסינדיקט, הארי אופני-היימר.

בל"ל משלם

30 אלף ל"ל למחר

"בנק לאומי לישראל" מציע מחיר של 30 אלף לירות למטר עבור סניף בבית בורסת היהלומים החדש, הנבנה ליד ה-בורסה הקיימת ברמת-גן. "בל"ל" ירכוש כ-600 מטר, כולל יציע. יהיה זה המחיר הגבוה ביותר שיסולם בישראל עבור שטח בנייה.

עבור שטח לסניף בנק במקום אחר, ברחוב הירקון מול שגרירות ארצות-הברית, מציע "בנק לאומי" מחיר של 20 אלף לירות למטר. הבנק מוכרז להשיג לעצמו אחיות באיזור זה, לאחר ש-"בנק הפועלים" נכנס ללב האיזור על-ידי רכישת קומה שלמה (חיות קרקע) בבית "אליטליה", מול מלון "דן". "בנק לאומי" סירב קודם-לכן לקנות את ה-קומה, ועתה הוא מצטער על כך. "בנק לאומי" קנה לפני כמה שבועות את קולנוע "עדן" הישן ברחוב לילינבלום בתל-אביב. הבנק שילם תמורת המיגרש בן 1.6 הדונם סך של 3.5 מיליון לירות. עם רכישת הקולנוע השתלט "בנק לאומי" על כל חגוש שבין הרחובות לילינבלום ו-יהודה הלוי באותו איזור.

משען" משקיע

100 מיליון לירות

יושב-ראש מרכז "משען", זאב וינר, סיים הכנת תוכנית השקעות של רשת בתי-האבות של ההסתדרות, בהיקף של 100 מיליון לירות. במיסגרת התוכנית יגדל כושר הקליטה של "משען" ב-2500 מיטות נוספות. כיום יש ל-"משען" 2300 מיטות.

השבוע הונח וינר בבית-האבות של "משען" בחולון עוד 320 מיטות חדשות. המקום יקלט כמה ממייסדי ההסתדרות, ביניהם דמות ציורית של הישוב הישן, נתן חופשי.

וינר עצמו סירב להגיב על המיכתב של עובד "משען", שפורסם ב-"העולם הזה" וכלל טענות נגדו. הוא הסכים רק לומר, כי עצם העובדה שעובד "משען" יכול לפרסם מיכתבים כאלה נגד מנהלו, בלי חשש, מעידה על הרוח השוררת ב-"משען".

הבניין צריך היה להיות מוקם על-ידי קבוצה של שביעה משקיעים, וחם קיבלו שטח של שלושה דונם במנשיה ללא מיכרז, באישור מיוחד של ועדת שרים. הקבוצה, העומדת בראש המגבית בארצה, שילמה תמורת השטח 2.5 מיליון לירות - מחיר שהוא בבחינת בדיחה. השפל ה-כלכלי בארצם הביא לביטול התוכנית, וחם קיבלו עתה את כספם חזרה, ב-תוספת ריבית של 7%.

חיילים מצריים ליד טנק ישראלי מושמד בקו בר-לב

תוכנית ההגנה של צה"ל שימשה מכשיר בירי המתכנן המצרי כדי להכניס את הטנקים של אוגדת סיני לשרשרת מלכודות

ציידיים ליד שובך היונים

לכן, למרות שיחידותיה — מצוותייהסנקים ועד לי מפקדי החטיבות, כולם לוחמים טובים ומיומנים — לחמו, אישיאיש מול פניו, בהשכל ובאומץ, הרי האוגדה הי גדולה והחזקה הזאת בכללה נכשלה כישלון חרוץ, ולא עלה בידה להגשים במידה מספקת אף אחת ממשי מותיה הייעודיות.

אם אוגדות-המילואים מצאו את המצרים במקום ש- מצאו ולא מיוזחה משם, בעומק סיני, הרי זה בעיקר מפני שכך הכתיבו למצרים תכנונם הראשוני (שבו דבקו באדיקות), כמות ואופי הכוחות שהעבירו, וקשיים בצליחה (בעיקר בגיורה הדרומית). קו בר-לב לא הוחזק אלא נפל, במחירי שר מעט יותר מ-200 הרוגים מצריים (והם סברו שיצטרכו לשלם במחירו 20-30 אלה הרוגים ו- מצועים!).

יחידות-המילואים נאלצו להידחק אל החזית בחיפזון כזה, שלא היה סיפק בידן להתארגן כראוי, הן מבחינת הציד והן במיסגרות עוצבתיות.

והגרוע מכל — המצרים השיגו, בתוך 24 השעות הראשונות, את המטרה המדינית שהציבו לעצמם במלחמה זו.

ואילו צה"ל נחל הפסד כזה, שלא עלה בידו לרפאו עד סוף המלחמה, את מחירו אנו משלמים עד עצם היום הזה. ועדיין אין לדעת מה יהיה התשלום האחרון — ומתי.

מבחינת המקובלות המיקצועיות, יש לומר כי הדיל- מה האופרטיבית אשר עמדה בפני אלוף פיקוד-הדר- רום, שמואל גונן, מייד עם הפתיחה באש, היתה: האם להסתפק בבלימה, עד שיצטרכו כוחות גדולים ו- מספיקים להתקפת-נגד, או שמא לזנוח מכות-נגד כבר בשלב מוקדם יותר. אבל קודם שיגיע לעיונים אופר- טיביים אלה, היה גונן חייב להכריע בשאלה: מה ייעשה במעונים?

זהו מצב שלא נוכל לבחון לאור תקדימים מתאי- מים בהיסטוריה חצבאית, עם כל רצוננו. שכן, מעולם עוד לא עמד מפקד צבאי בפני

אילו כללה אוגדת סיני אלמנט חי"ר ביחס מתאים — נאמר, בסדר-גודל של חטיבה; אילו נהנתה גם מסיוע של ארטילריה, שעוצמתה מספקת לתמיכה באוג- דה כזו (ואפילו נתעלם מן המרחב הגדול של החזית, אשר כשלעצמו תבע הרבה יותר ארטילריה), ואילו גם הונהגה היטב והופעלה נכון —

היה ככוחה של אוגדה זו לכדה להבים, ל- מעשה, את הצליחה המצרית, עיידיו פירור ראשייהגשר, שיכוש מעבר התעלה ושחיקת

מאת

בנימין עמידרור

הצורחים. כך, לא רק היה נמצא לאוגדות-המיי- לואים זמן מספיק להתארגנות מסודרת, אלא שבהגיען לחזית לא היה נותר לחן אלא להני- חית על המצרים המוכים את "מכת-החסר", ולצנח את התעלה במהירות ובנקל.

אף שהיתה בלתי-מאוזנת באירגונה כפי שהיתה, נמ- צא לאוגדת-סיני (שכל שלוש חטיבותיה היו סדירות, ומאומנות היטב) כזה, שדי היה בו להשיג לפחות את שבידת רציפות ראשייהגשר ואת בלימתם בסמיכות-יתר לתעלה. כך, לקראת הגעת עוצבות-המילואים, היו אלה יכולים להיות רדודים יותר משהיו בפועל, חשופי-אג- פים וגם נוחים יותר לחיסול בזה-אחר-זה.

הצליחה זו היתה בהחלט בהישגיד, והיא נמנעה רק מפני שפיקוד-הדרום שגה בהפעלת כוחותיו: במשך שתי היממות הראשונות, קודם שנכנסו עוצבות-המילואים ל- קרב, לחמה אוגדת-סיני בכללה באורח שלא זו בלבד שלא ניטרל ולא ביטל את מיגרעות אירגונה הבלתי- מאוזן ואת טימטומה הבסיסי של תפיסת ההגנה הי "מעוות", אלא אף הגדיל והביא את התורפות הללו לכדי ביטוי מירבי.

עוד שעות רבות קודם סיום ימתי-הלחימה הרא- שונה בסיני, איבדו הכוחות הסדירים של צה"ל בקו שני-שלישים מעוצמתם. קו בר-לב קרס ונכבש, וכבר לא עמדה השאלה איך לבלום את המצרים, אלא מה — אם בכלל — יישאר מ"אוגדת סיני" ומהגנת סיני, עד אשר יגיעו המילואים, המוועקים והנדהפים קדימה, מי מרכז הארץ, בבהילות ובחוסר-סדר.

שלושה גורמים ראשיים חברו להכשלת הגנת סיני בשלב הקריטי של ה-6-7 באוקטובר:

- קו בר-לב ותפיסת ההגנה מושתתת-המעוזים;
- תפיסת לוחמת-היבשה של צה"ל, שהתבססה על ראית המלחמה כהמשך ששת-הימים;
- אי-מספיקות המציאות של צה"ל, בעיקר ברמת מפקדת החזית, היא מפקדת פיקוד-הדרום, אבל גם ברמת המטכ"ל — כמידת התערבותה במערכה.

החמור מבין השלושה היה, כדא שפק, הי גורם השלישי. תפיסות נכונות של ההגנה ובניין הכוחות אינן יכולות לעולם לשמש תחליף ל- מצביאות כושלת, ואילו מצביא מעולה מסוגל להשיג את הניצחון המבוקש גם כשהמכשיר שדרשותו איננו מושלם, ותפיסות-הלחימה הי כסיסיות אינן מותאמות בהדקה לצרכים.

מצביא שאיננו בעל שארירות, אלא רק בעל-מלאכה טוב, תלוי במידה רבה בנכונותן ובטיבן של תפיסות האירגון והלחימה — ומצביא בינוני תלוי עוד יותר, למצביא גרוע לא יעזור דבר.

200 במקום 20.000

בפרוץ מלחמת יוסי-הכיפורים עמדו לרשות פיי קוד הדרום — במיגרת "אוגדת סיני" שבפיקודו של אלברט מנדלר ז"ל — שלוש חטיבות-טנקים עם כ-300 טנקים, בתוספת חילות-המחצב הקטנים של המער- זים ומעט ארטילריה (התיאורים מוסרים שהיו סך-הכל 12 סוללות, אשר חלקן נמצא בעת הצליחה מאחור).

כבר בדצמבר 1971 (במקביל לתזכיר שלי על קו ברי לב, שצוטט במאמר הקודם) אמר "קצין ערבי בכיר" כי ראיון לעיתון לבנוני:

"מה שנוגע לקו ברלין המפורסם — קו זה איננו דומה לקו זיגפריד או לקו מאזינו. הוא איננו אלא מערכת של מוצבים. ובמיקרה שיפי רצו קרבות רציניים, יאבד קו זה את חשיבותו האיסטרטגית כימעת לחלוטין." כל המחשבות והאשיות בדבר ערכו של הקו גם במלחמה של ממש — נמצאו רק בצד הישראלי.

כיוון שנאלצו להוריד מעל הפרק את כיבושם הדיי של המעוזים — לצורך צליחה מאסיבית, שתכלית תה כיבוש כל מיוחדת התעלה — היו המצרים צריכים לבחון דרכי-פעולה אלטרנטיביות. כך עלו על הפיתרון הנכון.

כפי שידעו לספר שאזלי וגאמסי, סמכו הדי מצרים על המעוזים ועל הדבקות המוכחת ו" חסרת-הפשר של צה"ל בקוהמים, כדי לשבש את כוחות אוגדת סיני.

זאת, לפחות למשך פרק-הזמן הנחוץ לשם הקמת

תוך 24 השעות הראשונות השיגו המצרים את המטרה המדינית של המלחמה

ראשי-גשר סבירים ולהורמת ציוד כבד אליהם, כדי שיוכלו להתגונן בעילות בפני התקפות-הנגד המאסיביות שינחיתו המלואים.

ממרומי הרמפות ומיגדלי-התצפית שלהם, חזו המצרים בכל תירגוליהם-התגבור של הטנקים החוברים אל המעוזים, וגם ביצעו תירגולים "רטובים" (עם אש חיה) באמצעות מארבים, שאותם ערכו המצרים מדי-פעם בי שיטחון.

עתה נותרה להם רק בעיית הלחימה בטנקים, "אלו פי המלחמה ביבשה" של צה"ל. על כך התגברו באמצעות חיזוק מאסיבי, ללא תקדים, של מערך ה"ט" של המצרים. הפתיעו עליידי חימוש חיל-הרגלים שלהם באמצעי-נ"ט אישיים, בכמויות שהיו ללא-ספק חריגות ביותר — אפילו ביוחס לתקנים הסובייטיים — וכן עלי ידי אינדוקטרינציה ממושכת ומוצלחת, שתכליתה עקרי רת הפחד מפני הטנק. זאת, בתוספת אימונים מפרכים שהשיגו רמת-מומחיות בתיפעול הנשק, וממילא גם אמון וביטחון עצמיים אצל מתפעליו.

צייד הטנקים חיכו

עתה היו המצרים צריכים לדאוג רק לכך, שעוד קודם להגעת הטנקים הישראליים לעמדותיהם, יחצו את התעלה חוליות "צייד-טנקים" רגליים בכמות מספקת ויתמקמו אל סמוך למעוזים, ליד פתחיהם, על ידי דרכים המובילות אליהם ואל רמפות-ההיפוי של הטנקים שבמרחקיהם מן המעוזים. את המעוזים עצמם לא התאמצו לכבוש מייד עם הצליחה, אלא רק כיתורם, כאשר בשלב הראשון מוסחים לצורך זה רק כוחות קטנים ביותר.

לאחר מעשה, הועלתה הטענה כי למעשה טוב שאיחר גונן בפריסת הטנקים לעמדותיהם הקדומות שבהתאם ל"שוכר יונים". בכך, אמרה רק הקטין את מיסר הי טנקים שגפלו טרף לצייד-הטנקים המצריים האורבים ולמאצעי ה"ט" ארוכי-הטווח, אשר לקראתם לא היה צה"ל מוכן, והכוחות לא הוכשרו ולא אומנו להילחם בהם. לתמיכת הטענה מוסיפים את העובדה, שבגיורה הדרומית עלה ביד הכוחות להתפרס ספות או יותר לפי "שוכר יונים", וגם שם לא עלה בידיהם להדוף את המצרים.

בלא שתייחס לעצם היושר האינטלקטואלי והמקי

אחת המעלות של התוכנית המצרית היתה שהיא הכינה במיגבלות הצבא המצרי

צועי שבתרל זה של "מבט, לאחר", ברור שהטענה גופא מנוגדת גם כשלעצמה. אמנם שילוח בלימתה של אוגדת סיני נגרם, בסופו של דבר, בעיקר מפני שגונן לא הבחין בזמן, למה עשויים לגרום המעוזים ומה יהיה מחיר אינטישיתם מיד לפתיחת המלחמה. גם ברור שי המצאות הטנקים בעמדות לא היתה מנטרלת את ההפך תע שגרמו שיטות-הלחימה המצריות, או מנטרלת את קטלניותם של אמצעי ה"ט" המצריים. אף יש לקבל שהמצרים היו מוטהים את הטנקים שבעמדות ומנחיתים עליהם ארטילריה. אולם ודאי הדבר, כי טנק הנמצא בעמדה וממתין לאוייב שיסתער עליו יהיה תמיד מוגן ויעיל לאין-ערוך מטנק המבקש להגיע לעמדה תוך חציית שטח רווי באמצעי-נ"ט, כאשר עמדתו המיועדת עצמה רוחשת צייד-טנקים והם ערוכים להשמידו בנועו לקראתם בשטח הפתוח.

טענתו של גונן היתה תופסת רק בתנאי אחד: אילו ניצל את איחורו לשם מניעת התי

מצב שניחתת עליו פלישה מאסיבית, ואילו עליו לעסוק, ראשית לכה, בשאלת הטיפול כי כמה מוצבים קודמים, חסרי כל ערך — ועוד לבחון את הפלישה בכללותה ולהגיב עליה לי אור השפעתה על אותם מוצבים; זאת, רק משום שהפלישה ההגנה הרישמת — אותה קיבל בצורתה — מושתתת עליהם או, לפחות, מכוונת אליהם.

חצי שעה איחור

וגן פטר עצמו מן הדילמה האופטיבית שמכתיב ה"ספר" ברגע שהחליט, בעיקרון, לאמץ ולהפעיל את תוכנית-ההגנה "שוכר-יונים".

לפי תוכנית זו, המעוזים אינם מסולקים מן השטח עליידי סיניים המיידים, אלא נשארים במקומם ועוד מתוגברים ביחידות-הטנקים "שלהם", הנעות קדימה אל קוהמים מבסיסהן שב"המעוזים", ומשימתן הראשונה רי הולקת היא הגשת סיוע למעוזים — ולא לחימה "חופשית" בצליחה המצרית. באופן זה גזר גונן על עצמו מראש שלא יילחם בצליחה המצרית, אלא יתמקד בהגנת המעוזים, על חשבון הלחימה בצליחה ולמעשה — במי קומה.

לפי הפירסומים, קראה תוכנית זו לקידום חטיבת-נ"ט קים נוספת של אוגדת-סיני אל קוהמים, כך שתימצאנה שתי חטיבות לפנים ואחתי, כעתודה, מאחור. הטנקים של החטיבה התורנית שנמצאה אז בקו (לפי עיתונאים ברי-טיים היתה זו חטיבה 14, ומפקדה אל"מ אמנון רשף), הם שהיו אמורים לחבור אל המעוזים וכן לפעול בסמך כוח למעוזים, בעוד הטנקים של החטיבה השנייה (שי היתה לפי הפירסומים חטיבת אל"מ דן) תופסים עמדות חופיות עורפיות יותר וגם פועלים ב"אגרופים" — אז עדיין סברו שגם פלוגת-טנקים ראוייה לכינוי "כבד" זה. החטיבה העורפית (בפועל, יועדה לכך חטיבת אל"מ גבי) היתה ערוכה לפעול מן העורף, בין בשלמותה ובין בפיצול, לעיבוי המערך הקידמי, או למכות-נגד.

טעותו של גונן ביישום "שוכר יונים" התבטאה, כי ידוע, בכך, שאיחר לא להגיע את חטיבת דן וגם לגדודי הקו של אמנון לא הורה להתקדם בזמן אל עמדותיהם המתוכננות — כלומר, מן התעוזים אל קו המעוזים. האיחור היה לכאורה קטן — שתיים למירב — אך, בנסיבות הן, היה זה איחור משמעותי. אילמלא היתה הגנת סיני נוטה מדי אל המעוזים ועל קוהמים ממש ואילו נשענה, כנדרש, על "קו הגבעות", כאשר מלפנים רק מסך של סיור ואחרונה, לא היה איחור זה גורם נזק של ממש. להיפך, אולי היה אפילו מועיל, באפשרו לפי קוד שיוני הערכות-כוחות של הרגע האחרון, עליפי שיוני המצב בפועל לעומת החזוי.

אבל כיוון שהלחימה התגונן בדיוק בחיערי כות של "שוכר יונים", נודעה לאיחור קטן זה משמעות רבה, כודה לשלילה. להכנת הדבר, צריך שנפנה לעיקרי תוכנית-הצליחה המצרית.

המצרים סמכו על צה"ל

מאפינה הכללי המובהק ביותר של התוכנית ה מצרית, כמביצע צבאי, היה המעבר מלקחת סי כוץ קיצוני בשלב הראשון, ולהורית מופלגת בשלבים הבאים. אינני מבין מה הכריזם קושרים לצליחה זו מעולם לא תיכננו והתאמנו אנשים כה רבים, זמן כה ממושך, כדי להשיג כה מעט.

בזכות הצליחה המצרית ניתן דומר רק שני דברים: האחד, שפרישת השבילי המצרים לי הכר במיגבלותיהם ויפועו במיפתרתן — מה שזא הפחית במאום מעצם קיום המיגבלות ומי עוצמתן: האחר, שהם העריכו נכונה את תגובותיו של פיקוד הדרום, שתהייה בדיוק כפי שהיו ב"התשה", ושתתבססנה בעיקרן על דבקות פזית עיקשת בקוהמים, תוך קידום הטנקים ופזיצוה לחזון יחידות קטנות, הנעות בכיוון המעוזים והסוללה על דרכים ידועות, אז עמדות קדמיות מתוכננות — שמיקומן היה ידוע למצרים — תוך הסתמכות על כלי יכולתו של הטנק לבדו, הנזחם בנא ש"יפורבל" בתופסת של חי"ר או בסיוע ארטילרי משי מעות.

מן התיאורים השונים שפורסמו ממקורות מצריים, או בהסתמך עליהם, ניתן לסבור כי עד למועד כלשהו, כנראה אישם ב-1972, עדיין חיבבו המצרים את כיבוש המעוזים מייד לצליחה, אבל אז אירע שיוני.

משום-מה, יש כאלה הסוברים כי המשאבים המצריים, בייחוד בכוח-אדם, אינם מוגבלים, ולא היא. כידוע, מצטיין הצבא המצרי בדקדקנות ולוקה בי חשבון, לצורך התיכנון, כל אפשרות הנראית-לעין. לכן, יהיה להניח כי המצרים לא סמכו על כך שהמעוזים יהיו מדוללים וחסרים אלא שכולם — כלומר, כל 30 המקורים — יהיו מאוישים וגם מצויידים כיאות.

לצורך כיבוש מהיר של מערך כזה, היה עליהם להקצות לפחות גדוד אחד לכל מעוז — כדומר, בפריסה 30 גדודים, שהם 10 חטיבות, שהן שלוש אוגדות.

השקעת כוח עצום כליכך רק לשם כיבוש המעוזים היתה — והינה — הרבה מעבר ליכולתם של המצרים, ומה גם שכבוש זה נחוץ היה להם בעיקר מנימוקי יוק רה, ולשם שבידת "מתחם הפחד". ראוי שנדע, כי המצרים מעולם לא ראו את קו ברלין כמיכוש של ממש בפני צליחה מאי מיבית.

חיילים מצריים בקו ברלין

קדמותם של המצרים אל שטחי ההריגה שהכין להם חיליה-הרגלים המצרי.

אבל בפועל לא עשה כן, אלא הורה אותם לנוע אל קו המים, במגמה שיתפרסו לפי "שוכר יונים" — רק במאחר. כך, במקום שיקדמו הטנקים את החי"ר הי מצרי, קידם חי"ר זה אותם והטנקים ספגו כל מה שהיה בידיו בתוספת לכל מה שהיו סופגים ממילא, גם אילו הקדימו את המעוזים.

כלא שנפחית משהו מן הקביעה, שעצם פריסת הכר חות להגנה לפי "שוכר יונים", בסמוך למעוזים ולקו המים, היתה שגיאה חמורה, הרי ודאי שאיחור ביצוע "שוכר יונים", כפי שהתבטא בקידום של הטנקים לי אותם מקומות ובאותה פריסה גרועה רק לאחר הצליחה ולא קודם לה, לא הועיל אלא רק החמיר את האבידות ואת שחיקת כוחותיה של אוגדת סיני.

גונן שגה בתחליטו להגן על סיני בדיוק לי פי "שוכר יונים" — והוספת הטא על פשע כי כך, שגם את התכנית הגרועה הזאת ביצע כי אופן שזא ניטרל את מיגרעותיה, אלא עוד חיזקן. במקום שיעסוק בחישובי מניעת אפקרי ציה, היה גונן חייב להניע את המצרים לעמי דותיהם ככר בכורך — וגם חבל שאדברט מנדר דר ז"ל לא נשמע לאותם מקצינים, שיעצוהו לי נצי "חורים" כפקודה שקיבל ולקדם-למעשה את המצרים לעמדותיהם בזמן הנכון, והמרות החלטת גונן.

המצרים ניצחו

א כל לכך צורך מעשי שהוא, אין הוויכוח בדבר איחור ביצוע "שוכר יונים" בעל משמעות רבה. כי פועל, הרי כל מה שקרה ליד המעוזים ובגינם היה קורה בלא הכי, כך שכל תועלת אשר היתה צומחת מקרי דומס-בזמן של הטנקים היתה נשטפת ונעלמת בלחימה ליד המעוזים ואליהם.

על אף אי-מעשיותה, העלינו נקודה זו לשני צרי-כים: ראשית, להדגים כיצד מתרצים כישלונות או שגרי אות בדיעבד ותוך היתלות בתירוצים קלושים, הנגועים באלמנט שולי; ושנית, להמחשת הסיכון העצום שגטלו המצרים על עצמם בהחליטם לתקוף כפי שתקפו, הרי כחוטא-השערה היה בינם לבין כישלון טוטלי: די היה שאיוושהי הנחה, עליה בנו, היתה מתמוטטת, כדי שי תבואם שואה.

אך, כידוע, מנעו המצרים את מפתח-שכי כוח והפכוה הישג צבאי, שנעשה אחר כך ני צחון מדיני מזהיר.

הדבר עלה בידם משום שכוחות פיקוד הדרום, תחת גונן, מילאו במדויק את התפקיד שייעדו להם המצרים, משום שצה"ל לא היה בנוי ומאורגן כראוי למלחמה, אבל בעיקר עקב אי-מספיקות מצביאותו של גונן, אשר אחד ממרכיביה הראשיים התבטא בדבקותו המוגזמת בי תפיסת-ההגנה של ברילב.

במאמר הבא, ננסה לבחון איך נראו הדברים האלה בשטח ובמצאות.

המאמר הבא: "היומיים שהכריעו בדרום" (67 באוקטובר).

..ללמד בני־יהודה

קשת"ח בעו חז"ל -

ובל"ג בעומר מפגינים

קשת"ח ישראל שהאמנות

העתיקה כורחת שוב

לאחר יציאתה את אסיה, עם צב"א את יוון ורומי, ולאחר אלפיים שנות גלות, שבה אלינו הקשת על חיציה, ביוזמת כמה חסידים מושבעים.

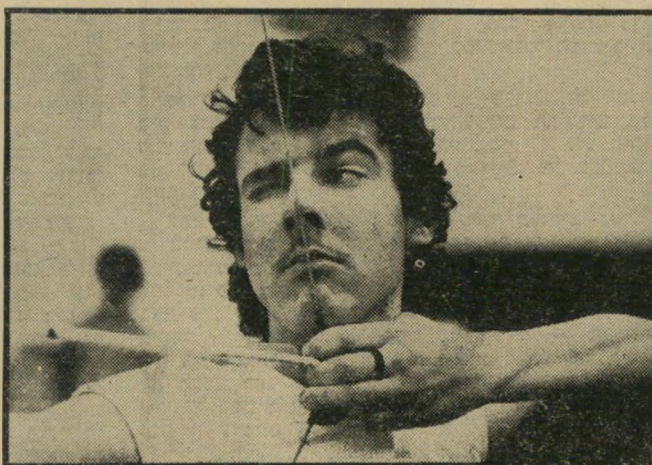
לאבות־אבותינו שימשה הקשת כלי לחי"מה וצייד, עשוי מחומרים טבעיים שונים כגון ענפים ועצמות גמישות. אך העולם המודרני אימץ אותה כענף־ספורט תחרותי מהנה.

כיום נחשב ספורט הקשתות, בעולם כולו, כספורט עממי. בארצות־הברית עוסקים בו למעלה מחמישה מיליון חסידים.

בעל־הסיכויים

גיל דותן בן ה־14, הוא אחרון המצטרפים למועדון הקליעה בחץ־וקשת במועדון בית בארבור. גיל החל באימוני־הקשתות לפני שבועיים בלבד, אך חבריו כבר מנבאים לו סיכויים גדולים. אימוניהם של הקשתים הם חזרה בלתי־פוסקת על כל תהליך התנועה שוב ושוב, באותה צורה עצמה, כדי להגיע אל השלמות של התליך שבסופו תהיה הפגיעה מדויקת.

וילהלם טל

כאשר צילמה אילנה הפכה עצמה מטרה (שמה על ראשה אשכנז של בנו של וילהלם טל).

האלוף־לשעבר

יהודה אלפטר, בן 14, נחשב בין חבריו לקבוצה כי אחד המעולים שבהם. גם הוא תלמיד כיתה ח' בבית־הספר הס.

הביצועיסטית

אירית לופטה, בת 24, עוסקת בגרפיקה. עברה מן הרובה אל הקשת. יחד עם נטליה הרוסיה, היא מייצגת את המין השני.

הם יורים גם בח

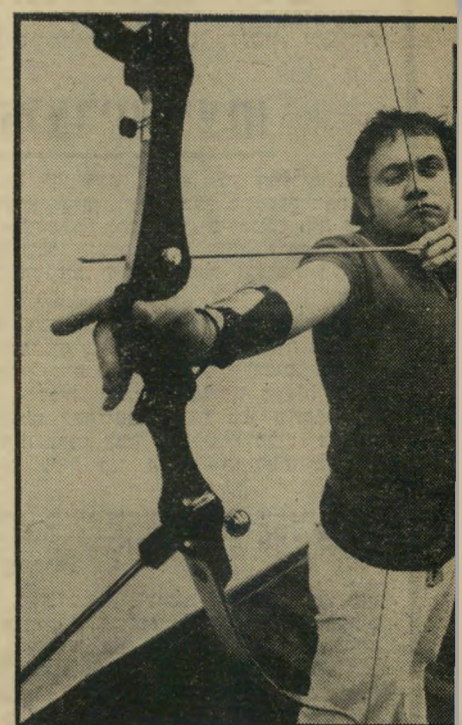
צועו, עוסק בקשתות מאז ילדותו, עסק בכך בצבא הבריטי, ותחביב זה חופס מקום חשוב במוה עשרות בשנים. לאחר עלותו ארצה הביא

נלהבים, באנגליה, למשל, מועדון־קשתים הוא נכס חיוני בכל עיירה ועיירה. גרשון הוברמן, פיסיותרפיסט במיקי

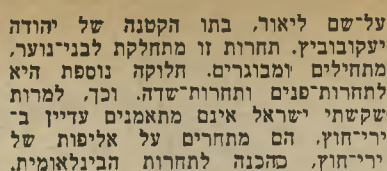
דורכיקשת

את מיצוות אלישע, הרכב יד על הקשת, מקיימים שיבעה תל, כיתה ח' בבית־הספר הממלכתי הס בתל־אביב. אחד התלמידים חת בספורט החדש, והלהיב את חבריו בעיקבותיו. הם מקדישים לכך את ערבי הימים ב' וד' בש.

האלופים

הווארד ליפשיץ, מודריך במועדון בית בארבור, ויהודה יעקובוביץ (משמאל).

„ספורט הקששות נחשב בעולם כולו כספורט מנטאלי, לא גופני.“ טוען הווארד ליפשיץ. „האתגר הוא רוחני, אין לזלזל, כמובן, בכישרון הגופני של הקשת, כי הרייה דורשת שליטה מושלמת בגוף ובזרימה הגב והכתפיים, אולם, הקשיק העיקרי הוא להגיע לדרגת ריכוז גבוהה ביותר בזמן מתיחת הקשת. זה דורש מעין התכנסות חזקה פנימה.“

„הקליעה בתחרוֹקשת שונה לחלוטין מ'הקליעה ברובה.' טוענים קלעי הקשת. 'ב'קליעה עם רובה, ברגע ששיוטת ל' מטרה ולחצת על ההדק, גמרת את ה' עניין. ואחר שום יותר שום שליטה ב'דרבון.

קשת לכינון

רפי גייזנבורג בן ה־14, תכול־העיניים, נחשב כ־"מצחיק" שבחבורה, מתבל האימונים בבדיחות מפולפלות.

מאיר חיימוביץ הנאה, העוסק ב-
תאוריות רחובות בשעות ה-
יום, ודורך קשת בשעות הערב, על-מנת
לשמור היטב על גיזרתו האתלטית.

גילי זולברג, בן ה־13 וחצי, גייג' חמוד, תלמיד כיתה ח', הוא אלוף הנערים, ומבטיח להיות אלוף הארץ.

הבחורה שבחבורה

השנת עוד באודסה, משלבת את עיסוקה בתחביב החדש בלימודיה בבית־ספר תיכון.

תות שלוש כוונות: כוונת הקשת עצמה, שככל שהיא רחוקה יותר על הקשת היא מאפשרת רגישות גדולה יותר של ה' קלעי, כוונת המיתר, אשר בהתקרבו אל העין משמש ככוונת נוספת, והכוונת ה' שלישית היא שלוש האצבעות התומכות בסנטר.

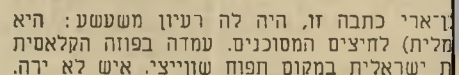
סימון נוסף לנקודת-הגובה, לגבי הקלעי, הוא ה"קיסר" (נשקן) — טבעת המורכבת על המיתר. עלידי מגע השפתיים בטבעת נבדקת נקודת-הגובה.

פתיחת שלושת האצבעות וברירת חיד
לאחור. משחררת את החץ לכיוון המטרה.
”מה שחשוב בירי החץ,” אומר אבי
נון ויינשטיין, בונה-הכינורות שזכה ב-
תחרות למתחילים שנערכה לפני כחודש,
זה התהליך כולו. אם התהליך היה כבול,
הם הפגיעה תהיה מדויקת. הפגיעה היא
רק פועל-יוצא.”

הזמרה הנפץ הוא שדוחף אותו אל המטרה. "אבל בקליעה בקשת, גם ברגע ש- שלחת את החץ אל המטרה, עדיין לא סיימת את ההתליד. גם פעולת השחרור שלו מתוך הקשת ממלאת תפקיד, מכריע אמיליו. בחוצאות הקליעה."

אפילו במונחים הקלעים
כלליהם משחק הם פשוטים.
הקלעי לעמוד עמידה יציבה, עם פישוק
ברורוב הכתפיים כשהגוף נוטה מעט
הקלעים כפות-הרגליים היות כיוון
הקטנה. הקטנה עצמה נאמכת בתוך היד
ההשלוחה קדימה — לא היד מחזיקה בה.
מרגע זה מתחיל ה"התכנסות" —
היכונו.

הקלעי מותח את המיתר ביד השנייה, בשלוש אצבעות המוגנות עלידי מגן אצבעות מיוחד. המיתר נמתח עד שה אצבעות, יחד עם המיתר, מגיעות אל הסנטר ותומכות בו. את הסלעי משר-

בשורת הספורט החדש בשנות ה־50' לבית
ספיק, הוא המועדון לשיקום בני צה"ל.
שם שימשה הקשת כאחד המכשירים ה־
מסייעים בפסיכותראפיה, בשל תכונותיה
המפתחות את שרירי הגב והכתפיים.

אך בעוד הוברמן ראה בספורט זה את תכונותיו הרפואיות בעיקר, כמו הווארד ליפשיץ, עולה מדרום-אפריקה שניהל שם, בשעתו, מועדון לחציוקשת — ויהודה יעקובוביץ, שהוא מורה לחינוך-גופני — והחליטו לדאוג ללמד בני-ישראל קשת, — הפעם כספורט לשמו.

השלושה גרשון, הווארד ויהודה, יזמו יחדיו את הקמת מועדון הקשתות אשר בבית בארבור, בידאליהו, השייך לעיריית תל-אביב.

פעמיים בשבוע, בימים שני וחמישי בשעות הערב, מתאספת במועדון קבוצה של כ־20 גברים ונערים, ביניהם שתי נערות, לעסוק בתחביבם המשותף תחת הדרכתם של הווארד ליפשיץ ויהודה יעקובוביץ.

האמנים במה שקרוי ירייפנים נער-
כים בתוך אולם-כדורסל גדול. 20 חברי
הקבוצה מסתדרים בשורה חזיתית, שרה,
במרחק 18 מטרים מן המטרות שלפניהם.
ירייה-הדה, המקובל בכל המקומות האח-
רים בעולם, עדיין אינו מאורגן בארץ. אך
הוא בשלב תכנון והכנה, ומאגני החוג
המוחד הזה מקווים שיצליחו, בקרוב,
להשיג גם זאת עבור הענף שלהם.

בישראל יש כיום כ-100 קשתים וקשרות, המתאמים גם בחוגים בחיפה, במועדון רמת-גן, ובקיבוץ חפציבה. מדי שנה נערכת תחרות מליצה בינלאומית

מייק בראנט - שירת חייו באמצע נפסקה: ביגלל מי? אחרי הנפילה

את הציפיות שנתלו בו, טענו מכריו, הם שיצרו בו את המתחים הנפשיים שלא יכול היה לעמוד בהם.

לפני שנתיים הוא הגיע לטיפול פסיכיאטרי. אחרי שניצל מניסיון ההתאבדות שלו לפני חמישה חודשים, ניסה הוא לשווא, לנסות להסביר מדוע דחף את עצמו לקפוץ ממירפסת הקומה החמישית ב'זנבה'. אני לא מבין מדוע ואיך יכולתי לעשות מה שעשיתי, אמר מייק. הייתי עייף בתקופה ההיא. היה לי עומס עבודה עצום. היו לי עשרות הופעות בטלוויזיה, הקלטות, תוכניות-רדיו, צילומים, ראיונות, נסיעות ובע"יית של מיסים ותשלומים — שהביאו אותי למצב של תשישות גופנית.

„נוסף לזה היתה לי אהבה נכזבת, שגרמה לי לדיכאון נפשי עמוק. הגעתי למצב ש"פשוט נמאס לי מהכל. היום אני מתחרט על השטות שעשיתי. בבית-החולים היה לי המון זמן לחשוב על החיים ועל כמה שהם יפים. אבל אז לא הייתי שלם עם עצמי ועם הסובב אותי. ברגע מסויים איבדתי את השליטה על עצמי והייתי מוכן לוותר על הכל. היום קשה לי להבין איך יכולתי לעשות את זה.”

למרות שמייק היה בחור כנה, ספק אם היה זה ההסבר הנכון למעשיו. היו שניסו להסביר את הרקע לניסיונות ההתאבדות שלו באישיותו. הוא נולד במחנה פליטים בקפריסין להורים שהיו מניצולי השואה בסולין. אביו נפטר בהיותו נער והוא גדל עם אב חורג. בילדותו סבל מתת-תזונה. בנעוריו כבר טיפח מייק בראנט, שהיה אז משה בראנט, את השאיפה להיות זמר. היה לו קול נעים והופעה מגוחכת. בכל מקום בו ניסה להוכיח את עצמו כזמר ולספר על החלומות בתחום זה, נתקל בבוז ובלעג.

כשהתגייס לצבא ניסה להתקבל ללהקה צבאית ונכשל. כשהשתחרר ניסה להפוך לשחקן בתיאטרון החיפאי, וזה לכמה תפי קידים קטנים בהצגות כמו אנדורה וימים של זהב. רצה להשתתף גם במחזה פיסר 19 ולא מצאו לו תפקיד. בכה כמו ילד.

בלילות היה מבלה במועדון התיאטרון החיפאי, מצפה להודמנות שיתנו לו לשיר. עשו זאת רק כשהמועדון התרוקן. הלך למועדון רונדו במלון דן, וגם שם היה

מייק בראנט מכבה את הנרות בעוגת יום ההולדת ה-28 שלו, שנחוג כחודש ימים לפני התאבדותו, בבית-החולים ב'זנבה, אחרי ניסיון ההתאבדות הראשון שלו, שלא הצליח. מייק, ששבר אז את רגלו, הובל לחגיגת יום-ההולדת בכיסא גלגלים.

נמלט מהן להתרסקות על מידרכת הרחוב. למה?

טיפול פסיכיאטרי

ההיסטוריה של ההצלחות מכירה ב-17 מקרים לרוב של אנשים שההצלחה היתה גדולה וכבדה עליהם יותר מדי.

כמה מאלה שהכירו את מייק בראנט מקרוב טענו השבוע כי הוא לא יכול היה לגשר על הפער בין תדמיתו בעיני עצמו לבין תדמיתו בעיני אחרים. הלחץ המתמיד להוכיח שהוא זה מח שחוא נראה, לממש

קפיצת-המוות השניה של אליל ה"זמר הישראלי מייק בראנט, נראתה כשיחזור מדויק של קפיצת-המוות הראשונה שלו.

שתי הקפיצות, שהמישה חודשים בדיוק הפרידו ביניהן, נערכו ביום שישי בשעה 11.00 בבוקר בדיוק, שתיהן בוצעו כאשר מייק בראנט בן ה-28 שהה במחיצת ידידים, בשני המיקרים זינק הזמר יפה-התואר מ"מירפסות מיבנים אל רחובות ראשיים הור"מים, בדיוק כשמישהו ששהה עמו בחדר נכנס אל המיסקלחת.

היו גם מעט הבדלים. בקפיצתו הראשונה, ב-22 בנובמבר 1974, קפץ מייק בראנט ממירפסת הקומה החמישית של מלון דה לה"פה ב'זנבה, ב-27 באפריל 1975, הוא קפץ מקומה אחת גבוה יותר: ממירפסת הקומה השישית ברחוב ארלאנזיל ברובע ה-16, מהמסואלים שברובעי פאריס. ב"קפיצה הראשונה הוא נעצר למזלו במירפסת הקומה השלישית, נחבל ושבר רק עצם ברגלו. הקפיצה השניה סיימה את שירתו ושירת חייו.

טירוף ושמו מייק

מ'אז מותו של ג'יימס דין לא היה מוות טראגי כל-כך עבור דור שלם של בני טיפשי-עשרה.

בישראל נחשב מייק בראנט סיפור של הצלחה: הישראלי שהעז והגיע אל צמרת עולם הפזמונים הבינלאומי. גם כאן היו לו מעריצים, תקליטיו נחטפו, ונערות מיוות מות ניסו להסתער עליו בהופעותיו, תקופות היסטוריות. באירופה, ובמיוחד במדינות הי דוברות צרפתית, הוא היה טירוף. רק אורי גלר קצר שם את אותה הצלחה שקצר מייק. עשה זאת לאורך זמן.

תקליטיו נחטפו במיליונים. הוא היה אורח קבוע בהופעות הרדיו והטלוויזיה. תמונני תיו מכרו שבועוני-בידור. סוסטרים צבעני ניים שלו קישטו את חדרי המיטות של מיליוני נערות. הרכילות על חייו יכלה

יום ההולדת האחרון

להתחרות רק ברכילות על חייה של ז'אקלין קנדי-אונאסיס.

כאשר קפץ את קפיצת-המוות שלו הוא עשה זאת מהמקום הגבוה ביותר שיכול היה לחלום להגיע אליו: שיא ההצלחה. התבררה הפאריסאית השתמחה לרגליו. כוכ"בי הקולנוע חיפשו את קירבתו. המצליחים שבזמרים קינאו בו. הברון רוטשילד סעד איתו על שולחנו. כסף זרם דרכו כמו שמפאניה. הביקורות היתחרו בהענקת סור פרלאטיבים ליכולתו. יפהפיות העולם עמדו בתור ליד חדרה-מיטות שלו.

אם רצה למות, יכול היה לעשות זאת ביתר קלות מרוב ההערצה והאהבה שאפפו אותו. היו לו כל הנתונים והסיבות שבגללן מוכן אדם להיות אפילו מאתיים שנה. הוא

לא היתה לו שום סיבה להתאבד. הוא נשמע לי בשיחות האחרונות עמו מאושר. הוא התאושש ממה שעבר עליו. "אחרים, יודעי-דבר, הטוענים כי בפניהם היה מייק גלוי יותר מכפי שהיה בפני זרים, מאמינים כי פרשת מותו של מייק בראנט היא חרבה יותר מסוככת מכפי שהיא נראית על פני השטח. הוא לא התאבד,

מוכן לשלם רק שיתנו לו להחזיק מיקרופון ביד.

את כל העלבונות והערות הלעג ספג בשקט. היה לו רצון של ברזל. כשהחל את הקאריירה שלו בארץ כומר במועדוני לילה של בתי-מלון עם קהל של תיירים, לא האמין איש שהוא יגיע החוק. לכל היותר ללהקת כרמון. אבל לפני שש שנים הזמין

..מייק הפך לעבד להצלחתו -

הוא התאמץ להשתחרר משעבודו

והמיפלס היחידי עבורו היה המוות

אבל הוא גם לא נרצח. אמר אחד מהם, זמר ישראלי ששהה תקופת-מה במחיצת מייק בראנט ולמד להכירו: "אף אחד לא דחף אותו בידיים מהמירפסות. אבל דחפו אותו בראש ובלב."

מייק בראנט היה לא רק אדם זומר. הוא היה גם עסק. עסק גדול. חבורה שלמה של אנשי עסקים, אמרגנים, מלחינים, נגנים, עתונאים ומפיקי תקליטים התפרנסה סביבו.

האמרגן הראשון שלו, שקצר את פירות הצלחתו המדהימה, היה ז'אן טורניר, מ-גדולי האמרגנים בצרפת. בין השאר טורניר הוא גם המפיץ של תקליטי להקת החיפוף שיות בצרפת. טורניר עשה חוץ תקופה קצרה מיליוני פראנקים על מייק.

לפני כשנה נטש מייק את טורניר ועבר לחסותו של שמעון ויינטראוב, ויינטראוב, שהוא אחיו של סוחר האמנות הישראלי ז'אן תירוש, הוא בעל רשת של מועדוני לילה בפאריס, חברות-בנייה ועסקים אחרים. בין שאר עסקיו הוא מחזיק גם במניות חברת התקליטים הגדולה ויפ. ויינטראוב הפך לאמרגנו של בראנט, למפיץ תקליטיו שנמכרו במיליוני עותקים. הוא הפך את בראנט לשותף בחברת התקליטים שלו, שתחלה להפיק ולהפיץ גם תקליטים של זמרים ישראליים אחרים המצליחים באי-רופה.

על רקע העברת הבעלות על מייק מטור-ניר לוינטראוב היו כמה בעיות לא סימ-פאטיות ביותר. איש מהעורבים בפרשה, כולל מייק עצמו, לא הירבה לדבר על הפרטים. אבל היו עניינים של הלשנות למסדהכנסה, תשלומי פיצויים, איומים ו-ניסיונות סחיטה.

בריחה אל המוות

ב כל מקום בו פורחים עסקי-הבידור, נצמדים אנשי מאפיה אל הכוכבים.

דחיפה בראש

ב תוך כל הכום והרעש הוא היה איש בודד, טענו אלה שיחסו את התאבדותו של מייק למניעים פסיכולוגיים עמוקים. "האמת היא שעם כל האנשים שהיו תמיד מסביבו לא היל לו חברים," אמרה אורית ירקוני, בתה של הזמרת יפה ירקוני, שהיתה חברתו בפאריס לפני שנ-תיים. "הוא לא אהב את החיים שהוא חי. הוא התגעגע לחופש ולארץ."

ידידה אחרת של מייק, החיפאית נעמי אדווה, דיברה איתו בטלפון שישה ימים לפני מותו. "הוא אמר לי שיבוא בחודש מאי לישראל," סיפרה. "הוא סיפר לי שהוא עושה פיזיותרפיה. הוא נשמע עליו. היה לו איכפת נורא מה אמרו בארץ על ניסיון ההתאבדות הראשון שלו. כאב לו ששמע שצוחקים מזה שהוא קפץ. אז הוא צחק מזה גם כן."

רק אמו של מייק, ברכה בראנט, המת-גוררת בקריית-אליעזר, לא האמינה כי בנה התאבד. אחרי ניסיון ההתאבדות הרא-שון שלו טענה האם שהזעקה אל מיטתו בשוויון: "מייק לא ניסה להתאבד. מישור דחף אותו מתהלון של החדר שלו במלון." מאוחר יותר שינתה את גירסתה: "אני סעיתי כמה שאמרתי שדחפו אותו. התי-ביישתי בזה שהוא ניסה להתאבד ולכן אמרתי זאת. אף אחד לא דחף אותו. הוא קפץ לבד."

אבל השבוע חזרה האם לגירסתה הרא-שונה. "הרגו לי את הבן שלי," אמרה.

האליל

תמונה אופיינית להופעותיו של מייק בראנט: בתום ההופעה הוא מוקף מעריצות, המבקשות לגעת בו ולקבל את חתימתו. הזמר הישראלי הפך לאילן של בנות הטיפש-טשרה בצרפת, בישראל ובמדינות מערביות אחרות. בכמה מהופעותיו היו הצופות נתקפות בהיסטרית, מסתערות על הבמה כדי לחבקו.

מייק בראנט, נתמד בקביים, אחרי שיצא מבית-החולים ב'נבה. בו אושפז אחרי ניסיון ההתאבדות הראשון שלו. הוא היה מרותק למיטה שלושה חודשים. כשחזר לצרפת, החל להופיע ולהקליט, כשרגלו עדיין בגבס.

על קביום

להבטיח לו שהוא יהנה אישית מהצלחתו. אלא שמייק היה כבול בקשרים שלא היה ביכולתו להתנתק מהם. רק לפני שבועות מספר סיפר כי קיבל הצעה מפתה מחברת תקליטים גרמנית, שאם היה נענה לה היה מקבל סכום של מיליון וחצי מארק. מסיבות שרק הוא ידעם הוא לא יכול היה לעשות זאת.

הוא לא היה בחור אמיץ במיוחד כדי לעמוד מול הלחצים שהופעלו עליו. כתוצאה מכך היה נתון במשך תקופה ארוכה, במהלך השנה האחרונה, בקונפליקט עם עצמו, הדברים הגיעו רק במרומו לאלה מידיו ששהו במחיצתו. והנושא היה תמיד: כסי פים וחווים.

מצב כזה יחד עם הרקע הנפשי של אדם מסוגו מביא להכרה של חוסר מוצא, שרק המוות מהווה מיפלס ממנה.

"הוא הכיר בעובדה שלמרות כל הצלחתו הוא עבד," אמר עליו השבוע אחד מידיו, "הוא בובה בידי אחרים, משמש מכשיר בידם. הוא קיבל את החיים הטובים, את הפירסומות ואת הנשים. הם קיבלו את הכסף. הוא לא יכול היה להשתחרר מכך. הדרך היחידה בשבילו לברוח היתה המוות."

במקום בו גורפים מיליונים, הם נוהגים לרתוח כדי לזכות ללקק גם כן מהשמנת. עובדה היא כי בארבע השנים האחרונות, בהן נע מסביב למייק בראנט מחזור של מיליונים, שגרם להתעשרותם של רבים, לא זכה הוא אלא בנתח קטן מעוגת ההצ-לחה הכספית. לא חסר לו דבר. הוא יכול היה לגדל בבתי-המלון המפוארים ביותר, לקנות את החליפות היקרות ביותר, לאכול ולבלות ככל העולה על דעתו. אבל כסף ורכוש לא נותר לו.

למעשה הרגיש את עצמו מייק עבד בידי אחרים. שכל הצלחתו תלויה בהם. הוא לא היה טיפוס ממולח בענייני עסי-קים. הפחד שכירסם בו כל הזמן היה ש-הוא נתון בידיהם של אלה שבגו אותו ועשו אותו, ושבאותה מידה יכולים להרסו ולהחזירו למצב אותו לא שכה מעולם: מטרה לחיצי בוז ולעג.

הצלחתו חסרת-התקדים וההכרה האוב-ייקטיבית בכישורו ובכוח הגלום בו, הביאו לו מסיפר לא מבוטל של הצעות קוסמות מצד אמרגנים וחברות תקליטים ברחבי העולם. היו אלה הצעות קוסמות, שיכלו

"אתם נובלים!"

קרא הברון אדמונד דה-רוטשילד לעבר שר

כאילו הם צופים בהתמודדות-איתנים קד-מונית. מאחרי צעדי הברון, כוונה פשוטה: הוא-עצמו השקיע בחברה פחות מ-4 מיליון דולר. הקבוצה הגרמנית השקיעה 52 מיליון דולר. כל ההשקעות בחברה הן כ-70 מיליון דולר. הברון מוכן לאבד 4 מיליון דולר, כדי לגרום לגרמנים לאבד 52 מיליון דולר. מקורביו טוענים כי הצהיר שהוא מוכן לאבד 20 מיליון לחיסול הגרמנים. הברון רותח על הגרמנים מסיבה פשוטה: הם היחידים המעזים להתנגד לו. לומר לו "לא", יאף גרמו לגילויי העבירות על החוק שעשה הברון בנייהול החברה לישראל.

הסכנה האמריקאית

הסכנה לקיום החברה אינה מהפסדיה בהסתבכות רוזנבאום-צור. יודע-דבר מעריכים, כי הפסדים אלה יסתכמו ב-7

כד: כיצד הקבוצה הגרמנית גייסה את הכסף להשקעות בישראל. אספר לו הכל עד השוחד ששידמו. אני גם אכתוב מיכתב אישי לכל אחד מן המשקיעים של הקבוצה הגרמנית, ואספר לו עד השוחד. שידע מה עשו בכספים שלו. שי יידעו כי הנציגים שלהם גנבו מהם 1.4 מיליון דולר ועוד 1.3 מיליון מרקים. אני אראה להם! אני אהי רוס אותם!"

רבינוביץ לא העז לומר מילה. הוא, כמו רבים אחרים בצמרת המימסד הישראלי, קופץ לדום כאשר מוזכר בקירבתו השם דה-רוטשילד. יש רק אדם אחד המעז לומר בגלוי את דעתו על הברון: פינחס ספיר. לפני שדו"ש שנים סירב ספיר ל"קבל תרומה של הברון, בסך 200 אלף דולר, בנימוק כי הסכום נמוך. הברון נאלץ לתרום 2 מיליון דולר בחודשים האחרונים, פינחס

לקבוצת ריגר כדיבדנד לשנתיים הראשונות של השקעתם בחברה, ואשר הם ויתרו על סכום זה כחלק מעמלות גיוס-הון. 5.5 מיליון הדולר הוכנסו על-ידי צור לחברת קונרפ, שהילוותה אותם לקבוצה הגרמנית, שהילוותה אותם לחברה לישראל.

עובדה שנייה שתתפרסם בי מישפט היא, כי צור ויתר על הי בעלות שהיתה לו באמצעות חב"ת "ניקוטאב" על תעודת-הפקדה עד סך 1.3 מיליון מרק, בבנק הי מחזוי של מדינת הסה בגרמניה. הבנק צריך לפרוע את החפקדה בי עוד עשר שנים, וכעת ויתר צור גם על סכום זה.

אולם גילויים אלה ואחרים, כמו למשל העובדה שצור סירב בכל חוקף למסור עדות על אישים רמימעה, למרות הי לחצים עליו בחקירה, או כי מסתמן מישי פט קצר ומהיר תוך הודאה מלאה של צור.

כ אשר יפתח ב-9 במאי מישפטו של מיכאל צור, צפויות כמה הפתעות מר-עישות ביותר. אחי הגדולה שבהן היא פיתרון תעלומת נסיעתו המיסתורית של מיכאל צור לבנק של טיבור רוזנבאום בז'נבה, בספטמבר 1974. ערב ההתמוטטות, מפתח כי בין שאר הדברים, לקח צור מרוזנבאום גם שטרות לחובת "החברה לישראל" בסך 5.5 מיליון דולר, שהיו חזק מהלי וואת הקבוצה הגרמנית ל"חברה לישראל" בסך 34 מיליון דולר. צור החזיר שטרות אלה ל"חברה לישראל", ובכך הקטין את חובי תיה לגרמנים בסכום מקביל. סכום זה היה חלקו של מיכאל צור, שי אותו קיבל מעמלות שונות וחשי קיעו ב"חברה לישראל" באמצעות חברות ואדוציות.

בכך ויתר צור על חלקו בעמלות, שהיה 5.5 מיליון דולר, ומה שנשאר בבעלותו

צור החזיר ל"חברה לישראל" כבר בספטמבר 5.5 מיליון דולר *

הוא ויתר על חוב של 1.3 מיליון מארק * רוטשילד נשבע

לחסל את הגרמנים בכל מחיר * "החברה לישראל" בסכנת

התמוטטות ביגלל חקירתה של ועדת ניירות הערך בארצות-הברית

מיליון דולר לכל היותר, ואין בכך כדי להשפיע על איתנותה הפיננסית. הסכנה נובעת מארצות-הברית. ייתר דיוק, מן הוועדה לניירות-ערך שם.

בימים אלה התברר, כי הוועדה לניירות-ערך בארצות-הברית החלה בפעולות נגד ראשי חברת יוניטד בראנדס של אלי בלאק, אשר התאבד לפני כמה חודשים. התברר כי בלאק שיחד את נשיא הונדורס במיליון ורבע דולר, ובניגוד לחוקי ניירות-הערך בארצות-הברית, לא מסר על כך ביונים-וחשבונות הכספיים של החברה. את הוועדה לניירות-ערך לא מעניין אם מדובר בשוחד או בעבירה דומה. כל התי קשרות כספית של ראשי החברה חייבת להיות מדווחת לבעלי המניות, ואם לא כן — הדבר הוא עבירה חמורה ביותר. הוועדה הזו החלה גם בבדיקת הנעשה בי-חברה לישראל. יש האומרים כי נציגיו

זאת יגאל לביב

ספיר הוא היחיד הטוען כי חבי רון אינו מייצג את מישפחת רוטי-שילד וכי ראש המישפחה בצרי-פת, וכעיקר הברונים אכן וגו, מחי רימים למעשה את הברון, שאינו שותף לעיסקי המישפחה.

אולם ספיר אינו בשלטון עתה, ואלה ששולטים במדינה עומדים ורואים כיצד יוצא הברון למלחמת-חורמה נגד הקבוצה הגרמנית ורוזנבאום, ותור-כדי-כך מתכוון לגרום לאבדן הונה של החברה לישראל. מאחרי הקלעים של הבימה הרוחת, שי שמה החברה לישראל, מתחולל עתה קרב-איתנים בין הברון ההולך להרוס את הי חברה, ובין הקבוצה הגרמנית — היוצאת להגן עליה. נציגי הממשלה עומדים בצד ושותקים.

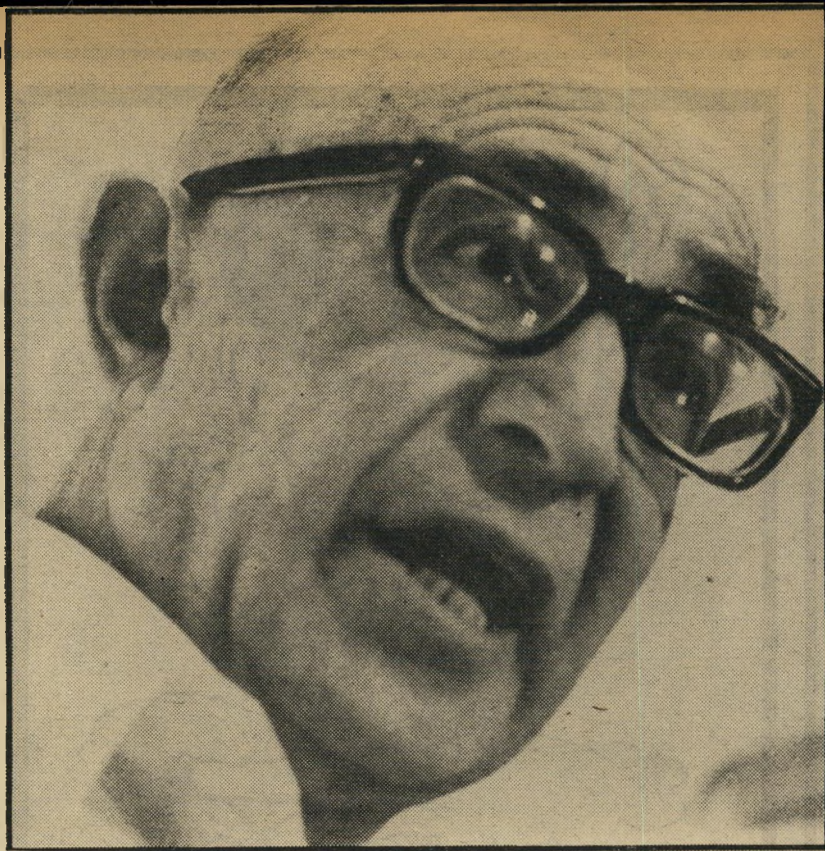
מז אזה הם כאינו-כאמס לעומת התוכנית המסתמנת של הברון אדמונד דה-רוטשילד, להרוס את "החברה לישראל" כדי לפגוע בי קבוצה הגרמנית.

שר-האוצר יהושע רבינוביץ, היה חיוור כסיד. מולו ניצב הברון אדמונד דה-רוטי-שילד וצוותו בועם כשפניו סמוקות מריח חם, כאשר העד השלישי לשיחה, מנכ"ל האוצר אברהם אגמון, מתאמץ להקטין את עצמו ככל האפשר. הדבר היה בשבוע השני של חודש אפריל השנה. "אתם נובלים!" קרא הברון אל רבינוביץ. "רציתם לעשות קנוניה דהצלת הבנק של רוזנבאום. אני לא אתן לכם. ביקשתי פגישה עם שרי-האוצר הגרמני, אספר לו הי

למעשה הוא סכום של 600 אלף דולר, שי אותו קיבל כעמלה על הזמנת שתי אוניות צי"ם באיטליה. הסכום מופקד עד היום בשווייץ, ועימו עוד סכומים של כמה עשרות אלפי דולר, שחלקם בבעלות הי בילעדיית וחלקם בחשבון מ"צ המפורסם. יחד עם משה קשתי ז"ל.

ויתור על מיליונים

ה סכום של 5.5 מיליון דולר הורכב בעיקר מן העמלה של 1.4 מיליון דולר, שקיבל צור מקבוצת ריגר הגרמנית כעמלה על שהשיג עבורם כספים לשם השקעה בי חברה לישראל: עוד כמיליון דולר הפרשי ריבית שלקח צור לעצמו על הלואות שי הסדיר לרוזנבאום מכספי צי"ם ובתי-הזיקוק, ועוד 2.2 מיליון דולר שהגיעו

האוצר, יהושע רבינוביץ

של הברון רוטשילד היפנו את תשומת-לב הוועדה למתחולל בחברה לישראל, אשר גייסה הון ברחבי העולם בעזרת תשקפים שאושרו על-ידי הוועדה האמריקאית. מכל מקום, בשוה בין הברון הרבינוביץ מסר הברון גם על כך שהוועדה הניירות-ערך בארצות-הברית תחייב את ה"חברה לישרא" לפדות חזרה מכל מי שקנה מניות לפי התשקוף האמריקאי — את מניותיו, במחיר הרבישה.

חיוב זה ייעשה מאחר שבעלי המניות לא קיבלו את כל המידע שהיה ברשות החברה אז, כגון תשלומי השוחד (לפי כתבי-האישום נגד צור) עבור גיוס הכסף. במיקרה כזה צפויה החברה לישראל ל-התמטטות, שכן אין לה האמצעים לפדות חזרה את המניות, והיא תאלץ לחסל את רכושיה או למצוא גורם שירכוש כמה עשרות מיליוני דולר מניות במחירן הנקוב. דבר דומה עשתה הוועדה באמריקה לקוני מניות רסקו, לאחר שנודע כי מאזני החב"ר לישראל לא שיקפו את האמת. צעד זה של האמריקאים יביא לחיסול החברה, וזו תהיה מהלומה ניצחת לכל השקעה נוספת בישראל. נראה כי הברון רוטשילד, שסבו עזר בהקמת המדינה, עתיד להיות מהורסיה.

עבירות

פליליות

מה מניע את הברון? בראש-דברא שונה רצון ילדותי לנקום במי שהעז ללכלך את שמו. יש לזכור כי בשנים האחרונות עשה הברון עסקים משותפים ל-רוב עם מיכאל צור ורונבאום. בחלק ניכר של עסקים אלה הרוויח יפה מאד. הברון גם שותף לעסקים עם הקבוצה הר-גרמנית, קבוצת ריגר, שראשיה הם הרוסט ראהה, יוסף דומברגר ושימחה צדרבאום. הוא שותף עימם בפרויקט-בנייה גדול במונטה-קרלו.

הברון חושש כי אם יצליחו הר-גרמנים להשתלט על החברה שבה הוא שולט כיום, בתפקידו כיושב-ראש מועצת-המנהלים ובקורת נא"מ מנו המנכ"ל ישראל גרעה, הם יג"ו את העבירות שעשה הוא בחב"ר רה.

שוחד

או גניבה?

מייך אחרי הסתבכותו של רונבאום התברר לקבוצה הגרמנית כי אין לה למעשה כל השפעה בחברה לישראל. למרות שיש לה כשני-שלישים מהון החברה, הרי בידיה רק 25% מזכויות ההצבעה. אולם למעשה, גם אחוז זה אינו בידיה, שכן מועצת-המנהלים והוועדה המנהלת מורכבות לא לפי ההשקעה במניות, אלא מסיבות לא-ענייניות. לכן, למשל, לקבוצה הגרמנית היה ציג אחד בלבד בוועדה המנהלת, מתוך 12, והיא לא ידעה כלל על עיסקות החברה.

נציגי החברה החלו בתודשים האחרונים במסע נמרץ לשינוי פני הדברים. הם טענו כי הברון רוטשילד, כיושב-ראש מועצת-המנהלים, אחראי לכל כמו מיכאל צור, ור אין לקבל את טענתו כי צור רימה אותו. עובדה היא כי נציגו של הברון, מוקה לימון, חתם עם צור על חלק ניכר מן ההמאות שהלכו ואדוזה. הם דרשו כינסו אסיפה כללית של בעלי-המניות, ובה בחי"רה מחדש של מועצת-המנהלים, וישיב-ראש מועצת-המנהלים, וכן הוספת מנהל כללי נוסף לחברה.

דרישות אלו הביאו את הברון לעמדת התגוננות, שכן בגרמנים תמכו עוד כמה בעלי-מניות כבדים, כמו שאול אייזנברג או אהרון רובינשטיין, מי שרכש מניות ב"ה

שני מיליון דולר. הברון גם עמד בפני החשש כי בגלל חתימתו על מאזני ותשר קיפי החברה המזוייפים, הוא צפוי לתביעות פליליות בארצות-הברית, בה לא ממהרים לקפוץ לדום כשמדובר בברונים. במצב זה באה לו ההצלה מכיוון בלתי-צפוי לגמרי. עדותו של מיכאל צור במישי-טרה, לגבי גיוס הכסף מן הגרמנים, קבעה כי הוא הוציא מהם את הכסף במירמה. כך, למשל, ביום 20 במארס הסביר כמה פעמים כי קיבל מיליון ורבע דולר מן הר-גרמנים בטענות-שווא, כאשר רימה אותם. והנה, כאשר הוגש כתבי-האישום שום זכות-המישפט, הוא קבע כי צור קיבל את הכסף בשוחד מן הר-גרמנים, וזה כפי שצור מסר בע"דו ביום 20 במארס כי הוציא אותו במירמה.

לשינוי זה משמעות עצומה. ראשית, מבחינת צור עצמו ופרקליטיו, העונש במיקרה של שוחד קטן יותר מאשר בגניבה. מבחינת החברה לישראל, אם צור רימה את הגרמנים, הרי הגרמנים יכולים לתבוע את כספם חזרה מן החברה לישראל. אולם אם היה זה שוחד, אין להם זכות על הכסף. לתביעה לא היתה ברירה בניסוח כזה, שכן גניבה מגרמנים בגרמניה אינה עבירה בישראל, ורק על שוחד ניתן לתבוע את צור.

לגבי הברון רוטשילד היה כתבי-האישום הצלה גדולה. הוא השליך צל ענק על יריביו הבולטים בחברה לישראל, העמידם במקום שהוא היה קודם — צפויים לתביעות בגרמניה על מתן שוחד והונאת המש-קיעים שלהם. הדבר גם נתן לברון מיד אפשרות לתבוע את פטוריהם מניהול הר-חברה, תוך השתלטות על 52 מיליון הדולר שהשקיעו בה.

התקפת

נגד

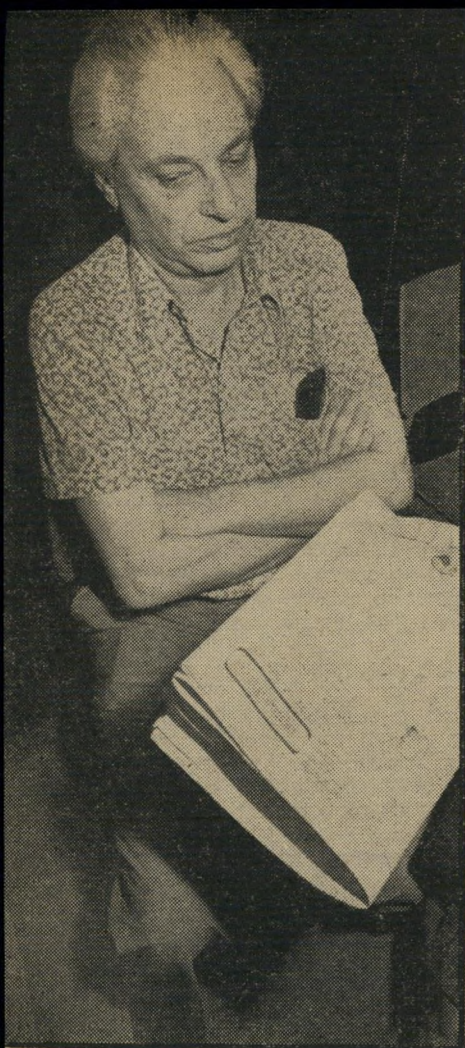
הגרמנים החליטו לצאת להתקפת נגד גדולה. הם הגיעו ארצה לכמה ימים סוערים, בהם רתחו החדרים במלון הילטון בתל-אביב. הם הלכו למישטרה, ומסרו מרצונם עדות ארוכה, בצירוף מיס-מכים שיש בהם להעיד כי לא שילמו כל שוחד, ונתנו את הכסף לצור באמונה כי הדבר דרוש בעמלות לגיוס ההלוואות. אחר-כך הודיעו לפרקליטות כי אם לא ישנו את כתבי-האישום וימחקו ממנו את סעיפי האישום שבהם בשוחד, ינקטו בצעדים מישפטיים.

שכן, איש מן הגרמנים אינו מוזמן ל-הופיע כעד במשפט, כך שלא תינתן להם כל אפשרות להגן על שמם. בעוד שהוק ועדות-החקירות מחייב את המדינה ל-אפשר לכל מי ששמו עלול להיזקק כתור-צאה מעדויות להגן על עצמו, הרי כאן הגישה הפרקליטות נגד צור כתבי-אישום שהפליל קשות את הגרמנים, מבלי שתיתן להם כל אפשרות להתנגד לכך במישפט! אם לא תשנה הפרקליטות את כתבי-האישום, צפויה מצד הגרמנים תביעה נגד החברה לישראל להחזרת הכסף, בנימוק כי הוא ניתן תוך הונאה ולא תוך שוחד. הר-גרמנים שוקלים גם פניה לפסק-דין הצ-הרת, כי הכסף ניתן לא כשוחד. לשם כך נשכרו שניים מטובי עורכי-הדין במדינה, יהושע רוטנשטרייך ויצחק מוריץ, השוק-דים עם נציגי הגרמנים, אליהו צוק, על המהלכים המישפטיים.

באירופה וארצות-הברית מתכוננים הגר-מנים לצאת להתקפה נגד הברון בכל האמ-צעים. הם לא יניחו לו להרוס את החברה לישראל ואותם.

בניתיים, בשקט, קונים גופים שונים מניות של "החברה לישרא" אל". בחודש האחרון קנו מניות קבוצת סם ריטכר, אהרון רוביני-שטיין, קבוצה אחרת של גרמנים בראשות מנדרמן. סריהכל קנו מני-יות ב"5 מיליון דולר בשער הנמוך של 68-69 נקודות.

אילו רצה רוטשילד להגדיל את השפעתו בחברה בדרך המקובלת, יכול היה לקנות עכשיו מניות בול, אבל הוא אינו עושה זאת. ייתכן כי כל חפצו הוא למכור את חלקו בחברה כדי לנתק עצמו מהסתבכו-יות. אם כן, הוא יקבל הצעות לקניית חלקו. אולם נראה כי צורקת גירסת הר-טוענים כי הברון החליט לחסל את הגרמנים עזיירי חיפול "החברה לישראל", בחינת "תמות נפשי עם פרושתיים". העובדה כי מדינת ישרא-ראל תינזק דלא-תקנה עזיירי כך, אינה מרשימה אותו.

צור, הנאשם במישפט השוחד והגניבה המסעיר את המדינה, כפי שהוא נראה כיום. צור נשבר הרבה לפני מעצרו, עת התברר לו המצב.

התובע סגן פרקליט מחוז תל-אביב עוזי שרטר, ייצג את המדינה במישפט נגד צור, שרטר לא זוכה לשום ויתור שהוא בניליון האישום.

הפרקליט עורך הדין אריון שימרון, לשעבר פרקליט המדינה, מגן על מיכאל צור.

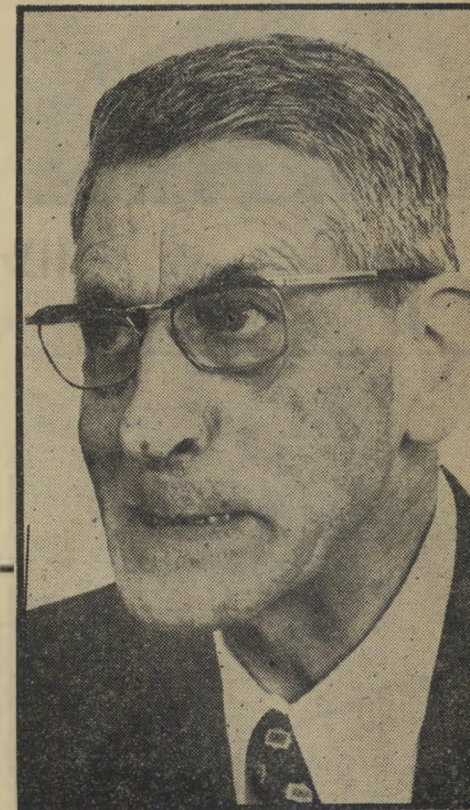
לא היה אלא מלאכת עישוש וחיפוי. העובדות הן פשוטות וניתן לבדוק ב- עזרת מיסמכים.

המדובר היה הפעם במיכרו שהוציא משרד הביטחון לייצור ואספקת מתקני בדיקה הידרואליים עבור חיל-האוויר. ה- מיכרו היה צריך להיפתח ב-25 במאוס. אולם פתיחת המיכרו נדחתה ב-11 יום, והוא נפתח רק ביום ה-6 באפריל. אחרי שהעולם הזה כבר פירסם סידרת כתבות ארוכות על מעלליו של אבני; אחרי ש- חקירת המישטרה בנושא זה כבר הסתעפה; ואחרי שלפי טענת פרס ואנשיו כבר מסרו הם בעצמם לחקירת המישטרה את חשדו- תיהם לגבי אבני ויואל מירון. אותו זמן כבר נחקרו גם תת-אלוף (מיל.) חיים ירון ורס"ן מאיר בן-הארון כחשודים בקבלת שוחד וטובות הנאה מאמנון אבני.

והנה, באותו יום, קיבלו שאר המשתתפים במיכרו הודעות בהן נמסר להם כי א.ג.א. חברתו של אמנון אבני זכתה במיכרו. פרס יכול לבדוק עובדות אלה בתיקי משרד הביטחון.

רק אחרי מעצרו של אמנון אבני, בוטלה זכירתו במיכרו.

אלה היו השקרים הבולטים ביותר במסע הטישטוש של שמעון פרס ודובריו. הם לא היו היחידים. כך, למשל, בהופיעו בפני ועדת-המישנה לתקציב הביטחון של ה- כנסת, אמר פרס: "עם חברת א.ג.א. ש-

המבקר חושף שיניו

ל-ר הביטחון חיפה על שחיתויות במישרו, ועיכב משך שנתיים את דרישות מבקרי-המדינה לבדוק התקשרו- מוזרה בין מערכת הביטחון לבין חברת שמכרה לה ידע וציוד - בהאשמה חמו- רה זו יצא השבוע מבקרי-המדינה, ד"ר יצחק נבנצאל, בהגישו למירוס את ה- דיווחי-השבוע השנתי שלו.

המבקר סיפר כיצר חשפו אנשיו מיק- רה וסירו עליו למישרד-הביטחון. לאחר- מכן פנתה ועדת-הכספים של הכנסת לשר

שיחיה אחרים מן הפקידים. היה ניסיון טוב בעבודה שוטפת. עד אשר הבעלות על חברה זו נמכרה לידי אמנון אבני ואז החלו הבעיות והמעשים אשר גרמו לקלי- קול המידות.

מתוך השמעת שקר אחד - שמשרד- הביטחון הוא שחשף את פרשת השחיתות - הסתבר פרס בשקר שני. הוא פשוט לא ידע כנראה שאמנון אבני רכש את מיסעל א.ג.א. בשנת 1967. כלומר, לפי דברי שמעון פרס יוצא שמשרד-הביטחון ידע על "השחיתות המידות" של אבני במשך שבע וחצי שנים רצופות ולא נקף נגדו אצבע. למרות שבאותן שנים סיפק אבני למשרד-הביטחון מיתקנים בשווי של עש- רות מיליוני לירות.

ב-10 בפברואר 1975, פנה זאב יפת ל- דובר מישרד-הביטחון, העיר את תשומת- ליבו כי לפי מימצאי חקירתו, אמנון אבני, המייצר ציוד ביטחוני חשוב עבור חיל- האוויר, הוא נוכל מסוכן שעסק בסחר בלתי חוקי בניגוד ושיחיד שם את ראשי ה- מדינה. כעבור יומיים השיב דובר משרד- הביטחון על טענת זו: "אבני מכר כיצור הגון. אין כל מניעה מלבצע עמו עסקות גדולות."

רק אחרי שתתברר ליפת כי בפרשה מעורבים גם אנשי צבא, כמו רב-סרן מאיר בן-הארון, הוא פנה למישרד דובר-צ"ח ומסר את כל הפרטים הידועים לו. בניגוד לתגובתו של דובר משרד-הביטחון, נמסר ליפת ממשרד דובר-צ"ח כי הענין יועבר לבדיקה יסודית. יש להניח שכך גם קרה. שכן גם המישטרה הצבאית, שחקירותיה בפרשה בעבר לא העלו כל תוצאות, לא היססה לפתוח בחקירה חדשה, והפעם היא חלתה הוכחות לכאורה נגד אבני, וכל הרשת הקשורה בו.

המנכ"ל

נתן דוגמא

על מידת חוסר-יכונותם של אנשי משרד-הביטחון, בניגוד לצה"ל, לחקור את ההאשמות, יצד הספור הבא.

במהלך חקירותיו נפגש יפת עם חוקרי המישטרה הצבאית והמישטרה האזרחית ש- טיפלו בפרשה. בדרך מיקרה הגיעה ל- אוניו שיחת שני חוקרים מנוסים, שהתלוי- ננו על כך שאנשי משרד-הביטחון אינם משתפים עמם פעולה בחקירותיהם.

ב-8 באפריל דיווח יפת על כך למשרד דובר-צ"ח. נמסר לו כי רואים עובדה זו בתומרה וכי יעבירה לידיעת דובר משרד-

השחיתות שכבר נחשפו, אינה מפתיעה. פרס מעוניין לנער את חוצנו מאחירות למה שהתרחש במשרדו בתקופת כהונתו. מרחיק-לכת טענו כי ההסתבחות במשרד- הביטחון חלתה עוד בתקופה בה כיהן דיין כשר-הביטחון. היה זה האלוף (מיל.) ארי- אל שרון שטען השבוע כי "אנחנו עדים לדברים ששורשיהם נעוצים במערכת לפני עשר, חמש-עשרה ועשרים שנה."

אבל יש רבים השוכחים כי לפני דיין היה זה שמעון פרס שהיה השליט הבלעדי של משרד-הביטחון. הוא היה מנכ"ל משרד- הביטחון בשנים 1959-1956, וסגן שר- הביטחון בשנים 1965-1959. באותם ימים נתן פרס עצמו דוגמא קלאסית לכמה גורי- מות מוסריות שאומצו על ידי כמה מאנשי מערכת-הביטחון.

באוגוסט 1961 התפוצצה שערוריה גדו- לה, שנחשפה על ידי העיתונים למרחב, על המשטר והעולם הזה. הסתבר כי משרד- הביטחון בהנהלתו של פרס, ניהל עסקים מסחריים עם חברות פרטיות בהן היו שותפים ומנהלים בני משפחתו. משרד-הביטחון ניהל עסקות מסח- ריות עם חברה ליצור סוללות חשמליות בשם תדיר, שבין בעליה ומנהליה היו אמו של פרס, שרה פרסקי, ואחיו, גיגי פרס. כשהתפוצצה הפרשה טען שמעון פרס כי בני משפחתו עזבו את החברה עוד ב-1953. לפני שהפך מנהל משרד-הביטחון. אולם מיסמכי החברה אצל רשם החברות הוכיחו כי רק באוקטובר 1956 התקבלה בחברה החלטה שאישרה את העברת מניות אמו ואחיו של פרס.

ב-1958 מונה אחיו של פרס, גיגי פרס, כאחד ממנהלי המפעל חובלית, שעסק בייצור בוכנות, ושינהל עסקים עם משרד- הביטחון. כבר אז נטען כי אפילו אם היו כל העסקות נעשו בין משרד-הביטחון לבין החברות, שבהן היו קשורים בני מש- פחתו של פרס, כשרות למדריק, אין הן מתייבות עם המוסר הציבורי.

שמעון פרס אינו יכול להתכחש לחלק המכריע שיש לו, לטוב ולרע, בעיצוב דפוסי האירגון והמינהל של מערכת-הביט- חון. הקשר שלו למערכת זו לא החל רק כי שמונה כשר-הביטחון לפני כשנה. השבוע אמר פרס: "יש ללחום בתופעות שהתגלו במשרד-הביטחון ביד ברזל. לא נקל ראש בעבירה קלה כבהמורה. עד ש- ייעקר כל עשב שוטט במערכת זו." הגילוי- יים הנחשפים בגיליון זה על טובות ההנאה שקיבל פרס מהקואופרטיבים לתחבורה ב-שעה שסיים את תפקידו כשר-התחבורה ומערכת השקרים שלו, מעוררים את ה- שאלה: האם אין צורך לעקור גם אותו משם?

הביטחון. ב-12 באפריל התקשר דובר משר- ד-הביטחון, נפתלי לביא, אל יפת לביתו, אישר כי משרד דובר-צ"ח העביר אליו את תלונתו. "מה שמות החוקרים שהתלוי- ננו?" ביקש לביא לדעת. יפת לא מסר את שמותיהם, אולם טען כי אין דבר פשוט מלהזמין את צוות החקירה ולשמוע את תלונותיו. "לא אתייחס לדבריו", אמר לביא. "לא אפעל לפי אינפורמציה של בתי- קפה."

העובדה שפרס ואנשיו מנסים לצמצם את היקף החקירה ולזקוף לזכותם את גילויי

קר-המדינה עמד על כך כי הסדרים אלה אינם תואמים ניתוח ממשלתי תקין של ענייני כספים. ביקורת המבקר בשנת 1974 הראתה, כי לא חדלה הזיקה לחס- דים אלה. קובע מבקר המדינה: "מע- מד הביטחון שהוענק לחברה, הפגיע למיטלטלת בהתקשרות ישירה עם יצרן ממנו נדרש ידע לייצור בארץ, והידע נר- כש רק לאחר מנהל החברה השיג את התנאים שדרש ושלא היו נוחים למישרד. "נוכח ההתמדה בשמירה על היחסים המדיאגות הצביעה הביקורת בעבר, וה- מימצאים הנוספים של הביקורת הנוכ- חית, הביאו מבקרי-המדינה ביום 11.2.74 את העניין לידיעת שר-הביטחון ושר- האוצר, והצביע על הצורך בבדיקה מקי- פה ומעמיקה של הנושא."

מיקרה זה הוא דוגמה למה ש- יכול לעשות מבקר המדינה, ולמה שמנוע ממנו. בשנים האחרונות באים אל מבקר המדינה בדרישות, כי יהיה כלבי- השמירה היחיד נגד שחיתויות. דבר זה מקורו בהיעדר המוחלט של המי- טרה ממפת החקירות הכלכליות בשנים החן. גם הביקורת הפנימית של מערכת-הביטחון כמעט שלא היתה ב- נמצא.

אולם מבקרי-המדינה אינו מהווה תח- לוף למישטרה ולביקורת פנימית. למרות שד"ר נבנצאל אינו מתעלם מ- כך שהשחיתויות ימיה כימי המדינה, והיא החלה בשוד מקורים בשכונת קטמון בשנת 1948 ונמשכה בזנות סיני במילי- חמות ישראל - היו לדעתו, ביקורת חזקה יותר של מערכת הביטחון היתה מונעת שערוריות רבות.

אילו היה מבקרי-המדינה עצמו כותב את דו"חות הביקורת שלו בעבר באותה מידת חריפות וחוקעה כפי שעשה זאת השנה - ייתכן שהיה גם הוא תורם יותר לביעור השחיתויות.

במדינה

ריעות

מדיפלומטיה לפסיכולוגיה

פרופסור ישראלי מציע

להגדיר קיסניג'ר גישה

חדשה לפיתרון סיכסוכים

במה טעה הגרי קיסניג'ר בשליחותו חי-
אחרונה? מה גרם לכישלונו?
השבוע התפרסם בעיתון ניו יורק טיימס
גיכתב למערכת, המבטא דעה מקורית כי
נושא זה, החותם: הגס קרייטלר, שהוגדר
בעיתון כ"פרופסור לפסיכולוגיה באוניברסי-
טת תל-אביב ופרופסור אורח באוניברסי-
טת הארווארד".
תוכן שינה למילים. טען הפרופסור
הממושקף, הדומה לקיסניג'ר במבטא חי-
גרמני שלו, והנמצא עתה בשנת-שבתון
במכללה רבת-היוקרה שליד בוסטון: קרי-
סיניג'ר ניסה לחקות את גיבוריו, שרי
החץ של אירופה בראשית המאה שעברה
שהבטיחו, אחרי נפילת נפוליון, מאה שנים
של שלום לייבשת. על נושא זה כתב
קיסניג'ר, כידוע, את עבודת-המחקר החשוב
בה ביותר שלו.

אולם מנהיגי אירופה דאו היו כולם בני
תרבות אחת, קיבלו חינוך דומה, האמינו
באידיאלים דומים ודגלו במושגייכבוד דו-
מים. ואילו בסיכסוכים הנוכחיים בוויאטי-
נאם, במרחב המזרח-תיכוני ובמקומות
אחרים, רחוקים מנהיגי הצדדים זה מזה
בתפישות האידיאלוגיות וברקע התרבותי.
"חילוקי-הדעות ביניהם אינם פראגמטי-
טיים, אלא תפיסתיים", קובע קרייטלר. "הם
דוגלים בפילוסופיות שונות, ועל-כן הם
מייחסים משמעות שונות למילים ולהסכי-
מים".

הסכמה על תפישות. מציע קרייטלר
לקיסניג'ר, מעל גבי העיתון האמריקאי:
"ההערכה החדשה של המדיניות האמריקאי-
אית, שהוכרז עליה, צריכה להביא למעבר
מדיפלומטיה מיבצעית לדיפלומטיה תפיס-
תית. תחילה יש לחפש הסכמה כללית על
הבעיות הרחבות, ורק לאחר-מכן יש לטפל
בפיתרונות הטכניים".

המסקנה המרומזת: יש להעביר את חי-
נושא מידי הדיפלומטים המיקצועיים לידי
הפסיכולוגים.

יחסי חוץ

סין שותקה בסואץ

קירבה בין כתב ישראלי

לכתב סיני בשטוקהולם —

על רקע העניין המשותף

בברית"מ

איבתה של סין לישראל ידועה היטב.
אך למרות איבה זו, ולמרות חוסר מגע מכל
סוג שהוא בין ישראל לסין, הותירה לעצ-
מה פקינג כמה "סדקים" שדרכם היא יכיר
לה לקיים מגע עקיף עם ישראל.

אחת מנקודות-המגע הללו היא אליהו
זהבי, כתב הארץ בסקנדינביה, אליו משגר
רים הסינים מדי-בוקר את בולטיין-החדשות
של סוכנות-הידועות הסינית הרישמית.

השיטה הסינית. ליו-סו-מין, כתב
הראשי של הסינהוא בסקנדינביה, מתלבט
בין כל הכתבים הזרים בשטוקהולם —
בשתיקתו. על שאלות שאינו חפץ להשיב
— ישיב בחיך. את העניין הרב ביותר
מגלה ליו-סו-מין בכל המתרחש בברית-
המועצות, ועל רקע העניין המשותף בברית
המועצות, נוצרה הקירבה בין הכתב חי-
ישראלי לכתב הסיני.

משך חודשים רבים קודם שהודיע נשיא
מצריים, אנוואר אל-סאדאת, על החלטת
תו לפתוח את נתיבי-המים המקשר בין
הים-התיכון לאוקיינוס ההודי — הסואץ
— היה ליו-סו-מין מגיב בשתיקה על
שאלות של עמיתו הישראלי, בדבר עמי-
דתה של סין לגבי אפשרות של פתיחת
נתיבי-מים זה.

בשתיקה המשיכה — לאחר הודעת סא-
דאת ברז באפריל — גם סוכנות הסינהוא.
בפקינג דיווחה הסוכנות את עיקרי נאומו
של סאדאת, תוך השמטת כל הקשע הנוגע
לסואץ.

מאז נאום סאדאת ועד היום, משך כי-
שלושה שבועות, לא הודיעו הסינים דבר
על העתיד להתרחש ביז ביוני 1975. את
(המשך בעמוד 28)

טוטר

ספורט
טוטר

השבוע משחקי ליגות אי

מינימום הכרס הראשון

250.000 ל"י

מינימום כלל הכרס

500.000 ל"י

יום חמישי — המועד האחרון
למסירת הפסגים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טוטר בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

מהי מדינה?

זוהי חברת-ביטוח

בה

"המבוטח" ("האזרח")

משלם את דמי-הביטוח

וצריך לקבל פיצויים

על אובדן

ו"הביטחון" מתמסמם

בידיהם של אלה

החושבים שהמדינה היא

רכושם הפרטי

וגורפים את הרווחים

הישירים — שוחד, מעילה;

והעקיפים — טובות הנאה,

מידע, קשרים ועסקים.

צריך להחליף

את

חברת הביטוח

אזרחי-עולם, ת"י 20178, ת"א

שרות התעסוקה

לשכת העבודה הארצית לימאים

דרושים מועמדים לעבודה

באוניות צי הסוחר

* טבחים

— בעלי תעודות מקצוע ממשרד העבודה וידע מעשי
באפיית לחם.

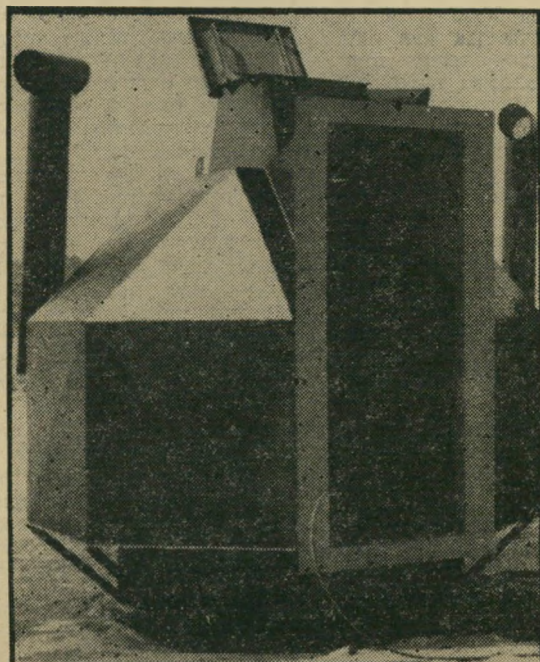
* עובדי מטבח ושירותים

— בעלי נסיון מעשי בעבודות עזר בבתי מלון,
מסעדות וכדומה. (דרושות המלצות).

עדיפות לחיילים משוחררים

בעלי נתונים מתאימים המעוניינים בעבודה באוניות צי
הסוחר יפנו אל יועצי התעסוקה בכל לשכות העבודה בארץ
וכן אל לשכת העבודה לימאים, דרך העצמאות 61, חיפה.

מירומית החלה בייצור מקלטי פלדה X+

בסיור עיתונאים תוצגו ע"י "מירומית" מפעלי מתכת
באשקלון, מקלטי פלדה סטנדרטיים דגם X+ הממוקמים
כעת במקומות שונים בארץ.

מקלטי X+ המתקנים כבר בארץ לשמוש בבתי מגור
רים, גני ילדים, תעשייה ומוסדות הם פרי מחקר ופיתוח
ישראלי מקורי, אשר כלל בין השאר ניסויים, כולל ני-
סויים "חיים" עם חומרי נפץ.

מקלטים אלה נמצאים בשימוש כבר זמן רב במפעלי
תעשייה בטחוניים, והוכיחו את אמינותם על הצד הטוב
ביותר.

מקלטים אלו עונים על הצורך בפיזור המיקלט והקט
טנת מרחבי הגישה, ויכולים לבוא כתחליף למקלטים
גדולים יותר.

מקלטים אלה מבוססים על 2 דגמים:

א. דגם X+ (יחיד) הכולל תא בודד וחדר מדרגות.
ב. דגם X+X (כפול) הכולל שני תאים וחדר מדר-
גות.

המקלט מתוכנן כמקלט תת קרקעי למחצה כשהמפלס
העליון של תקרת המקלט בולט מעל פני הקרקע והתחתית
שקועה כ-1.25 מטר מתחת לפני הקרקע הטבעיים, באופן
שראשי היושבים בו נמוכים מפני הקרקע.

הכיסוי למקלט הוא באדמת חמקום שנחפרה, וכן ניתן
להוסיף לכיסוי גם אבנים, שכבת בטון וכדומה.

המקלט מכיל סביב הקירות הפנימיים ספסלים המח-
וים חלק אינטגרלי ממנו, ומאפשרים קליטת מספר רב
של אנשים — עד 20 בתא אחד לתקופות קצרות.

כן ניתן להעביר את המקלט למקום אחר בשעת הצורך.
מקלטי X+ הינם בעלי עמידות גבוהה לפצצות, עקב
גמישות מבנה הפלדה.

שחקנית הקולנוע מס' 1 בישראל שהחליטה

אליאן והמאהב

יונה אליאן בחברתו של השחקן אורי לוי, המגלם בסרט את דמות המאהב המבוגר. לוי הוא השחקן היחיד בסרט שאיתו אין ליונה סצינות עירום. לעומת זאת שיחקה יונה לצידו של לוי בעירום בסרט הצד השני. סרטו של ברוך דינר, שם שיחקה בתפקיד דוגמנית קלתי-דעת.

אליאן וההיפי

אבי אביבי, שהתנהג בעת צילומי סצינות העירום ב"סרט כאילו מעולם לא לבש קודס" לכן כסות לעורו. הוא הסתובב בשמחה עירום ועירייה, ולא גילה כל סימני-בוסה, גרם ליונה לחוש היסכול על שאינה מושחררת כמוהו. הצוות התחשב ברגשותיה של יונה ועזר לה.

אליאן והבו

אסי דיין, שאיתו הולכת לבסוף מירוה היפה, אחרי שכמעט גרמה לכך שאביו-מולידו (בסרט, אורי לוי) יהרוג אותו. סצינות-האהבה בין יונה אליאן ואסי דיין נועזות במיוחד אסי, העומד לביים סרט חדש, הציע ליונה אליאן תפקיד ראשי בו. כמוכן, שזה לא קשה, אחרי הסרט הנוכחי.

הדבר אירע עוד בחודש נובמבר 1974. אולם נודע ברבים רק לפני שבועות מספר, כאשר עסקן אירגון הסטודנטים הישראליים בניו-יורק חשף את הפרשה ברבים. כולם אותו דבר. צחוק הגורל הוא שהאיש שהוציא את שערוריית אבן לאור לא היה אלא נכדו של האיש שרומם את

(המשך מעמוד 26)
הסיבות לשתיקתה של פקינג ניתן רק לשער.
סין מעוניינת פחות מכל מדינה אחרת בתבל בחיזוקו של הצי הסובייטי באוקיינוס ההודי. מאחר שאינה יכולה למנוע את קיומה של העובדה הבלתי-רצויה, היא נמנעת כליל מלהזכירה. בשיטתיות.

THE
Leigh Bureau
W. COLSTON LEIGH, INC.

November 14, 1974

Ms. Ruby Uliss
147-53 78th Road
Flushing, N. Y. 11367

QUEENS COLLEGE COUNCIL OF
JEWISH ORGANIZATIONS

Dear Ruby:

I do hope it will be possible for us to complete arrangements for you to have ABBA DBAN speak at Queens before he returns to Israel - it is an experience you won't forget!

The fee for Dr. Eban is a standard one - \$3000 plus the cost of limousine service from New York. We make a final check of all dates with him before we issue the contract and we would ask him about the December 21st date you mentioned if the terms are acceptable to you. As I told you, the latest information I have is that we are to make no commitments for him after December 12th but I do not know the precise date of his departure.

You may also be interested in looking over the enclosed copy of our general listing plus the fall supplement which includes most of the speakers under exclusive management to us. I'll be glad to talk over details with you on the names you want to consider and to offer other ideas if it is not possible for you to have Dr. Eban - but I'm hoping!

Sincerely,
Helen Streeter
(Miss) Helen Streeter

ההצעה העסקית להרצאת אבא אבן

18000 \$ + מכונת עם נהג

אבא אבן, טיפח אותו וסלל בפניו את הדרך לקאריירה של שרי-החץ. היה זה יריב בן-אליעזר, נכדו של דוד בן-גוריון (בנה של גאולה בן-אליעזר, בתו של ביג').

ברשימה שפירסם בבטאון הסטודנטים הישראליים כתב יריב, ששמו היה לא פעם שפיטע לבן-גוריון, כאשר בחר לחרתם על מאמריו "סבא של יריב": בציד-קת האמרה, אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקחינה! נכחו פעילי אירגון הסטודנטים היהודיים בקווינס קולג' משהיקה שנייהם האב הישראלי בעל המוניטין העולמי - אבא אבן... "הצעירים ביקשו לפאר ערב בגולת הכותרת אבא אבן ותיארו לעצמם שתנואם המחרון יעניק מהשראתו לציבור בן מאות סטודנטים יהודיים שיתכנסו לשבת דבריו בצמא. ומסתבר שיותר מש'רצה אבא אבן להעניק, הריהו מעדיף להיות המוענק... אבא אבן אינו מפור אימרות שפר בחינם. כך נתבשרו הצעירים במכתבה של הגב' הלן סטריטר. הצעירים היהודים התרגשו למישמע גובה הסכום והחליטו לוותר על החוויה הבלתי נשכחת. את המחרת תפרע מדינת ישראל". אולם, כפי שמסתבר, אבא אבן לא שימש כמטרה היחידה להתקפת-החץ של נכדו של בן-גוריון. באותה הזדמנות פרע הנכד את החשבון גם עם אישים אחרים. כתב יריב במאמרו: "השאלה הועלת היא: מדוע!!! מדוע צורב עלבונם של צעירים יהודים אלה המאמינים בישראל ומבקשים להתחנך לאורה. ותמני מי ישיב על השאלה. האם ראשיה-ממשלה רבין שגרף אלפי דולרים בהרצאותיו בארה"ב בעת היותו שגריר רינו כאן? או שמה שרי-הביטחון לשעבר, משה דיין, שאף הוא מכר מרכולתו העיריית באמצעות אמרגן? או אולי נשיא המדינה, פרופסור קציר, המדבר בפרי תימן?"

השאלה נשארה ללא מענה. אף אחד לא קם.

בקנאות. כמעט כשיטה הישראלית. להתייחס מעובדות בלתי-נעימות על-ידי הס' וואתן בכינויי-גנאי ("המחבלים", למשל).

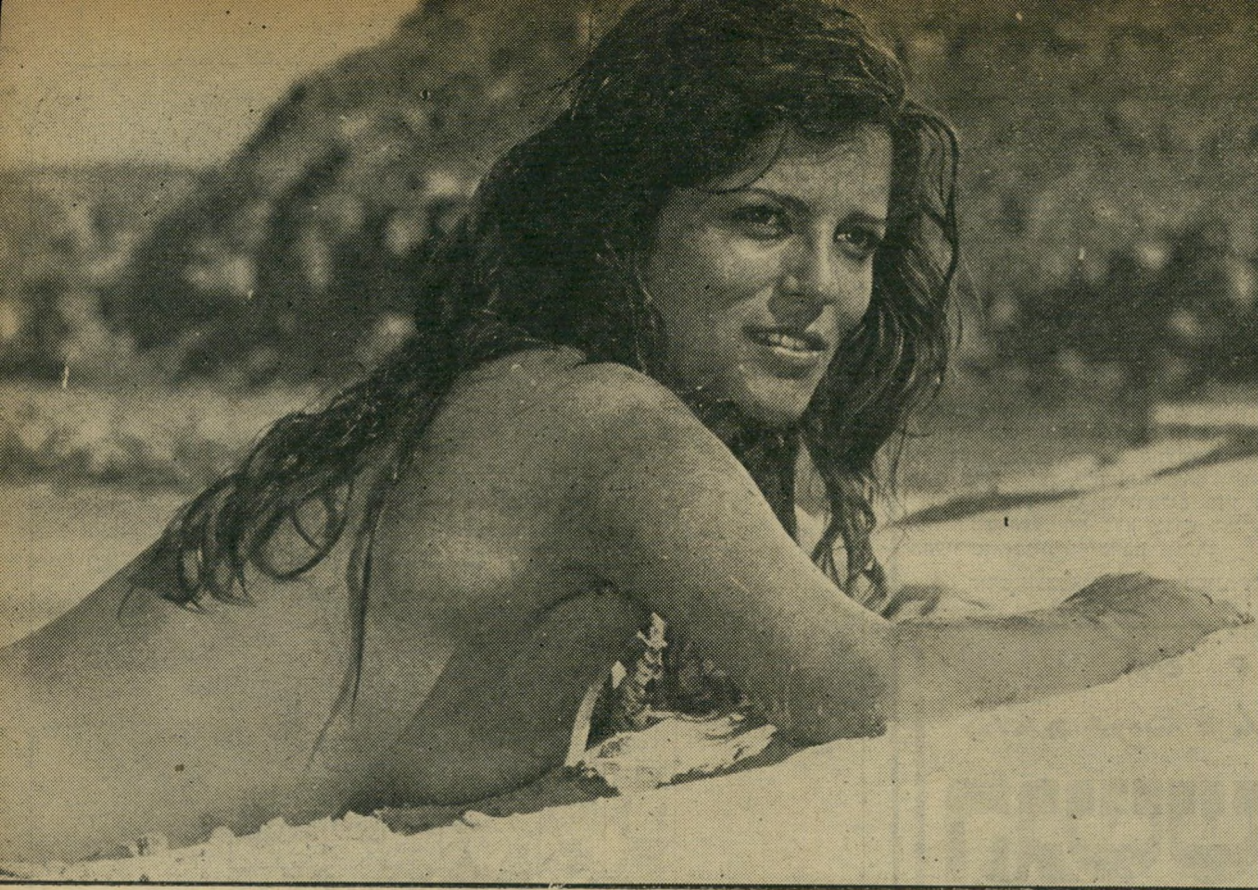
עסקים אבן מאסו העולים

נכדו של בן-גוריון חשף את שערוריית הרצאות אבא אבן

רובי ורובין יוליס הן שתי צעירות יהודיות אמריקאיות, בנות 18 ו-17, ש'עמדו לצאת לישראל כדי לעבוד בהתנחלות במרכזי הקליטה בארץ. הם התכוונו לשלב את עבודתן בהכרת המדינה מתוך כוונה לעלות לישראל בקרוב.

שתי הצעירות היהודיות הן מפעילות אירגון הסטודנטים היהודיים בקווינס קולג' בניו-יורק. כמנהגם מדי שנה אירגנו פעיי לי האירגון גם בתחילת שנת הלימודים הנוכחית "ערב ישראל" בקאמפוס, המוקדש ללימוד תרבות ישראל. מאחר שרצו בנוכחותה של אישיות ישראלית בערב, פנו אל משרד האמרגנות ליי ביוור. המייצג שורה של אישים יהודים וישראלים ומ' ארגן את הופעותיהם ברחבי ארצות הברית. על בסיס מסחרי טהור.

הסתבר כי באותה תקופה שהה בארץ צות-הברית שרי-החץ לשעבר, חברי-הכנסת אבא אבן, והאחיות יוליס ביקשו מה' משרד המייצג אותו לברר את אפשרות הופעתו בפניהם. בתגובה נענו על ידי המשרד כי ניתן לארגן את הופעת אבן כמבוקש תמורת התשלום הסטנדרטי של 3000 דולר (18,000 לירות) בתוספת מחיר מכונת עם נהג שתסיעו מניו-יורק לקר' לג'. הגברת הלן סטריטר, משרד האמרג' גנוה, הבטיחה במכתבה לאחיות יוליס כי תמורת תשלום זה יוכן להחוויה שלא תישכח.

להתפשט רק

בתפקידים חשובים

- לראשונה בעירום

מלא בסרט

ישראלי חדש

עיד לפני שלוש שנים, לא היה שמה של השחקנית יונה אליאן מוכר ליוֹרֵ תר מאשר קומץ מיזערי של חובבי־תיאטרון ואנשי־מקצוע.

ואז הוקרן על הבד סרטו של הבמאי ג'ורג' עובדיה, נורית, ויונה אליאן הפכה שחקנית־הקולנוע המפורסמת ביותר בארץ. היא החלה מקבלת מיכתבים ממעריצים, ואלה גם התדפקו על דלת ביתה ועצרו אותה ברחוב, עד שחדלה כמעט לחלוטין להשתמש בתחבורה הציבורית.

יונה, תלמידת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל־אביב ושחקנית התיאטרון הקאמרי, הפכה כוכבת.

על טיבו של הסרט נורית אין טעם להרִיב את הדיבור. גם על טיב מישקה של

אליאן - לואו?

אסי דיין במערומי

הכסף שלו עם אמו, מתאהב שם באהובתו

מגלם בסרט את תפקיד בנו של אורי לוי, הבא לאילת לקחת את אביו לחתונתו של האב, מירווח. אסי, שלדברי יונה אליאן

קולו קורא במידבר, כי לא היא ולא ששי שמעו את הוראתו. הם המשיכו להתנשק, אילצו את הבמאי וצוות־ההסרטה לצאת מן החדר ולהשאיר אותם לבד.

הקאריירה הקולנועית של יונה החלה, לדבריה, כאשר בעת שהיתה דיילת קרקע באג"על פגש בה הקברניט אורי יפה, ואמר לה: "את צריכה להיות שחקנית־קולנוע." אורי היפנה אותה אל ידידתו, סוכנת־האמנים לביאה הון, שהחלה מספקת לה כמעט מייד תפקידים בסרטים.

ביוזמנית למדה יונה בחוג לתיאטרון, ואחד המורים שלה היה השחקן עודד תאומי, שנתן לה את ההזדמנות הראשונה כשביים, בשיתוף עם צוותא והתיאטרון הקאמרי, ערב, בשם יום אחד מתעוררים.

מייד לאחר־מכן שובצה יונה בהצגת

היה משוחרר מאוד בעת צילומי סצנות־העירום, התגלה כביישן באשר לפירסומם של הצילומים. למרות ניסיונו הרב כאיש־קולנוע, אסר על אשת יחסי־הדיבור לפרסם את תמוֹת נתי־העירום שלו, בהן אחדות נועזות במיוחד. התמונה היחידה שהותרה לפירסום, זו למעלה.

שם דמות של דוגמנית יפה ומטופשת ונד־רשה להתפשט. הפעם, כמעט בלי להסס, הסכימה לדרישת התסריט. פה היה ברור לה, לדבריה, כי התפקיד עשוי לקדם את הקאריירה שלה.

להוריו 10

ק"ג בשבוע

מאוחר יותר עשתה את קוראים לי שמיל, שוב של ג'ורג' עובדיה, למען הקהל שבנה אותה. אחרי בא הסרט הדיבה על־פי סיפורו של ל. יוריס, בהשתתפות בן גזארה ולסלי קארון. בסרט זה שיחֶה קה יונה בדואית, וכפי שהיא מתבטאת

(המשך בעמוד 32)

עירום - רק

בתפקיד חשוב

סצינת האהבה בין שני הצעירים התמשכה מעל ומעבר למה שדרש־ה־במאי, ויונה אוחבת לספר כי כשהיא וששי התנשקו והבמאי צעק "קאט!", היה

ישראלים בחו"ל

רבין החיור

הגשש היה פחות

חיור מראשיהממשה

הניו יורק טיימס דיווח על אירועי יום-העצמאות בישראל בכותבת: "ישראל סר-סדת לעשרת אלפי חללי ישראל בכל ה-מלחמות", ובאותה כתבה עצמה דיווח גם על האירועים האחרים, למן הגילוי על מטוסי-הסילון תוצרת התעשייה האווירית בלוד, ועד להענקת פרס ישראל לגולדה מאיר. לגבי הישראלים בניו-יורק היה חודש העצמאות מלא וגדוש מאורעות מסעירים, מגוונים הרבה יותר:

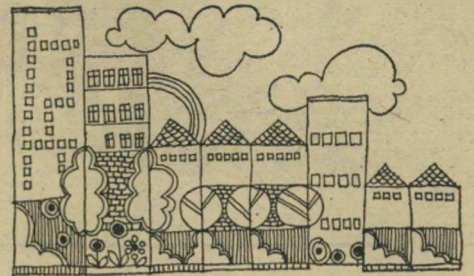
• חודשי-העצמאות נפתח בהפגנת-המור

• יצחק רבין זכה בתוכנית בת שעה שלמה ברשת אייבייס ביום ג' בערב. התוכנית מומנה על-ידי אותה חברת-ביטוח שהציגה לפני כחודשיים את התוכנית על אנוואר אל-סאדאת. בניגוד לשעה היחידה שהוקדשה לנשיא המצרי, הופקה התוכנית על רבין במתכונת "אלה הם חייך", כשרבין כהן תופס חלק ניכר ממנה בסיפורים משעממים ובלתי-מוכנים על ראשי-ממשלת ישראל.

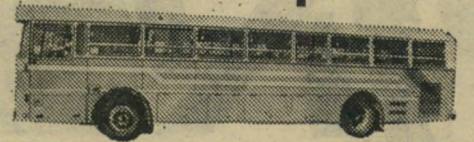
רבין לא צועק. לאה רבין הסבירה למיליוני הצופים, שציפו לשמוע מרבין הצהרות פוליטיות מקבילות לאלה ש-השמיים סאדאת, עדי-כמה בעלה הוא, "טוב, שקט ואינו צועק אף פעם." מיליוני ה-יהודים שהתגאו בסרט על בן-גוריון, מיהרו לסגור את המקלטים בבושה, כשהסתיימה התוכנית החיורית והקאטאסטרופית על רבין.

אילת-תל אביב תל אביב-אילת

קו 393

9 נסיעות מידי יום

12 נסיעות ביום ראשון

אוטובוסים נוחים מחוגי אויר

כל זאת ב-32 ל"י בלבד (מסלול אחד)

כרטיס בכל לשכות החודיעין.

אגד-ההנהלה

דחק

הגשש החיור

בתכנית מס' 6

Sat., April 12, 1975
CARNEGIE HALL

First show 7.30 הבגה ראקונה
Second show 10.45 הבגה שניה

TICKETS: \$12.50, 10.50, 8.50, 7.50, 6.50.

Available at Carnegie Hall Box Office.

מודעת "הגשש" בניו-יורק.

וכמו כן בן-גוריון, רוסקיס ואוכל כשר

• תיק ירושלים, סרט שהופק בישראל על-ידי קריין שידורי ישראלי לשעבר, רם בן-אפרים, מומן על-ידי מ.ג.מ., ושלא זכה להצלחה על אקרני הקולנוע בשנת 1972 — הוצג ברשת טייבאס מחוץ לחוף.

• הגשש החיור כבש את ניו-יורק בסערה. שתי הצגות בקרני הול משכו ל-מרכז מנהטן אלפים של ישראלים. אילו התקיימו עשר הצגות נוספות, גם אז היו הישראלים ממלאים את האולם הענקי ולא מותירים אפילו כרטיס אחד בקופה (ראה רחל המרחלת).

• מיסעדת אל אברם הציגה יחד עם רן אלירן תוכנית רוסית, מישראל כמובן, בכותבת: "חמישה רוסקים מרוסיה ליש-ראל, ומישראל לארצות-הברית. אוכל כשר."

• מועדון כשר אחר סברת, הציג לדבריו, את האמנים הישראליים, "מן ה-שורה הראשונה", כמובן עם אוכל כשר: להקת אילון, רותי נבון, עדנה לב ולהקת שבע לירקודיעם, בתיאבון.

* מודעה זו הוכנסה לכל העיתונים הישראליים הנמכרים בניו-יורק.

נים יהודית לסולידאריות עם יהודי ברית-המועצות. הסנאטורים יעקוב ונהרי ג'קסון נאמו. הקונסולים שיפשו ידיהם בהנאה. ישראל שוב זכתה בכותרות כי-אויבת ראשית למישטר הקומוניסטי, ו-שלוש (בניו-יורק) על ישראל.

בן-גוריון זוכר. האלוף (מיל.) מתי פלד גאם בפני מועדון עיתונאי-החוף ב-ניו-יורק, ובאסיפה פוטבית מטעם האיר-גון האפוניציוני היהודי ביררה. באסיפה שהתקיימה בבית-כנסת שבצד המזרחי של העיר, הסביר פלד את דעותיו, הידועות בישראל והמפתיעות בניו-יורק, על הצורך בהכרה בפלסטינים ובהסדר-שלום שיבטיח קיומם של שתי מדינות: ישראל ופלסטין.

• הטלוויזיה הציגה ביום הראשון של השבוע את הסרט התיעודי בן-גוריון זוכר. יריב בן-אליעזר, נכדו של ראשיהממשלה המנוח, שפירסם בשנות החמישים סידרה שלמה של מאמריהתקפה על מפ"ם בחתימת "סבא של יריב", רואיין לפני ואחרי הסרט. למרות שהוצג ברשת התשיעית, שי-בבעלותו של היוזם הישראלי משולם ריקליס וחברותיו, זכה הסרט, בהפקת חברת ישראל-פילם, לדירוג גבוה ביותר בעיר בעלת האוכלוסייה היהודית הגדולה ביותר בעולם.

הזמן עולה חדש הביתה!

עזור לו להיקלט בארץ.

ותיקים המעוניינים לארח עולים חדשים, עולים חדשים הרוצים להתארח, כיתבו אל:

חוג איכפת לנו,

לשכת קשר ת.ד. 413, רמת-גן
במסגרת המבצע למלחמה
בירידה מהארץ ובגורמים

תן טרמפ
לחייל

את מחפשת אושר בחיים?
ב"מטרימוניאל" תמצאי את
חפצך לך

פני עוד חיוס ל"מטרימוניאל".
"מטרימוניאל", שבמאי 23, ירושלים,
טלפון: 284384-02

ה אם ציור של הוזהר המדינה, בנימין זאב-הרצל, כשהוא משגל אשה בת גובה בלתי מקובלת, הוא דבר-תועבה או הסתה למרד?

במשך מיספר חודשים התלבטו חוקרי מיסטר-ישראל ואנשי פרקליטות מחוז תל-אביב בבעיה זו. בפניהם היה מונח ציור מורכב, שהרצל המשגל היה הפרט הסחות מזועזע שבו. לצידו של הרצל דהר טנן שלוע התוחח שלו לא היה אלא אבר זכרות. בסמוך לאלה התנוסס דגל המדינה על מיתקן דומה, שהיה מקושש ברטית שחורה. מתחת לאלה התנופף דגל נוסף, כשהוא תקוע הפעם בתוך אבר נשי בלתי מזוהה.

את הציור מצאו שוטרים בחוברת משובח פלח שהתגלגלה לידם ונשאה את השם: פריקי — עתון הנוער הנפוס ביותר ב"ישראל. למראית-עין היתה החוברת בת 40 העמודים, קומיקס במהדורה עברית. היא כללה ציורים, קאריקטורות, וכמה בשורות חדשניות מסוג: "החיים חרא... אתה ביקשת את זה — אתה גם תבלע את זה!" או "למתגייס — אתה רק אוטומאט המבצע פקודות... זה הכל. עלה והצלח! להתראות על כיסא גלגלים — אם בכלל תחזור".

מאחורי החוברת הסתתר שם תואר מרעין. הגוף שהוציא אותה לאור כינה את עצמו בשם החזית השחורה או קבוצה אנרכיסטית פריקית ("פריק", באנגלית, — מטורף, מסומם, מטורלל). הקורא המצוי יכול היה להתייחס אל החוברת כאל חור ברת המוריסטית, שניתן להתווכח על מידת הטעם הטוב של יוצריה, אבל קשה לדרוש חוש הומור משוטרים. אלה האמינו שהם עומדים לחשוף קבוצה מהפכנית חדשה המאיימת על המישטר בישראל.

אחרי שעצרו צעיר שהפיץ את החוברת בבית-ספר תיכון, הצליחו השוטרים לאתר את הגוף המהפכני שהסתתר מאחורי תחור ברת. הסתבר להם או שהחזית הטרופית הנוראית מורכבת משלושה צעירים, שני בחורים ונערה, המתגוררים יחד בקו מונה שהקימו לעצמם בתל-אביב. השלושה הם דני, סטודנט בן 27 בעל רעמת שיער אדירה, המגדיר את עצמו כאדם חרשני, פרידה, 20, עולה חדשה מרוסיה, ויעידוא, 18, גרפיקאי במקצועו.

הם הוציאו את החוברת כהוצאה חד-פעמית, ולכן לא נזקקו לרישיון להוצאתה לאור. כל מה שרצו להודיע באמצעותה לעם הוא מה הם חושבים על המלחמה, על הנוער, על עישון סמים ועל החיים בכלל.

בעלונים משוכפלים שהפיצו בנוסף ל-חוברת, ושנשאו את הכותרת הבומבסטית "ידיעות הישרור", מיצו את רעיונותיהם

אודגומה ציונית

מכתבים

כעבור חודש בירוא, תחת, אני וסולאן היכן הספרות-המורית והנבחרת לתוכנית החדשה — להנחית יונתן מיני בבית-הספר תחל בשנת הבאה. מרד זה לא השמיט קולה צדיק והחזירה את התגובות לאנשים שלא פו השורה? חרי מדינות פחותות נכסלו במשימה זו. ומה אנו מקינים, שורש לנו צרות? האם מוכן הנוער שלנו במהות נפשו, לנצל בבית-הספר את שיתוף-המין שלו? כלום תכנן להכניס סר ודמיון, כיצד, ייראה? שיעור? שכול? ומה יהיה טעמו של הספר? באותו שיעור (גם אם יהיה נאן שבאונים כשטח הנל)? עליו שנויים נדבדו לי לבטול עם צוית-המחשבה בסרט על המין, שחורף ש"י אותה בית-הספר, אינו מסוגל לתאר את הרגשותיו. כמכתבים, תחזית הסכנה ההסתבכת, מכלול חסן מן הכיתה משאיר ואף אנו לא יכולנו לצאת בכרס עד חתם הרגשה לאינשיה אפס! את כלנו, האם מאמין כבוד המר שהאחירה אשר, השורר בכיתה בשעת שיי צור המין, היתה שונה? רבות וכולים המכתבים לספר על פריק ה"ח, שטורף בעיות בשועורים, כמו על המרגלים שגניעו, לרחוב, פצעת דוד ובני-שבע, אטנו וחמר וכו'.

על מה כ"ה שנים לספרנו, אני מבינה להחזיר לבתי-הספר כמקום חינוכי טיב — חסר על חלוקת העצמות בברית בת. חל מר מיני הבלייזים ועד יסודו אנו, למען יודעו ילדנו ויביתו כל ברם יודע תועבו לאן שהענו.

ידידותי המלמדים, שמדינת לא הנושה לנו על מוס"שיל נפח, על המין הם יסיקו ללמוד מחול לבית-הספר.

רמתינן

ידיעות אחרונות (19.3.1973)

המשוכפלת שלהם מרד במדינה. בעוד החוקרים חוככים בדעתם, חלפו שישנה חודשים. בתום מועד זה אין החוק מתיר להעמיד אדם לדין באשמת הסתה למרד. מי שמסית חייב לפי החוק להיות מועמד לדין תוך שישנה חודשים מיום מעצרו. אבל כיוון שלא ניתן היה לאפשר לחזית הפריקית להשתולל, הועמדו אנשיה לדין באשמת הפצת חומר-תועבה.

לפי פקודת החוק הפלילי (סעיף 179) "דבר-תועבה" הוא פירסום שכל עיקרו הוא גירוי תאוות יצרים גסה והעשוי לגרם להשתחת המוסר. בדרך כלל מופעל סעיף זה בחוק רק לגבי פירסומים פור-גורפיים טהורים. במדינה בה מופצים בגלוי חוברות-מין זרות ובהן תמונות של עירום ומישגל בכל המינים ובכל הגדר-לים, ושבה מתירה הצנזורה סצנות מישיגל בסרט קולנוע, קשה היה לנחש כיצד ניתן להרשיע בהפצת דבר תועבה בגלל ציור כמה אברי הפראה שניים וגבריים. אפילו עד התביעה, מנהל בית-הספר התי-כון ביהוד יוסף משולם, שהועיק את ה-מישגל כאשר הופצה החוברת בין תלי-מידיו, אמר: "לא הצד הפורנוגרפי יזעזע אותי בפריקי. הציור עורר בי גועל, אבל כל צילום בפלייבוי מגרה אותי יותר מאשר תוכן החוברת, שאין בה לעורר יצרים אצלי".

אבל שופט השלום התל-אביבי, יצחק רביבי, הצליח לעשות זאת. בפסק-דין מנר מק שהוציא מתחת ידיו, הרשיע את הנאש-מים בפירסום דבר-תועבה ובקשירת-קשר לפירסום.

קבע השופט רביבי:

הבעיה במישפט זה, ולמעשה בכל מישיג פט באותו נושא, היא הקושי בבחינת ה-חומר שנכלל באותו פירסום ובמסקנה אם הוא, "פירסום תועבה" במשמעות סעיף 179 לפקודת החוק הפלילי, מקריאת החומר בחוברת הנושא את השם פריקי, מתחוויר כי הוא בעל תוכן פוליטי מגמתי מובהק, רובו ככולו הינו הטפה של שיטתה כנגד המדינה ומוסדותיה, כנגד העיקרים עליה היא מושתתת וכנגד הערכים המקודשים לרובם הגדול של האזרחים.

אין החומר מבקר בלבד, אלא אף מנחה ומורה-דרך כיצד לקעקע את המדינה; מישיג טרה ומוסדותיה, הכתוב מלא ארס הן ברעיון המובע בו ובין בסיגנון הכתיבה.

הלכה מלפני

מאה שנה

ה ד וחלק. השאלה היא רק מה הקשר בין זה לפורנוגרפיה? שופט-השלום רביבי מצא תשובה גם

השופט קבע: פירסום זה הוא

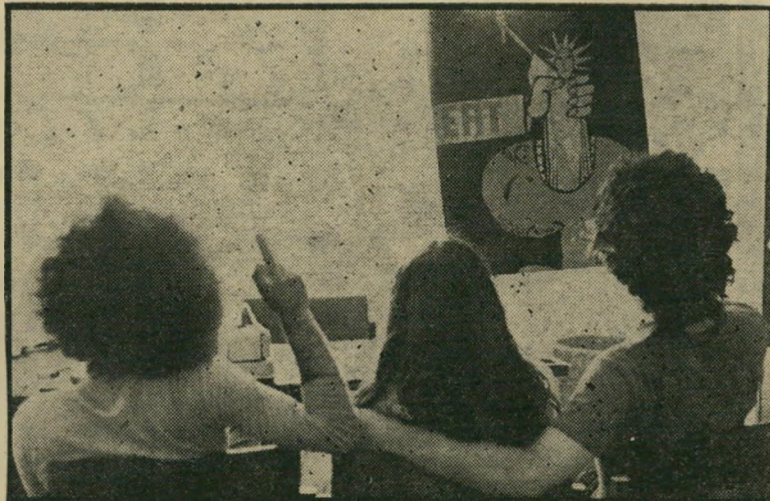
סכנה למוסר הלאומי

לכך: החומר הכתוב מלווה בציורים וב-איורים, חלקם כעין הקומיקס וחלקם סמ-ליים, כאשר המוטיב החוזר שבהם הינו אבר-המין הזכרי בהתגלמותיו שונות. כי גון: מוט לדגל הלאוס, קנים למגזרת טמל המדינה וכו'. ציור נוסף המאפיין תוכנה של החוברת הוא דגל המדינה תקוע בין רגלי אשה.

קשה לחלוק מחמאות לכישוריהם של המחברים והמציירים, כפי שהם באים לידי ביטוי בחוברת, אולם ניכר בהם שהיא נערכה בכוונה יתירה עיי נושאי דגל הב-שורה האנרכיסטית.

המילים החשובות בסעיף 179 הן: "חומר תועבה... העשוי לגרום להשתחת המוסר". מתוכן ההגדרה הנ"ל ניתן להסיק כי ה-כוונה לחומר אשר עיקרו גירוי תאוות יצרים, מה שמתכנה אצלנו חומר פורנו-גרפי. נראה לי כי הגדרה זו אינה ממצה וכי כוונת המחוקק היתה מלכתחילה להקיף חומר רב יותר... יסוד ההלכה הוא ב-פסק-דין שניתן לפני למעלה ממאה שנה, שלפיו המיבתו הוא אס יש לחומר מגמה להשחית את הרוח ואת המוסר... מותר לכל אזרח לנהל את מילתמותיו הרעיוניות כרצונו, בתנאי שישתמש לכך בנשק לגי-טימי...".

אין ספק איפוא כי "חומר תועבה" מן (המשך בעמוד 34)

המורשעים

שלושה מבין ששת הנאשמים שהועמדו לדין על הפצת החוברת פריקי, אשר הגזירה עליידי בית-המישפט כדבר-תועבה המסכן את המוסר הלאומי. שלושה, שני צעירים וצעירה שעלתה מרוסיה, חיים בקומונה בתל-אביב. הם ביקשו לא להודות בהשמתיהם, מחשש למקומות-עבר דתם. הציור שבגללו הורשעו מופיע בראש העמוד, אחרי שנמחקו ממנו החלקים ההופכים אותו, לדעת בית-המישפט, לדבר-תועבה, למרות שאין בו סכנה למוסר המיני.

במשפטים הבאים: "אנו סבורים שהפית רון לסיכסוך במזרח-התיכון אינו יכול לבוא במיסגרת המישטרים הקיימים באזור, או במיסגרת שילטונית כלשהיא. כל שיל-טון מעצם מהותו גורם למילחמות — אין כל הבדל איכותי בין שילטון זה או אחר. הפיתרון לסיכסוך באזור והשלום האמיתי יבואו אך ורק עם ביטולו של השילטון!"

לחשוב מותר. אם היו מסתפקים בזה — מילא. אבל ברגע שעיסרו את ידיעותיהם בתערובת של דגלים לאומיים ואברי הפי-ראה, היה ברור שהם מסוכנים. השלושה, יחד עם מסיף החוברת ושני בעלי-ידפוס ירושלמים שהדפיסוה, נעצרו כחשודים ב-הסתה למרד.

לקעקע

את המדינה!

ה אירע בתחילת 1974, החוברת הודפסה אומנם ערב מילחמת יום-הכי-פורים אבל 500 העותקים שלה הופצו רק לאחר המלחמה. במשך ימים ארוכים נחקרו שלושת הצעירים, אבותיו הרוחי ניים של פריקי, כדי לגלות אם אין אירגון עויין או גורם זר עומד מאחוריהם, בי-מטרה לגסות לעורר באמצעות החוברת

(המשך מעמוד 29)

בעצמה: "הייתי לבושה מכפירגל ועד ראש".
גולת-הכותרת של הקאריירה של יו-נה אליאן היתה, ללא ספק, הופעתה בדמות רחל, התפקיד הנשי הראשי ב"סרטו של הבמאי היווני הנודע מיכאיל קאקויאניס, יעקב ועשיו.

קאקויאניס, שביים סרטים כמו זורבה ואקטרה, הועיד את יונה לתפקיד הפעוט של אשת פוטיפר, אך משפוש בשחקנית היספאית החליט, בריבמקום, להפקיד ב"ידיה את התפקיד הראשי. התנאי היחיד שהעמיד קאקויאניס בפני יונה היה: להוריד 10 קילו ממשקלה.

יונה, שהיתה עד אז מלאה ושמנמנה, חדלה לאכול, ותוך שבוע ימים הורידה את עשרת הקילוגרמים. הצליחה להגיע למצב שבו נראתה כרחליל. היא שומרת על כך עד היום הזה, למרות שיש כאלה הטוענים כי יונה המלאה והנשיית היתה הרבה יותר סקסית מיונה דקת-הגזרה.

הזמנות

למיבחיני-בד

בדיכבד התפרסמו תמונותיה גם בדיי-לי מירור, ולאחר-מכן הוצפה יונה בהזמנות לבוא לאירוסה ולארה"ב ולערוך מיבחיני-בד. היא עמדה לארוז את המיז'ודות ולנסות את מזלה, כשהיפנה אליה הבמאיהעולה מרוסיה מיכאיל קאליק את הצעתו לשחק בסרטו שלושה ואחת, הרי מבוסס על סיפור בשם מילווה מאת מק-סיס גורקי.

קאליק עיבד את הסיפור המקורי לעלי-לה ישראלית, על צעירה אילתית מיס-תורית בשם מירוזה, הגרה על חוף-הים ומתפרנסת ממכירת סרחים. לאילת מגיע גבר בשנות החמישים המוקדמות לחייו (השחקן אורי לוי), שיום אחד פקח את העיניים ושאל את עצמו שאלות. משלא מצא תשובות, זנח את ביתו, מישפחתו ועברו דתו, ירד לאילת והתאהב במירוזה.

העלילה מקבלת מימד מיוחד כשמגיע אחריה בנו יספה-התואר (אסי דיין) כדי להזמין לבוא לאירוע מישפחתו. הבן פריגש אף הוא במירוזה היפה, ובין השניים

אליאן ב"שהושה ואחת"
עירוס מלא

מתפתחת מערכת-יחסים המביאה לעימות בין הבן לאב, כשות האחרון מנסה בסופו להרוג את בנו-ישלו.

אולם שניים אלת אינם מספקים את מירוזה. היא מנסה לפתות גם היפי צעיר (אבי אביב) התי על תחוף, אך ללא הצ'לחה יתירה. אסילו מערומיה של מירוזה

"מלון לרום אילת, אודהב אודהבים"

רכשנו מוניטין של פינוק זוגות בירח דבש.

הצטרפו לנאהבי המלון, לירח דבש שלא יישכח.

גם המחיר הוא הפתעה.

111 ליל
2 ל

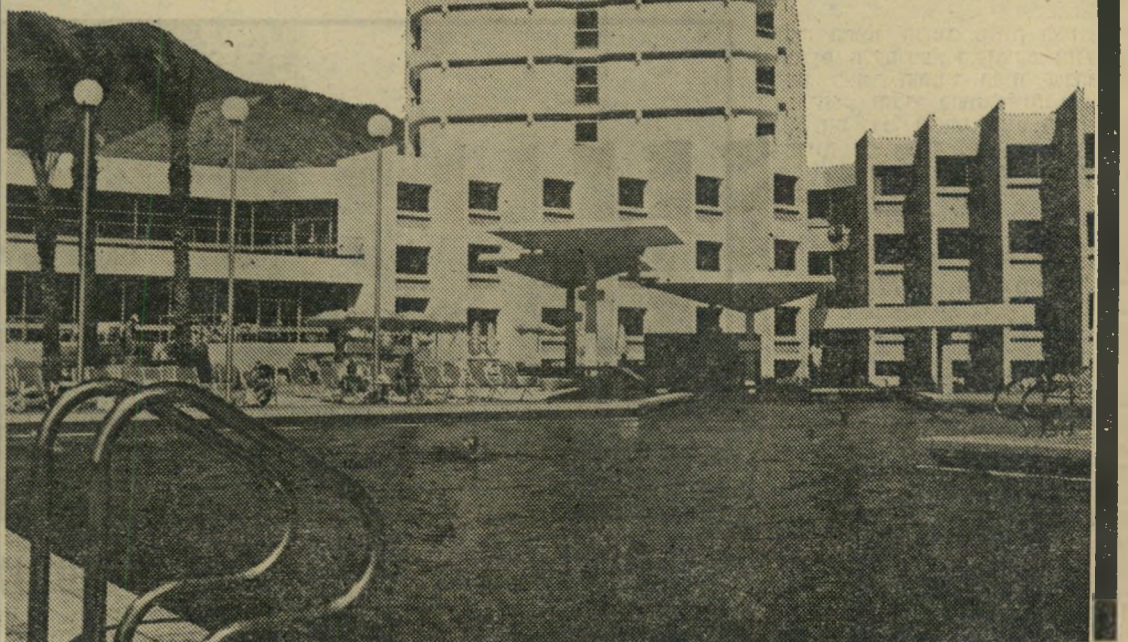
4 לילות - פנסיון מלא -

מארוחת ערב ביום ההגעה, עם ארוחת בקר ביום העזיבה.

להזמנות מקומות נא להתקשר:
טל. 4111 (059)
או 229191 (03)

מלון לרום אילת

חוף אלמוג/אילת

היפה אינם מצליחים לעורר את ההיפי מאדישותו, ובעוד היא מנסה לגרות, ממר שיר הג'ל לפרוט על הגיטרה שלו ולהתפלסף.

הבעל מרשה

להתפשט

אין ספק כי תפקידה של מירוח בסרט החדש הוא תפקיד מושך לגבי כל שחקנית צעירה. לכן, משקראה יונה את התסריט, היה ברור לה — שהיא רוצה בתפקיד — למרות שהבמאי קאליק הסביר לה את חשיבות העירום המלא לסרט זה. יונה התייחסה אל הנושא במיקצועיות אופיינית. הדבר היחיד שהטריד אותה היה האיש קאליק עצמו. אך ככל שהכירה אותו, למדה להבין את יחסו לאמנות ה' קולנוע, והשתכנעה כי סצינות העירום לא יהיו זולות, וכי ייעשו בעדינות. היא חתמה על החוזה.

מספרת יונה: "הייתי הרבה יותר היס"

אריאן בחתונתה •
רומן קולנועי

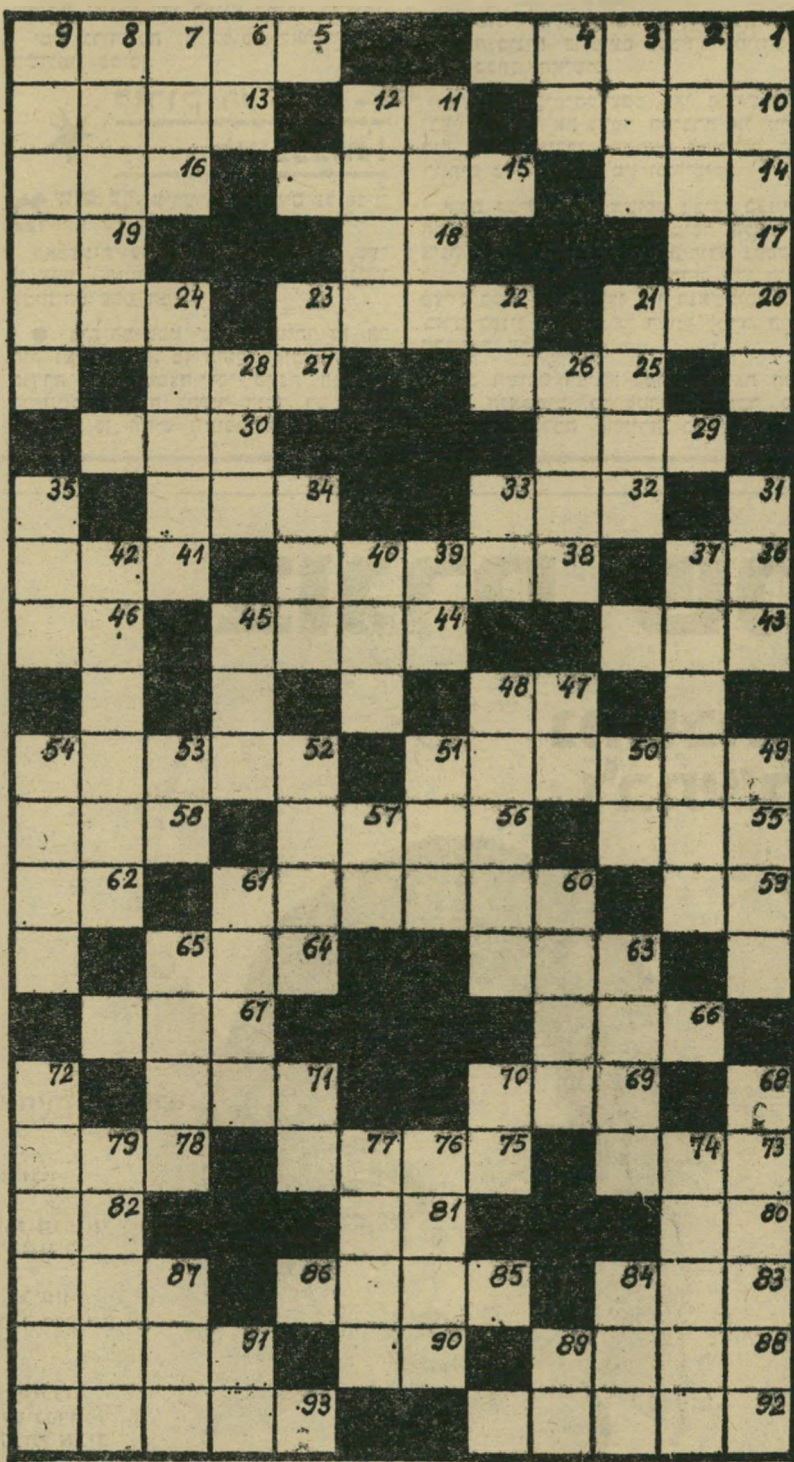
טרית לפני שצילמו, מאשר בומן הצילומים. היה לי מאוד לא נוח, התרגשתי. חשבתי כל הזמן מה יהיה ואיך יהיה. הבעייה שהטרידה אותי יותר מכל היתה יחסם של אנשי הצוות. בערב יושבים בחדר בלובי של המלון, ולמחרת אני צריכה להגיד להם: תראו, חבר'ה, עכשיו אתם צריכים להסתלק כי אני מתביישת, ואני מבקשת שיישארו פה רק הבמאי והצלם. אחרי שהם באמת הסתלקו, ונשארו רק האנשים המעורבים בדבר, התפשטתי. אני, לצערי, הייתי פחות משהזכרתי מאסי דיין ומאבי אביב. נדמה היה לי שבש"ב בלם זו לא בעייה. אני לא הייתי מסוגלת, למשל, להסתובב עירומה בחופשיות. אולי זה בא לי מהתניון הלא-מתרני ש-קיבלתי בבית.

להתפשט זה חלק מהמיקצוע. בדיוק כמו ששחקנית חושפת את עצמה ברגשות. אין הבדל בין בכי על הבד לבין עירום. טיבעו של השחקן הוא לחשוף את עצמו. אילמלא אהבתי להיחשף, לא הייתי שח"קנית."

בלע של יונה, הזמר ששי קשת, מסכים עימה באשר לעירום. והוא אומר: "בסדרה, מכיוון שאני קרוב למיקצוע, אני חושב שאם יונה היא שחקנית וזה המיקצוע שלה, היא צריכה לעשות מה ששחקנית טובה ואמיתית עושה. אם התפ"קיד דורש ממנה להתפשט וזה עשוי טוב, אין שום סיבה שהיא לא תתפשט."

• עם השחקן זאב רווח.

תשובץ העולם הזה 1965

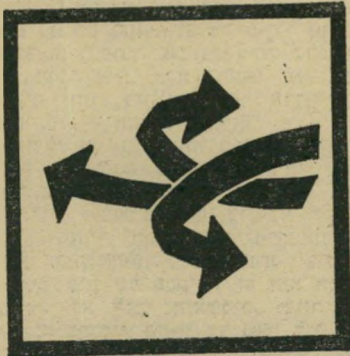
מאוזון:

(1) מולדת; (5) התכה; (10) מרובה; (11) בלוטת-הנקה; (13) ניתן לאכילה; (14) ממצא המדע-הבידיוני; (15) מ-ביגדי הכהן הגדול; (16) כסיל; (17) אבל; (18) סופה של רוח; (19) סופה של אור; (20) פרחוני; (22) מקרומיה-שיליה; (24) קרה; (25) מתכת כחלחלה-לבנה ש-אינה מחלידה; (27) ממשרוריה החשובים של ישראל (ר"ת); (29) נוכח; (30) מידת-מישקל רוסית; (32) מסג. הפליו למשל; (34) עץ-פרי נשיר ממשפחת הורדניים; (36) בעל-חוב; (38) רעייתו של יצחק בן-צבי (ש"מ); (41) אד; (43) ה"סאגר", ל-משל; (44) מכלי השמחה; (46) יפה בלי סוף; (47) כוהן-צדק (ר"ת); (49) גט; (52) כדור-תרופה; (55) שתיל רך; (56) מל-חין צרפתי ממוצא ספרדי; (58) מלך שייק-ספירי; (59) קידומת הולנדית; (60) מין דג; (62) מידת-יבש קדומה; (63) עץ-פרי ירוק-עד; (64) אבן טובה; (66) אחי הבעל; (67) מקודמו של ה"כפיר"; (69) זותר בלי ראש; (71) אישדת נכבד; (73) שעוות-הנר; (75) יצירה קולית לשני קולות; (78) ממלחתי הנתרן; (80) ישן; (81) אחו; (82) קרט; (83) אסון; (85) יחיד; (87) נעימה; (88) במאייקולנוע צרפתי (ש"מ);

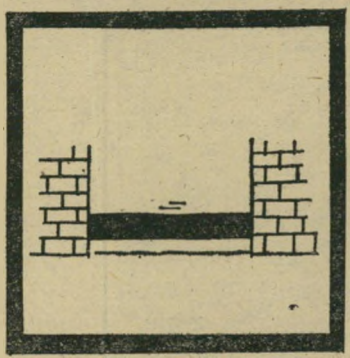
(90) מיספד; (91) אפשר; (92) הלל; (93) מאוזון:
(1) לפידים; (2) אבן-סיד רכה; (3) ושמא; (4) ידד; (6) יבשה בלביים (הפוך); (7) לאלתר; (8) מחילה על זכות; (9) מתקן להננה מפני בקים; (11) רכון; (12) הצפרדע היא מסוג זה; (21) מטוס בלי מנוע; (22) שליח-ציבור (ר"ת); (23) ראש אגף (ר"ת); (24) חבילה; (26) אין; (28) קרום-הבטן; (31) קשה לחפש אותה בערי-מתשחת; (33) מילת-חיוב; (34) מחוטי-היסוד באריג; (35) סכין של שוחט; (37) בית-ספר; (39) מיהר; (40) חודש; (42) משרדנו הלאומי; (45) ריחם; (47) כיתה דתית; (48) כלי-שיט; (49) גילויילב; (50) יסיט; (51) הלם; (52) שיעור גדול; (53) נהר באפריקה; (54) כמות גדולה; (57) בשבילי; (60) סנטר כפול; (61) הת-זרה; (63) חרק טרדן; (65) רבנים; (68) תורת הקמת מחנות; (70) בלבד; (71) בסיס; (72) מחבר "שמיים אדומים"; (74) קניית ידיעות; (76) אמיתי; (77) מלחין-אופרות איטלקי; (79) ציפייה; (84) מספיק לי! (87) חברת-מרוקים ישראלית; (89) הכנים בבירתו של אברהם אבינו; (91) מלת-ברירה.

קשקשת 1965

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההג'דרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב. קולנועית-היחיד בישראל.

קשקשת 1963

- "ויעברו בני-ישראל בתוך הר נפט בחרבה." רח' לה-גרדיה ברוך בן-ארי, רח' תל-אביב 41.
- משוכת ז'נבה בדרך לשלום. דויד פוטשניקוב, רח' סמילנסקי 23, פתח-תיקווה.
- בית שתוכנן על-ידי ועדה ממ-שלטית. הלל גזית, רח' הר-ציון 11, ראשון-לציון.
- רוסיה ואמריקה, והקשר האפל, הלא-ברור שביניהן. רועי זכאי, קיבוץ משאבי-שדה, ד.נ. רמת-הנגב.
- חומה ומחלל. נחום קלי, רח' אלכסנדר ינאי 21, חיפה.

השבוע בדרייב-אין
בשעה 7.30
לכל המשפחה
"הפיל האפריקני"
בשעה 9.45
"תענוגות בול הזהב"

בסיסונות

● שملות חריון
● מכנסי חריון
● טוניקות חריון
● חליפות חריון

כהן מודל

תל-אביב. רח' נחלת בנימין 4.
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4-2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

(המשך מעמוד 31)

האספקט התוכני שלו, כפי שיש לפרשו בישראל, אינו עוסק אלא במין ואירור סיקה, בעוד המוסר הנשחת חורג לדעת מתחום זה ומקיף הרבה יותר. מילים אחי רות: חומר-תועבה חייב לעסוק במין. ה' מוסר הנשחת לעומתו אינו דווקא ואינו רק המוסר המיני.

לאחר קריאת החוברת כולה ועיון בי ציורים, אין לי כל ספק שהחברת עשויה להשחית את המוסר המקובל, ולמעשה זאת היא כוונתם המוצהרת של עורכי ומחברי החוברת. כמובן שכוונתי לא להשחתת של מוסר מיני, אלא למושג כולל רחב ומקיף יותר. כוונתי למוסר חברתי ולי אומי על כל תחומיו וענפיו.

חזרתי ועיינתי באותו עמוד הנושא כור תרת, "אורגזמה ציונית". ניסיתי לנתק את עצמי מן המשמעות הפוליטית אשר לציורים ולסמלים ואף כך לא מצאתי צידוק לחומר, מאחר ובלעדי משמעות זאת נשאר היה החומר, "ניבול לשם ניבול". המשמעות של פסקידן זה היא תמורה ביותר. לא לגבי הנאשמים, שגורדינם הסתכם בקנסות מ-300 עד 1500 ל"י. היא חריגה ויוצאת-דופן מבחינת העיקרון והי תקדים שהיא קובעת.

שימוש במושגים כמו "מוסר לאומי" או "מוסר חברתי" הוא אופייני למדינות טוטאליטריות. כאשר שופט בישראל קור בע כי חומר-תועבה אינו עשוי לגרום להשחתת המוסר המיני של החברה, אלא להשחתת המוסר הלאומי שלה, הוא פותח פתח שיש בו לאפשר לשלטון לתבוע לדין כל מי שמפרסם פירסום שלדעת ה' שילטון יש בו כדי לפגוע במוסר הלאומי. ומי יגדיר מה זה "מוסר לאומי"? — השילטון כמובן.

לזרוק רעיונות —

לא פצצות!

מ שום כך, עירערו הנאשמים על פסק-דין של השופט רביבי.

באמצעות עורך-הדין משה זינגל, טע' נו אנשי החזית השחורה בעירעור שהגישו לבית-המשפט המחוזי:

● בית-המשפט שגה בסטותו מן ה' חוק ומן ההלכה. מן החוק בקובעו כי ה' הגדרה אינה ממצה וכי כוונת המחוקק היתה מלכתחילה להקיף חומר רב יותר. בעשותו כן חידש השופט הלכה בקובעו

כי "חומר תועבה" אינו עוסק רק במין ואירוטיקה. אלא המוסר הנשחת חורג ל' דעתו מתחום המוסר המיני הנשחת. מן ההלכה סטה בית-המשפט בהרחיבו את תחומה של העבירה לשמירה על המוסר הלאומי החברתי.

● טעה בית-המשפט בכך, שלמרות שקבע כי כוונת הנאשמים היתה להשחתת של "מוסר כולל רחב ומקיף", ולא של השחתת מינית, הרשיעם בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום.

● טעה בית-המשפט באי התחשבותו ובאי שקילתו את חומר החוברת אל מול רוח הזמן המודרני בהתאם למושגים ה' רווחים כיום בענייני מין ופוליטיקה.

אולם קביעתו של השופט רביבי בעניין הסכנה הנשקפת מפריקי למוסר הלאומי, אינה הקביעה יוצאת-הדופן היחידה בפסק-דינו. בסעיף אחר בהכרעת-הדין שלו הוא מציין בפירוש כי אילו היו הנאשמים מור' באים בפניו באשמה של הסתה למרד, היה מרשיעם על כך.

כתב השופט רביבי: "מתוך קריאת הור' דעות הנאשמים במישורה, מסתבר כי בתחילה התקדמה החקירה באפיק שונה

לגמרי מזה אשר עליו הובאו לדין. ה' נאשמים הוזהרו והואשמו בהסתה ובחדה וכן בפגיעה בסמל ובדגל המדינה. הראיות שהובאו במישפט זה הצדיקו את ההאש' מות הנ"ל. משום מה זנחה התביעה אפיק זה וסתתה לאחת השלוחות הפחות חשור' בות. אם היה זה צעד שקול, בוודאי לא היה השיקול משפטי. אף אני שקלתי לאור העובדות שנתבררו במישפט זה, והמסקנות אליהן הגעתי בהכרעת דיני זאת היו כי ניתן היה להרשיע את הנאשמים באישור' מים אחרים."

עכשיו יצטרך בית-המשפט המחוזי לק' בוע אם ציור של דגל המדינה המונף בין רגלי אשה מהווה סכנה למוסר ה' לאומי באותה מידה כמו פרשיות השחיתות במערכת הביטחון או בחברה-לישראל. שלושת הצעירים, החוששים לגלות את זהותם המלאה מפחד פן יבולע להם, מור' דים בשאיפתם להריסת המוסר החברתי והלאומי הקיים. "כנראה שפגענו להם במ' קומות הרגישים", אמרו. "אנחנו לא כל כך אנרכיסטים כמו שחושבים אותנו. אין לנו שום כוונה לזרוק פצצות. זאת לא מטרה כל כך נהדרת. זה גם לא יעזור הרבה. כל מה שרצינו זה לזרוק רעיונות."

בוגרת שמינית

נמשכת ההרשמה לבתי"ס לאחיות

רשימת בתי הספר לאחיות מוסמכות

- בי"ס לאחיות ע"ש ע. ילין
- בי"ח רמב"ם - חיפה
- בי"ס לאחיות - המרכז הרפואי ע"ש ח. שיבא - תל-השומר
- בי"ס לאחיות
- בי"ח אסף הרופא - צריפין
- בי"ס לאחיות - המרכז הרפואי ע"ש ברזולי - אשקלון
- בי"ס לאחיות
- בי"ח ע"ש חלל יפה - חדרה
- בי"ס לאחיות ע"ש שיינברון
- רח הנרייטה סולד לו תל-אביב (ליד המרכז הרפואי ע"ש איכילוב)
- בי"ס לאחיות ע"ש ד"ר זיידה
- בי"ח רוטשילד חיפה
- בי"ס לאחיות ע"ש הנרייטה סולד
- המרכז הרפואי "הדסה" ירושלים
- בי"ס לאחיות
- בי"ח שערי-צדק - ירושלים
- בי"ס לאחיות - המרכז הרפואי סורוקה - באר שבע
- בי"ס לאחיות
- בי"ח קפלן - רחובות
- בי"ס לאחיות, דינה
- המרכז הרפואי בילנסון פתח-תקוה
- בי"ס לאחיות
- בי"ח השרון פתח-תקוה
- בי"ס לאחיות
- בי"ח מאיר, כפר סבא
- בי"ס לאחיות
- בי"ח המרכזי לעמק-עפולה

הסיעוד הוא מקצוע מענין ומשתלם היי אחות

משרד הבריאות/יחידת האחיות

קוויאר לארוחת הבוקר

אילנית בהריון

תאמינו או לא, עדיין יש בארצנו היסטוריה קטנה כמה אורחים שהידועהגורה לא היו להם. כאלה אורחים שנוסעים לחו"ל למרות המחירים הגבוהים והיטליהמיסים, עושים חיים, נושמים קצת אווירא דחוצ' לארץ, וחוזרים הביתה על-מנת לנסוע שוב בעוד חודשים אחדים.

בקיטור, הגשם החינור — פולק, שייקה וגברי — הגיעו בק השאר גם ללוסי אנג'לס. הם הרביצו הופעה באחד מבתי הקולנוע השייכים למיליונר לבי לוינג' גרוב, בעלה של הפסלת הישראלית אילנה גור, ואחרי שכמו שכבר סיפרתי, זכו להצלחה לא-נורמלית, בילו ערב משגע במועדון-לילה מקומי. את ארוחת הבוקר

איך אמרו חז"לנו: שמחות וצרות באות בשלשות. הסעם מדובר בשמחות, וכשהן באות, הן באות מהר מאד אחת אחרי השנייה.

קחו, למשל, את הזמרת הבלונדית דיקה חנה צה, הלא היא אילנית. ראשית לכל היא התאהבה במהנדס נחום גר, וזו שימחה אחת. אחר כך היא גם התחתנה איתו, וזו שימחה שנייה. והנה, לא הספגו להירגע משימחת החתונה, ו- כבר קופצת על אילנית השימחה השלישית בסידרה, שהיא הגדולה מכולן: אילנית עומדת להיות אם בישראל, ולהעניק לבעלה המהנדס מתנה נפלאה בצורת תינוק, כבר בחודשים הקרובים.

עדנה התחתנה

וכבר אפשר לראות עליה, על אילנית, שהיא עומדת להיות אם. היא התעגלה במקומות הנכונים, ונראית כזו נשיית י- מלאה כמו שרק אשה בהריון יכולה להי- ראות.

וזה יכול להיות רק טוב.

אוי-טו חתונה, או לא-אוי-טו חתונה, היא בכל-זאת עשתה את זה בסוף. למרות הרינונים והרכילות, למרות הספק ולמי- רות חוסר-הבהירות.

עדנה לב התגברה על כל המיכשולים, והתחתנה לה עם המיסעדר יפה-התואר שלה ז'אק דה לה פונטיין, בניו-יורק סיטי, בנוכחות מיספר מצומצם ביותר של אור- חים.

בשלב זה מתכוננת עדנה להישאר בניו- יורק, שם היא מופיעה באחד מאותם מועדוני-לילה שבבעלות ישראלית.

כשאני חושבת על כל אותן זמרות ש- תפסו להן בעלים תוצרת-חוץ, ושהיו מאד ידועות בישראל אך נשכחו לחלוטין בעת ששהו בחו"ל, חבל לי קצת על עדנה, כי יותר רחוק ממה שהיא הגיעה בארץ אין לה סיכוי להגיע.

אבל כמו שכבר אמרתי, פעמים רבות בעבר, נסחרות הן דרכי האהבה, ואולי הלהיפונטיון הזה, למרות שמו המסובך, של שעדנה חוותה בבטלה על הקריירה שלה.

גברי, שייקה ופולק חיים משוגעים בריבוע

אכלו ביחד עם האמרגן שלהם דשא פשנל בביתה של אילנה, שברובע בייל- אייר המפואר.

אבל זה עוד כלום. למחרת טסו הגשמים לעיר-התימורים לאס-נואס, בחברתו של הר- שחקן הישראלי היושב בהוליווד נחמיה פרסוף, ומה שעבר עליהם שם הם בסח

הגשם החינור, שלוכותה ייאמר כי נסיעתה האחרונה לחו"ל היתה משולבת בהופעות שזכו להצלחה לא נורמלית, כשהאלומות מלאים והכרטיסים מכורים מראש. אבל זה לא פלא. באמריקה יש מאתיים וחמישים אלף ישראלים רשומים, שלא לדבר על אלה שלא טרחו כלל להירשם בשגרירות.

גליה ישי כספית בריבוע

באמת, מיקצוע קשה להיות עורך מיצ- עדיפומונים. קשה זו לא מילה. אחרי הכל, אתה האיש המחליט איזה שיר יהיה להיט, בזה שאתה מעמיד אותו לשיפוטו של קהל-המאזינים. לגבי הזמרים והלהקות המתפרנסים מלהיטים, אתה הכהן הגדול ועל פיו ישק דבר.

או מה הפלא שדו"בי לני, עורך מיצעד הפזמונים העבריים משלנו של גלי צה"ל, הוא האיש המושמק ביותר בקרב הזמרים הלא-כליכך מצליחים?

הוא מושמק. בעצם, עדי-כדיכך שאפילו בחייו הפרטיים מעריבים לו עבודה באהבה, רוצים לשמוע סיפור? בבקשה.

במיסגרת עבודתו מצוי דובי אצל עושי- התקליטים, הווה אומר אולפני-הקלטה, חבי- רות-הפקה לתקליטים וכו', וכך הכיר את דורית צוקרמן, שהיא העוזרת של קרלה קמחי, האחראית על התקליטים העבריים בחברת סי-בי-אס. הכיר, מצאה חן בעיניו, הוא מצא חן בעיניה — ובין השניים פרח אהבה, כדבר המשוררים. השניים הקפידו לשמור על אהבתם בסוד, למה? אין לי מושג. הוא לא היה נשוי, היא לא היתה נשואה, עניין מיסחורי לי- גמרי.

אבל מה שרציתי לספר הוא, שגם לרי- צונם של השניים לשמור על יחסיהם בסוד נמצאה סיבה, על-ידי המלעיונים למיניהם. עובדה, אמרו ציפורי-הרכל, מאז שהוא באהבה עם דורית, שמונים אחוז מהשירים במיצעד שלו הם שירים של להקות צב- איות. וסי-בי-אס, כידוע, מפקה את תקליטי- הלהקות הצבאיות, ודורית היא הסגנית הר- אחראית על העניין הזה, ודובי הרי מאהב בדורית וכן הלאה.

הקיצור, השניים האלה, דובי ודורית כלומר, לא רק התאהבו, הם גם החליטו להינשא. ועל-מנת להפסיק, פעם אחת ו- לתמיד, את מסע-החלישות, פנה דובי אל הממונה עליה, הלא הוא מפקד גלי צה"ל מרדכי נאור, וביקשו לשחרר אותו מ- תפקידו כעורך מיצעד הפזמונים העבריים, בי- גלי-צה"ל.

ג'ינג'י על הכוונת

השחקן יאיר ("קוייה") רובין, הוא אחד האנשים המזוהים ביותר שאני מכירה. קם לו בוקר אחד הבן-אדם, שהולך לו קלף לא-נורמלי בתיאטרון וגם בקולנוע, מחליט להשאיר את ההצ- לחה מאחרי גבו ונוסע להתנחל בנצרת-עילית. וכל זה למה?

מתוך אידיאליזם טהור. לא תאמינו. אתם מטילים ספק? אז בבקשה: מאז ש"קוייה" נמצא בנצרת-עילית, כבר למעלה משנה, ניעורה עירת-הרפאים לחיים מחודשים. פתאום התחילו אנשים לבוא לבית-התרבות, פתאום מציגים ציירים תערוכות בגלריה המקומית, פתאום מגיע לנצרת תיאטרון לא רק דרך מיפעל אמנות לסט, וגם תיאטרון משלה יש לה לנצרת.

חבריה צעירים יושבים, עובדים על הצגות, מציגים אותן. מה יש לדבר, אווירה תרבותית תוססת שהיתה חסרה לעירית- הפיתוח הונו כמו אוויר לנשימה. וכל זה, בזכותו של איזה ג'ינג'י משוגע אחד מתל-אביב שהחליט, ועשה, כל הכבוד. בדיכוד עם עבודתו — המיניגורית ממש, הייתי אומרת — לא זנח "קוייה" את שאהבה נפשו, המישחק. נכון, בתיאטרון הוא לא עובד כרגע, אבל בקולנוע לעומת זאת הוא מבוקש. לא מזמן סיים את תפקידו בסרט סלומוניקו, וכבר הוא מנהל משא- ומתן עם במאי נודע בקשר לתפקיד מרכזי בסרט חדש. אבל זה לא החדש היחיד בחייו של "קוייה".

גם תברה חדשה יש, למי שהיה בעלה של עסקנית מסא"י ועורכת-הדין גלי ליבני היא. אינה אלא גליה ישי, השח- קנית התוססת והעליזה שהתגרשה לפני כשנה משחקן הבימה רפי גורדווסר. "קוייה" וגליה נפגשו במועדון-הלילה בודגה, ומאז הם מנהלים רומן על הקו נצרת-תל-אביב. וכמו שאני מכירה את שני הג'ינג'ים האלה, שכספית עלי- ידם זה לא פונקציה בכלל, או צפרנא להפתעות מרעישות. ואל תאלצו אותי לגלות לכם בשלב זה לאיזה סוג של הפתעות אני מתכוונת.

פסק דין שליט - אלוני

פה של מירי, מכונית חדישה, כשנפרדה, מכרה מירי את המכונית, לקחה לעצמה את הכסף, זמן מסויים גרה מירי בדירתם המשותפת של השניים שליד שדרות רו- טשילד, בעוד נחום גר עם ידידה בשיכון בבלי. לאחר-מכן שב נחום הביתה, ואילו מירי עברה לגור בבית-מלון.

לכל מי שהיה מודאג ממצבה הנפשי של מירי בעת האחרונה, נגרמה הפתעה נעימה בעת פסטיבל הזמר שהתקיים ב- יום-העצמאות כשמירי, שהופיעה בשימי-

פי, הם עדיין לא התגרשו באופן סר- פלי, אבל פסק-דין כבר ניתן להם ברור- השם. ולמי שמצוי בסיבכי פרשת הגירור- שיון שבין השחקן נחום שליט ואשתו, הזמרת מירי אלוני, ברור לחלוטין כי גם זה משהו.

כי נחום ומירי, המתגרשים-לא-מתגרשים מזה כשנתיים ימים התקשו, כרבים מחב- ריהם הגרושים, להגיע אל עמק-השווה ב- עניין הרכוש.

עוד כשהיו נשואים רכשו השניים, בכס-

רחל מרחלת על כל העולם

התחתני עם תורכי - ותנוחי

מירי אורין
פרטיות בקבלנות

בחיי שאני לפעמים לא מבינה את הבן אדם. עובדת לה בחורה מיספר שנים ב- מיקצוע הדוגמנות, וסוף-סוף זוכה להכרה כדוגמנית-צמרת. אבל כשבאים ורוצים לך תוב את זה בעיתון — היא מתנגדת. זה בדיוק מה שקרה לי עם הדוגמנית בעלת הגוף המושלם **מירי אורין** שאת שמה, אני חייבת לציין, שמעתי פה ושם, אם כי איש לא אמר לי איתו בגשימה אחת עם שמה של **קארין דונסקי** או של **ליאורה לפידות**, למשל.

והנה מגיעות לידי תמונות משגעות של חתיכה לא-נורמלית בביגדיים מדגם קור טיג, או סגנה בלע"ז, של בית-החרושת דיווה. אבל את תשומת-ליבי מושכים לא- כל-כך ביגדייהם, שהם יפים כשלעצמם אלא דווקא הדוגמנית, שהיא בעלת גוף חטוב לעילא-ולעילא.

מי זו? אני שואלת מביני-עניין בשטח הדוגמנות, והם משיבים לי: מירי אורין. עם גוף כזה, אני חושבת לעצמי, הבחורה הזאת שווה כתבה של שני עמודים מיני- מוס, שתספר לקוראים איך וממני, ומה ולמה. ולא רק זה, אלא שתספר גם מה מסתתר מאחורי המידות המושלמות, וקצת על החיים הפרטיים שלה. כזאת מין כתבה שעשויה לקדם אותה בקריירה. מה יש, מגיע לה ולנו, לא?

אז אני טורחת ומשיגה את מיספר-הטלפון שלה, מצלצלת שברע ימים רצוף — אין קול ואין עונה. כתום שבע, כשי- גברת בעלת קול סימפטי עונה לי סוף-סוף, מסתבר שזו הגברת אורין בעצמה, והיא מגלה לי שהיא בעצם גברת **אלגריטמי**, כי היא נשואה ל**חיימון אלגריטמי** מנהיג להקת האריות. ואז היא זורקת לי את ת- פצצה: היא לא רוצה כתבה. תודה רבה, אבל טוב לה גם כך, בלי פירסומה.

בבקשה, דוגמנית-צמרת שלא רוצה פיר- סומה. אני מנסה לשכנע, לא הולך. וכשאני מספרת אחר-כך שהגברת לא רוצה כתבה, אומרים לי יודע-דבר: "זה לא פלא, הבעל שלה הוא ממוצא תורכי." מוצא תורכי או לא מוצא תורכי, אני עדיין משוכנעת שהמירי אורין הזאת שווה כתבה, וגם אם היא עדיין לא הגיעה — אין מה למחר — היא לבטח תגיע רחוק.

ציין ציין מלך הקולנוע

אם יש איש-קולנוע אמיתי בארץ הזאת, הרי זה **ציין ציין**. אין כמעט סרט בארץ שהאיש הזה לא משתתף בו, והוא ללא ספק השיג שיא ארצי בשכר הנמוך ביותר ששולם אי-פעם לאיש-קולנוע.

ציין ציין, שהתחיל את הקריירה הקולנו- עית שלו בתור פועל באולפני-הסרטה ב- הרצליה, אומץ על-ידי **מרדכי קלאוזנר**, נשיאת האולפנים, התגורר באולפן ונהג ל- שמש ככל-בוויניק.

"ציין ציין, לך תביא לי סנדוויץ' מהמיר- נון", "ציין ציין, קח סמרטוט נקה את ה- מדרגות". וכו'. הם מישפטים שגורים בפי עובדי האולפן.

האיש שעשה את **ציין ציין** היה במאי- הקולנוע **בועז דווידזון** שבזמן צילומי סרטו שבבז, שיתף את האיש בכמה סצינות, הכניס לו את חידק-המישחק ל- ראש ומאז, אם **ציין ציין** אינו משחק בסרט כלשהו, הוא לפחות משתתף בו ב- אורח פעיל מאחורי המצלמות.

בסרט יהלומים התגורר **ציין ציין** בחדר- האביזרים, בעוד שאר עובדי הסרט ה- גוררו בחדרים מרווחים עם טלוויזיות וכל

ציין ציין
יחסי-ציבור בקבלנות

הדיילת המצלצלת

האם ראתי לאחרונה הבעה מזוהה ב- עיניהם של קברניטי אר"ע, כשהם בוח- נים דיילות?

לא, לא — זה לא המבט הרגיל. אתם יודעים איזה.

זה מבט לגמרי, לגמרי אחר. מבט בוחן — נכון. אבל אין הוא בוחן את הרגליים וחיתוב הגוף והחזה, כרגיל — אלא מבט חוקר רזי לב.

"האם זאת היא?" שואל את עצמו כל קברניט. "האם זוהי המצלצלת?"

כי על ציבור הקפטנים, המתלכד מול התקפת-המצח של חיים בן-שחר והרפור- מה שלו, נפלה אימה חדשה: אימת ה- "דיילת המצלצלת".

מסתבר שיש מין רובין חוד נשי, ה- מטלפנת לנשות הקפטנים הביתה, בצורה אלמונית לגמרי, ומספרת להם בפרטי-פר- טים מה עושים בעליהם האהובים בשעת גדויהם ברחבי תבל, ועם מי, ואיך, ובכי- לל. פרטים פיקנטיים ומאלפים, שקוראי מדור זה היו בוודאי שומעים אותם ב- עניין.

גם הנשים מקשיבות בעניין, ומביעות לאחר מכן את דעתן באוזני הבעלים, ב- צורה חד-משמעית מאוד.

לכן עברה מפה לאוזן הסיסמה בתא- הטייסים: לתפוס אותה — ויהי מה, לפני שייגרם אסון.

אז מי מכיר, מי יודע?

שהוא בענייני אהבה. לא בררן במיוחד, אבל מגלה טעם טוב ברוב המיקרים.

בשביל האמת ההיסטורית כדאי לציין, שהבן-אדם היו לו בחיים גם כמה אהבות גדולות על-באמת, כמו למשל אהבתו ל- אשתו-לשעבר **הדסה**. פעם, כשהם היו צעירים והתחתנו, הם היו בטח מאוהבים, לא? ומאוחר יותר התאהב דני, אחיה של הסופרת **רחל איתן**, בשחקנית **נעמי כפרי**, עזב למענה את אשתו ואס-ילדיה, רק על מנת שנעמי תתאהב מאוחר יותר בדני אחר, הוא הזמר **דני בוסניק**, ואפילו תחתן איתו, כמו שכולנו מקווים, בסוף חודש יוני הבא.

וממש בעצם ימים אלה הוא מאהב שוב, למרות שהוא עסוק מאד, בבימוי ההצגה החדשה שלו **פדאס פדאס**. על הזמרת ה- צרפתית הגדולה **אדית פיאן**, בהשתתפ- תן של **יונה אליאן** ו**סנדרה ג'ונסון** — הוא מוצא לו זמן גם עבור כוכבת להקת הנח"ל **מלי בלוי**, שהיא אהבתו הצמודה האחרונה.

ועוד מספרים שהשניים האלה הם ב- ענייני נישוקים משהו לא-נורמלי, ממש קשה להפריד ביניהם, ולבמאי יש בקושי זמן בין נשיקה לנשיקה כדי לביים איזו סצינה.

אבל ניתנת האמת להיאמר, בחיי שאני מקנאה בו, בדני. ממש מתנה משמים, לחלות במחלת האהבה. ואם אתה גם מוצא לך פרטנר שיחלה יחד איתך, או מי בכלל רוצה להיות בריא?

אם, מדליף להם פרטים, מסביר כמה חשוב שתמונתו תופיע בעיתון, לא רק לר-עצמו, אלא גם לסרט עצמו.

אני, באופן אישי מעריצה ותוקה של **ציין ציין הנ"ל**, והסיפור הזה הוא התרומה הפרטית שלי לקידום הקריירה של האיש המצחיק וטוב-הלב הזה, שבחוצלארץ היו כבר מזמן עושים סרט בכיכובו הראשי.

דני ליפאי
אהבה בקבלנות

המחלה חשוכה המרפא של דני

מה אגיד לכם, במאי ההלקות הצבאיות והתיאטרון הקל, **דני ליפאי**, ראוי ללא צל של ספק שיכתירו אותו בתואר מלך המתאהבים.

הבחור פשוט חולה-אהבה. עוד לא יצא לי לפגוש אותו פעם אחת כשהוא לא מאוהב. לא חשוב במי, בכל מיני, אחת אחת וכולן ביחד. אחת לערב, או שתיים לערב, אחת לשבוע, אחת לחודש — העיקר

באירופה ובארצות הברית זה קיים מזמן -

בארץ זה נכנס עכשיו לאופנה:

הסטודנטיות העובדות כנערות בארים

לה כי הלקוח תמיד צודק, נרנעה וכעת, היא אומרת, היא יודעת להתגבר על כל המצבים. לעבודתה מגיעה ענת בטרמפים, והביתה היא חוזרת עם אחד מאנשי הפאב. מס' פרת ענת: "אני באה ממשפחה אמידה, אבי רואה-חשבון ואמי מהנדסת-כימיה. אבל אני חושבת שזה לא-מוסרי שהם יתמכו בי. העבודה הזו טובה לי מאד. אני מרוויחה בכמה ערבים בשבוע סכום המגיע ל-500 לירות, במיקרה הגרוע, ואני לא היחידה מבין החברות שלי העובדת כמלצרית. יש לי חבר קבוע שבא לבקר אותי בעבודה, וגם הוא אינו רואה בעבור דתי שום פסול."

ההורים

משחדים בכסף

ק' לי זק' היפהפיה היא סטודנטית ל-אמנות, התומכת באמה הצעירה, ל-עבודת המלצרות הגיעה דרך חברה, אחרי שקודם-לכן עבדה כחברנית במלון. מספרת קלי: "הלקוחות בדרך-כלל סימפאטיים

עירית מלכוביץ' בת ה-24, מתמחה למישפטים, טוענת כי היא היתה חלוצת נערות האוניברסיטה. מספרת עירית: "לפני כשנתיים התחלתי לעבוד כמלצרית במועדון-לילה. חברה שלי סיפרה לי על האפשרות הטמונה בעבודה כזו, שאינה מחייבת קביעות ומכניסה סכום לא רע. עשיתי חשבון שזה יהיה לי נוח מבחינת הלימודים, ניערתי כמה דיעות קדומות, והתחלתי לעבוד."

"בתחילה הגיבו הורי על עבודתי בחומ' רה, אבל בינתיים הם התרגלו." יהודית פרידמן, תלמידת סמינר לוינסקי, עובדת כמלצרית במועדון-התיאטרון. יהודית מרוצה בעליל מעבודתה, ואומרת: "הקהל פה יוצא מהכלל, אין לי שום בעיות. זוהי עבודה נעימה, במקום תר-בותי. אני לא מרגישה בכלל כמו מלצרית, למרות שאני מנקה שולחנות ומגיי-שם משקאות."

קורה לפעמים שבין הלקוחות יש כ-אלה שאינם נוהגים יפה במלצרות האק-דמיות. קורה שלקוחות מכנים את הנע-רות בשמות-אנאי, כמו למשל אלה שהע-ליבו את ענת קרטיס בת ה-21, תלמידת

ת'אטרו! שנה שנייה לומדת אנה אברהם בת ה-20, אביה של אנה רופא, ואמה צלמת. היא מתגוררת בשכונת-מגורים אמידה, ואילו רצתה יכלו הוריה לפרנסה בכבוד. אך אנה מעדיפה לעבוד כמלצרית, ובלבד שתפרנס את עצמה, מרוצה מאוד ממקום-עבודתה ואף יצרה קשרים חברתיים עם רבים מלקוחותיה.

נתעוררות

האאוניברסיטה

נמשכות על-ידי השכר, הטיפים -

וההזדמנות להכיר אנשים מעניינים

מאד. יש רק כמה יוצא-דופן, שבגלל שאני לא מלצרית רגילה מתנהגים אלי כאילו הייתי משרתת, אבל זה לא מדאיג אותי.

השנה הראשונה בחוג לתיאטרון, העובדת בפאב הנרי השמיני. ענת נפגעה ופרצה בדמעות, ורק אחרי שהבוס שלה הסביר

ה ורי יעדיפו לחת לי 1000 ל"י רות לחודש, ובלבד שלא אעבוד בתור מלצרית. אמרה בהתרגשות דיסה, צעירה נאה בת 21 העובדת כמלצרית ב"רפיס פיאו-באר, וסירבה בחוקף לגלות את שם-מישפחתה.

אך דיסה תלמידת השנה הראשונה בחוג לקולנוע של אוניברסיטת תל-אביב, היא בתחילת בחורה יוצא-דופן. רבות מחברותיה הסטודנטיות, העובדות לפרנסתן כמלצריות וכנערות-בארים במועדוני-הלילה בתל-אביב, לא רק אינן מתביישות במיקצוען ואינן מסתירות אותו מהוריהן, אלא נהפוך הוא: הן גאות ושמחות על כי מצאו להן מיקצוע שאינו מחייב אותן לעבוד במשך היום, והמכניס להן מדי-חודש סכום-כסף נאה.

אין מה

להתבייש

באירופה ובארה"ב מקובל על סטודנטים וסטודנטיות לממן את לימודיהם והוצאותיהם מעבודות-יד, ובמקור מ-עבודות מלצרות במועדוני-לילה ובמיס-עדות. אך לארצנו הקטנטונת הגיעה ה-אופנה החדשה רק בשנה האחרונה. ניתנת האמת להיאמר כי בירושלים, שהיא עיר סטודנטאלית מטיבה, מקובל היה מאז ומתמיד על סטודנטים לעבוד במועדוני-לילה כמו בכחוס, פוס-פוס, או הגלריה הקטנה, אך לתל-אביב הגיע האופנה ב-איתור.

קולנוע לומדת דיסה, החוששת שמא יידעו הוריה על מיקצועה הצדדי, חיה בדירה שכורה.

חינוך מיוחד לומדת יהודית פרידמן בת ה-23, אביה של יהודית פו-על, ואמה עקרת-בית. יהודית החיה בגפה מפרנסת את עצמה, ומשלמת את לימודיה מעבודתה כמלצרית. היא אינה רואה בעבודה זו כל רע.

מישפטים

לומדת דליה גרין, שאביה ארכיטקט ועדיין לא השלים עם ה' עובדה כי בתו עובדת כמלצרית בדיסקוטק. דליה, לעומת אביה, טוענת כי מלצרות היא המיקצוע הנוח ביותר לסטודנטית. היא עובדת מיספר פעמים בשבוע, מרוויחה 30 לירות לערב ועוד טיפים שמנים, מממנת את לימודיה בכבוד.

אני מעבר לכל זה." גם אנה אברהם, חברתה של קלי ל' מקום העבודה, מרוצה מאד מעבודתה. אנה, הלומדת תיאטרון, גרה בנווה-מגן וטוענת כי זוהי העבודה הנוחה לה ביותר. "הורי מנסים כל הזמן להפסיק אותי, משחדים בכסף, אבל אני לא לוקחת. הומנתי אותם לכאן, כדי שיראו שהשד אינו נורא כל-כך. קודם-לכן ניסיתי לעבוד כפקידה, אבל זה לא היה זה. כאן אני מרוויחה 800 לירות נקי לחדש."

מההתחלה התייחסתי לעבודה הזו כאילו אני מאדחת, לא משרתת. המקום פה הוא די מכובד, או אין בעיות. תמיד שואלים אותי מה אני עושה, חוץ מזה, כי מיד רואים שאני לא מלצרית מיקצועית. יש לי מחזורים כמעט כמו לכל המלצריות, ולא אחת יצאתי עם לקוח. זהו מקום-עבודה נפלא כדי ליצור בו קשרים חברתיים."

אמנות

לומדת קלי זק היפהפייה, שעבדה קודם-לכן כחדרנית בבית-מלון, "עבודה קשה שאין שכרה בצידה", לדבריה. קלי אהודה ביותר על קהל הקוחות, "הלקוחות הם בדרך-כלל סימפאטיים מאוד. יש רק כמה יוצאי-דופן שמתנהגים אלי כאילו הייתי משרתת, אבל אותי זה לא מדאיג כלל". קלי זק תומכת באמה הציירת, שואפת לסיים את לימודיה ולהיות מורה לאמנות.

תיאטרון

לומדת ענת קרמיס, שלקח לה זמן להסתגל למיקצוע החדש. אך כיום היא יודעת שהלקוח תמיד צודק, ושלמה עם עצמה.

מישפטים

לומדת לסיים עירית מלקוביץ, שתהיה בשנה הבאה עורכת-דין ו' המוענת לחלוציות בשטח זה של הסטודנטיות-המלצריות.

ציור

אוהבת אינה סלע, המוענת כי מלצרות זו לא בושה אלא מיקצוע נעים, שבו אפשר לשלב עבודה בהנאה ולהכיר אנשים רבים ללא מאמץ גדול.

העולם הזה

מייק

בראנד:

התאבדות

או רצח

